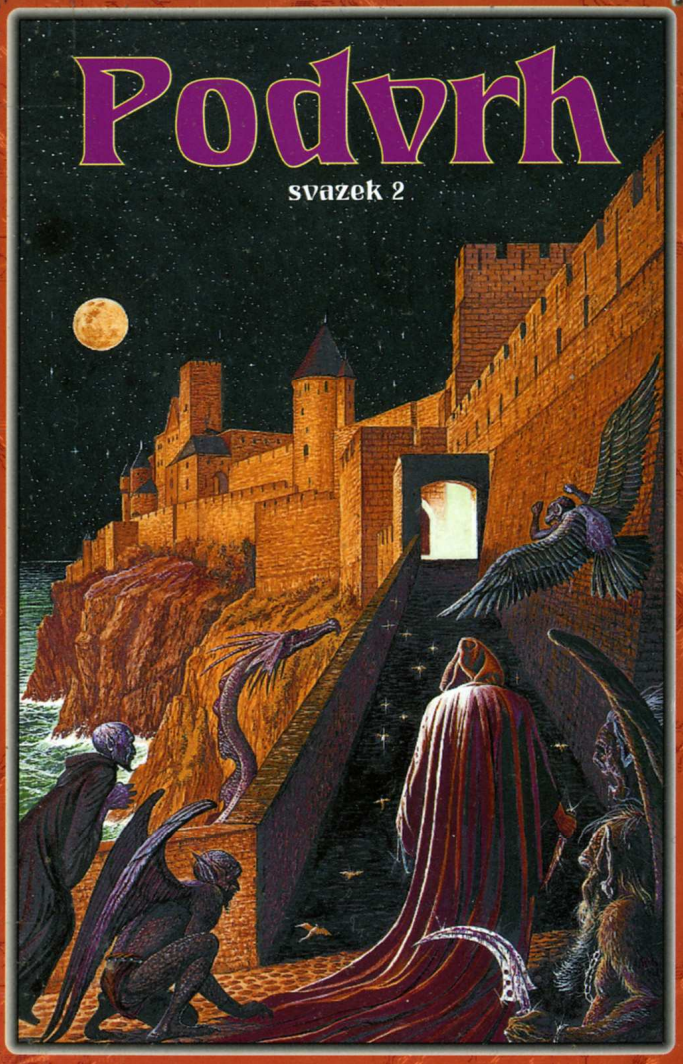
Kristine Kathryn Rusch

Podvrh

svazek 2

Kroniky fey

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie Kroniky Fey

Oběť – svazek 1
Oběť – svazek 2
Podvrh – svazek 1
Podvrh – svazek 2
*Rival – svazek 1**
*Rival – svazek 2**
*Odpor – svazek 1**
*Odpor – svazek 2**
Vítězství – svazek 1
Vítězství – svazek 2

** vyjde v roce 2004*

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie

Kroniky Fey

Podvrh

svazek 2

3

KRISTINE KATHRYN RUSCH

THE SECOND BOOK OF FEY

THE CHANGELING

PART 2

Published by agreement with the author
and the author´s agents.
Translated from a Bantam Spectra book, 1996 edition
Copyright © 1996 by Kristine Kathryn Rusch
Czech translation © 2003 by M. Polová
Cover ilustration © 2003 by M. Fibiger
Czech Edition © 2003 by V. Soukup – Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-54-3

Aaronu J. Reynoldsovi,
za všechny ta báječná léta.
Miluju tě, chlapče.

Poděkování

Tentokrát patří díky Richardu Curtissovi, že mi dopřál desetiminutovou pauzu mezi knihami;

Tomu Dubpreemu ze to že mne adoptoval;

Carolyn Oakleyové za její nadšení;

Renee Dodsové za to že ignorovala mé nálady;

Nině Kiriki Hoffmanové za upřímnost co se mého psaní týče;

Jerrymu Oltionovi za to, že čte fantasy;

Kathy Oltionové, že mi posloužila jako pokusné morče;

Miku Resnickovi, že mne udržel ve vytčeném přímém směru a kryl mi záda;

Kevinu J. Andersonovi za věčné přátelství a Deanu Wesley Smithovi za veškerou lásku, víru, plus vřelost.

ROZKOL

(dokončení)

Cenzoři seděli kolem dlouhého stolu a dívali se jeden na druhého. Z Tknutova místa vypadaly jejich lysé hlavy všechny stejně a všichni měli stejná dlouhá roucha, která oblékali od okamžiku, kdy se stali cenzory. Díky svému mládí a nezkušenosti – šest let jako cenzor a dosud nevyvinul vlastní účinné zaklínadlo – seděl nejblíže u ohně. Po čele mu stékal pot a odkapával mu z brady na roucho.

Od Rotin se čekalo, že je povede, ale Rotin se čím dál víc věnovala svým bylinám, stále častěji si je vkládala na jazyk a ponořovala se do svého vytržení. Cenzorům byly zakázány jakékoli sexuální vztahy a byliny jí ten prožitek nahrazovaly. Když se stal Tknut cenzorem, věnovala se Rotin svým bylinám jen v soukromí. Teď je užívala, kdykoli se jí zachtělo, a bylo jí jedno, kdo se na ni dívá, jak jí kulatý obličej rudne a do očí vstupuje lesk.

Zbývající cenzoři, trosky cenzorské skupiny, obvykle vyčkali, až nával vzrušení pomine, a pak pokračovali dál, jako by se nic nestalo.

Víceméně se opravdu nikdy nic nestalo.

Před čtyřmi lety zavraždil jeden rudokap Casea, nejnadanějšího cenzora z těch, kteří přišli na Modrý ostrov. Rudokapi neměli žádnou magii a Caseo si myslel, že ostrovní jed nebude působit na někoho, kdo nemá magii, a tak toho rudokapa požádal, aby podstoupil pokus, kterým by si to Caseo ověřil. Kap uprchl. Později se vrátil a Casea zavraždil.

Rudokapi byli bezvýznamní Feyové. Během bitvy a po ní se starali o mrtvé a nikdo si jich nevšímal. Cenzoři věděli všehovšudy jen to, že kap, který zabil Casea, se jmenoval Počis

ťa, nic víc. Vypadal jako každý jiný kap, mrňavý, podsaditý a ohyzdný. Bez magie. Propátrali les, ale nenašli ho. Po vraždě utekl a vlastně to nikoho ani nezajímalo.

Až na Tknuta.

Tknut ke svému překvapení zjistil, že mu Caseo chybí. Dokud byl Caseo naživu, byli věčně v sobě, ale Caseo cenzory alespoň vedl. Rotin ne.

Pokračovali v práci ve stejném srubu a dosud měli na pokusy pár lahviček jedu, ale před dvěma lety s pokusy s jedem přestali. Z posledních bitev si už ani nebrali kůži a krev. A Rotin svolávala zasedání celé skupiny jen jednou týdně. Většina cenzorů se vydala svou vlastní cestou – vymýšleli drobná zaklínadla pro domestiky výměnou za zvláštní příděly jídla či soukromý srub.

Tknut se se svým vytrvalým zájmem o jed cítil osamělý a nikam nechodil. Rotin ho v tomto oboru dál nevzdělávala, byť to bylo její povinností – nový cenzor vždycky pracoval jako učeň u staršího cenzora – takže mu zůstalo jen jeho nadání a zkušenosti.

Nadání měl značné – to byl hlavní důvod, proč se stal cenzorem.

Zkušenosti neměl žádné.

Cenzorský srub patřil mezi největší stavby ve stínozemí. Kromě hlavní místnosti v něm bylo ještě několik dalších – většinu z nich zaplnili rudokapi vaky s pozůstatky zemřelých. Obsah těchto vaků se měl využít k pokusům, ale v podstatě se na ně už zapomnělo. Kromě toho tam byly postele a nějaká zařízení, kterým Tknut nerozuměl.

V hlavní místnosti stál dlouhý stůl, dostatek židlí pro všechny cenzory a krb. Caseo udržoval oheň nepřetržitě, zato Rotin ho už mnohokrát nechala vyhasnout. Tknut měl obavy, že ztráta původního ohně nějak souvisí se sníženými schopnostmi cenzorů.

Ostatní cenzoři si však nijak nestěžovali a Tknut se neměl na koho obrátit. Ostatní cenzoři se většinou chovali stejně jako teď – zírali do zdí a čekali, až zasedání skončí. Pro Tknuta už to nebyli žádní druhové, staly se z nich jen prázdné tváře.

V první době na ostrově, když byl Caseo ještě naživu, se cenzoři stýkali každý den a vedli vášnivé rozpravy. Tvorba zaklínadel bylo umění nad umění, plné nedůvěry, podezřívavosti, žárlivosti a nebezpečenství, ale zároveň úchvatné. Nyní cenzoři v tichosti rozjímali a vyčkávali, až je Rotin propustí.

Často se stávalo, že si vzala své byliny a zapomněla na to.

Tknut vstal. Židle zaskřípala, jak se odsunul i s ní. Jediný zvuk v místnosti.

„Ještě jsme neskončili, Tknute," zamumlala nejasně Rotin.

„Já ano," prohlásil. Už nevydrží sedět ani o okamžik déle. Protáhl se kolem ostatních cenzorů ke dveřím a vyšel ven.

Šeď stínozemí mu proti srubu připadala teplá a důvěrně známá. Přešel po dřevěné verandě, minul místo, kde Caseo, zraněný tím bláznivým rudokapem, vykrvácel, a posadil se na schody. Tknut se místu, kde Caseo zemřel, vždycky vyhýbal. Krvavou skvrnu domestikové už dávno vyčistili, ale když Tknut zavřel oči, stále ji tam viděl a stejně tak i Caseovo tělo.

Kdyby byl Caseo ještě naživu, určitě by Tknut nebyl zavřen na tomto šedivém místě bez vánku a bez počasí, se skupinou netečných cenzorů. Caseo přijímal skutečnost, že se nedokáže vypořádat s ostrovním jedem, jako osobní potupu. Noc co noc zůstával vzhůru a úporně se snažil najít řešení.

Úporně se snažil najít řešení dřív než Tknut.

Tknut na tom stále ještě pracoval, ale chyběla mu potřebná zkušenost. Snažil se sice naučit dělat prostá zaklínadla, ale nikdo si nenašel čas ho učit. Když požádal Rotin, jen se mu vysmála.

Je to tvá šance stát se největším cenzorem všech dob, chlapče. Uč se sám.

Dokud Caseo nezemřel, nikdy si Tknut neuvědomil, že Rotin nenávidí i jeho.

Do ticha stínozemí práskly nějaké dveře. Zvuk se odrazil od neviditelných stěn. Toto místo v sobě mělo dutost škvíry a Tknut byl přesvědčen, že si na to nikdy nezvykne. Po chvíli uviděl Rugara. A ten pohled ho zaskočil.

Předpokládalo se, že Rugar truchlí. Diamantina smrt zasáhla všechny, samozřejmě až na cenzory. Když Tknut nadhodil, že

o to víc je zapotřebí odhalit tajemství jedu, Rotin se mu vysmála.

Teď už je tr ochu pozdě, ne chlapče? Už si u Rugara neuděláš oko tím, že zachráníš Diamantu. Je mrtvá. Do oživování se my nepleteme.

Jako obvykle jeho slova překroutila a neudělala nic. Ostatní cenzoři ho nepodpořili. Všichni práci s jedem nenáviděli, věřili, že by je mohlo zabít i pouhé sáhnutí na lahvičku. Byli šťastní, že porady o jedu probíhaly za hrobového mlčení, a jinak nedělali nic.

Rugar se nehybně opíral o jeden novější srub, hlavu v dlaních. Neměl na sobě svůj obvyklý plášť a bez něj vypadala jeho ramena drobně a křehce. Boty měl ošoupané a kalhoty rozedrané. Jako by ho Diamantina smrt oloupila o poslední sílu, která mu ještě zůstala.

Spustil ruce a jeho pohled se střetl s Tknutovým. Tknut cítil, že rudne, ale pohledem neuhnul. Rugar naklonil hlavu, jako by ho něco napadlo, a vyrazil

směrem k Tknutovi. Ve srovnání s předchozím okamžikem se najednou pohyboval překvapivě svižně.

Tknut se nehýbal. Rugar došel k cenzorskému srubu, zastavil se před ním a rukou se opřel o zábradlí u schodů. Hluboko zapadlé oči mu potemněly vzteky.

„Tknute," oslovil ho. „Už jsme si spolu dlouho nepromluvili."

„To ne, pane," souhlasil Tknut. Nemluvili spolu nikdy. Jeho jméno znal Rugar jen díky tomu, že Tknut byl cenzorem. Kdyby byl nějakým pěšákem, neznal by ho Rugar vůbec.

„Vede cenzory stále ještě Rotin?" otázal se Rugar.

„Patrně ano," odpověděl vyhýbavě Tknut. Nemohl s určitostí potvrdit něco, co ve skutečnosti nedělala.

Rugar se na něj upřeně zadíval, jako by ho ta odpověď poněkud překvapila. „A je uvnitř?"

„Tělem ano," odtušil Tknut.

Rugar chvíli naprázdno mlel čelistmi, ale neřekl nic. Nakonec odvrátil pohled a povzdechl si. „Stále ještě užívá byliny?"

„Nikdy nepřestala," odpověděl Tknut.

„Jak postupuje práce s jedem?"

„Nijak," odvětil Tknut. „Nepracujeme na tom."

Rugar prudce trhl hlavou. „Vy ne…?" Tu otázku nedokončil.

Tknut pokrčil rameny. „Scházíme se a mluvíme o tom. Na zaklínadlech nikdo nepracuje."

Rugar vystoupil na první schod. „Proč ne?"

„Bez vedení… Všichni se toho bojí."

„I ty?"

Tknut potřásl hlavou. „Já jsem nejmladší. Ten nezkušený. Ten, kdo tomu nerozumí."

Poslední tři slova pronesl velmi prudce – opakoval větu, kterou slyšel jak od Rotin, tak od Casea.

„Právě mi na ten jed zemřela dcera."

„Já vím," odpověděl Tknut. „Kvůli jedu trčíme tady. Kvůli jedu jsme prohráli válku. Jenže tady jsme v bezpečí a v bezpečí je Rotin ráda."

„Co ostatní?"

Tknut si Rugara pozorně prohlížel. Vypadalo to, že to opravdu neví. No dobrá. Tknut neměl co ztratit. Především proto, že nikdy nic nezískal.

„Ostatní?" opakoval. „Důvody, proč ti tvůj otec poskytl Casea, nechápu, ale chápu, proč ti dal ty ostatní."

„Caseo byl můj osobní cenzor," poznamenal Rugar. „Ty ostatní vskutku vybral můj otec."

Tknut potřásl hlavou. „Kdyby ty ostatní vybíral Caseo, nevybral by mne. Mne nenáviděl.

Byl jsem sice nadaný, ale stejně mne nenáviděl. Nováček, říkal. Nezkušený. A to jsem byl. A jsem."

Rugar se zamračil, jak se snažil ty novinky vstřebat. „Ale co ostatní?"

„Nejsou o nic lepší než Rotin. V tom musel mít prsty tvůj otec. Poslal s tebou ty nejhorší cenzory. Mne, toho vůbec nejmladšího; Rotin, tak propadlou bylinám, že se o nic jiného nestará; Ceelu, která není schopná ničeho víc než zaklínadel pro domestiky – chceš, abych pokračoval?"

Rugar zavrtěl hlavou. „Myslím, že přeháníš."

„Kdybych přeháněl, nedřepěli bychom ve stínozemí," odpověděl Tknut.

Rugar vyšel po schodech nahoru. Pod jeho váhou se prkna prohýbala. Zaklepal na dveře a otevřel.

Tknut se ani nehnul. Ani se neotočil. Věděl, co Rugar najde, a že ho to rozzuří. Dveře se zabouchly. Zevnitř uslyšel hlasy.

Bylo chladno. Stínozemí v Tknutovi vždycky vyvolávalo představu husté mlhy na říčním břehu, která člověku brání vidět domy na protějším pahorku. To

připodobnění nebylo nejšťastnější, ve stínozemí viděl všechno, ale všechno to vypadalo, jako by vystupovalo z mlhy. Žádné stromy, žádná země, žádná příroda. Jen domy, Feyové a šeď.

Rugar mluvit hlasitě, ale slovům bylo těžko rozumět. Pak mu

o něco tišeji cosi odpověděla Rotin. Pak promluvil znovu Rugar a tentokrát Tknut rozeznal slovo, ze kterého mu přeběhl mráz po zádech.

Čaroděj .

Před pár lety cítil čaroděje a vlastně pro něj vyvinul zaklínadlo, ale Caseo se mu vysmál a řekl, že to zaklínadlo je bezcenné. Žádný čaroděj s nimi na Modrý ostrov nepřiplul. Žádný čaroděj, oddíly měly jen druhořadou šamanku a slepého vizionáře. Ale i slepý vizionář měl být schopen vidět, že taková výprava je odsouzena k nezdaru.

Rugar neviděl vůbec nic.

Tknut byl příliš mladý, než aby chápal všechny souvislosti a důsledky, které z toho vyplývaly, a ostatní byli příliš zkostnatělí. Caseo to věděl, ale stejně jako Rugar věřil, že Feyové jsou natolik silní, aby si poradili se vším.

Rozhovor přešel do křiku, pak se dveře otevřely a Rugar vyšel ven. Zabouchl za sebou dveře a prudce se otočil. Mít na sobě plášť, vypadal by ten pohyb úžasně dramaticky. Tak, jak Rugar byl, však vypadal jen ještě menší.

„Čtyři roky a nic?“ vyjel na Tknuta. „*Nic*?“

Tknut pokrčil rameny. „Někteří to zkoušeli. Ale nikdo nebyl schopen pracovat sám.“

„Tak my tady trčíme čtyři roky pro nic za nic.“ Teď už mluvil Rughar tiše, skoro sám pro sebe. „Nic.“ Pak vzhlédl. „Myslíš, že dokážeš přijít s protilátkou na ten jed?“

Tknutovi vyschlo v krku. Kdysi si myslel, že nalezl řešení, ale pak mu Caseo připomněl, že není nikdo, kdo by ho mohl provést. „Myslím, že ano," odpověděl. „Kdybys mne dovedl k tomu čaroději, o kterém ses zmínil."

Rugar si založil ruce v bok. „Poslouchal jsi za dveřmi?"

Tknut potřásl hlavou. „Sejde na tom? Stejně jsem měl být uvnitř!"

Rugarovi pohrával na rtech drobný úsměv. „To je pravda," souhlasil. „Tos měl." Úsměv zmizel. „Já nevím, jestli máme nějakého čaroděje. Pokud ano, je značně pochybného původu."

Čaroděj pochybného původu a takový, který s nimi nepřišel přes moře. Dar? Zdálo se, že to ani nikdo jiný být nemůže. „Jestli chceš, mohu ho podrobit zkoušce."

Rugar sklonil hlavu. „Už jsem řekl šamance."

„Šamanka neprovede ten druh zkoušek, který potřebujeme. Potřebujeme vědět, jestli máme čaroděje a jestli je ten čaroděj mocný. Šamanka se na něj jen podívá a sdělí nám mlhavý dojem založený na budoucnosti, kterou nechce odhalit." Tknutovi bušilo srdce. Nehýbal se, ale měl pocit, že z něj čiší přehnaná dychtivost. Vyrůstal s jedním čarodějem a byl u toho, když ho přišel prověřit šaman a pak cenzoři. Nic mu nevymaže z paměti okamžik, kdy cenzoři hleděli na jeho přítele s úžasem smíšeným s úctou.

Čarodějové byli nejmocnějšími a nejobávanějšími Feyi.

„Dobrá," odpověděl Rugar zvolna. „Čím dříve to zjistíme, tím lépe." Se znovunabytou rozhodností sestoupil ze schodů.

Tknut se sebral a šel za ním. Tknut byl štíhlejší a mladší než Rugar, ale v tuto chvíli ho starší muž vedl.

Kráčeli k domicilu. Tam Rugar vyzval Tknuta, aby počkal, a vešel dovnitř.

Tknut nečekal, že půjdou do domicilu. Myslel si, že jdou do srubu bludiček. Domicil ho dráždil. Byla to děsivě velká budova a její přečetné místnosti se hemžily Feyi, které neznal nebo je neměl rád. Z oddělení léčitelů hned vpředu se mu dělalo nevolno a necítil se ve své kůži, jako by se dost dobře nedokázal přizpůsobit této jemné části svého umění.

Nikdy nebyl schopen tvořit domácí zaklínadla, byť se všeobecně soudilo, že jsou nejsnadnější a nejprostší ze všech. Možná díky své výchově a díky dětskému přátelství nebyly pro něj »lehké« úkoly nikdy lehké. Zato dokázal tkát úchvatná spletitá zaklínadla přesně vhodná pro čaroděje a cenzory.

Čarodějská zaklínadla jsou pro nás všechny lehká, chlapče, říkal Caseo. Čarodějové vyplňují mezeru v našich řadách a neobratná zaklínadla mění na uhlazená a vytříbená.

Snad. Anebo to snad byly jen Caseovy žárlivé řeči. Možná, že čarodějská zaklínadla jsou ještě obtížnější než jiná. Možná, že Tknut má schopnosti, které Caseo postrádal.

A to se ukáže teď.

Dveře se otevřely a Rugar vyšel. Tknut ustoupil stranou, aby se mohl na Dara podívat z jiného úhlu pohledu. Ale Dar Rugara neprovázel. Za Rugarem šel Coulter.

Ten ostrovní kluk.

Tknut se zamračil. Ostrovní kluk. Kdy vlastně poprvé vycítil přítomnost čaroděje? Když Solanda přinesla do stínozemí Coultera? Je to opravdu už tak dávno? Jestli to tak je, bylo to tak slabé, že jeho přítomnost nikdo jiný nevycítil.

Slabé proto, protože jeho vysílatel byl ještě děcko?

„To snad ne," řekl Rugarovi.

Rugar přikývl. „Možná jsme je všechny podcenili."

Tknut si přidřepl před chlapce. Ještě nikdy se na Coultera pořádně nepodíval. Coulter se neschoval za Rugarem, jak by udělala většina dětí jeho věku. Stál a upřeně hleděl na Tknuta, jako by naopak tím posuzovaným byl Tknut.

Coulter byl na svůj věk – kolik – pět, šest let – malý. Měl ty světle plavé vlasy, které Tknut vídal jen u ostrovanů. Oči měl ledově modré a kulaté. Obočí se mu nezvedalo jako křídla, ale přesně sledovalo nadočnicové kosti a pak se stáčelo dolů k baculatým tvářičkám. Nos měl malý a tupý, růžové plné rty, zakulacené uši, ne zašpičatělé. Pokud vůbec měl nějakou feyskou krev, byla pohřbena hluboko v ostrovních předcích.

Ale feyská krev se projevuje. Žádná rasa se s Feyi nesmísí bez viditelných změn. Dokonce i Dar, jehož otec měl stejně plavé vlasy a ledově modré oči jako Coulter, měl tmavou pleť,

vzletné obočí a lehce zašpičatělé uši.

„To snad ne," opakoval Tknut.

Coulter se na něj zamračil. Něco v očích toho chlapce donutilo Tknuta podívat se pozorněji. Žádné zlaté kroužky kolem panenek. Tohle nebyl ani převtělovač. Tohle bylo opravdické ostrovní dítě.

Tknut horečnatě přemýšlel a vzpomínal na všechna čarodějská zaklínadla, která se učil. Cenzoři měli stejně jako čarodějové vlohy učit se zaklínadla všeho druhu. Nicméně narozdíl od čarodějů měli cenzoři omezený dosah a působnost. Cenzoři ve skutečnosti nemohli použít zaklínadla s dalekou působností či dlouhodobým účinkem. Nicméně mohli vyvíjet další zaklínadla. To zase nemohl žádný jiný Fey, leda snad náhodou, když se vynořil nový talent.

Coulter ho pozoroval, rty semknuté do úzké čárky. Jeho oči byly odlišné. Tajila se v nich dospělá ostražitost a velká moudrost. Zdálo se, že ví, že Tknut je tam proto, aby ho ohodnotil.

Tknut našel čarodějské zaklínadlo. Vyslal vzduchem malý ohnivý úder. Plamen byl modrý, v šedi stínozemí skoro neviditelný. Jestli chlapce zasáhne, lehce ho popálí a budou ho muset vzít dovnitř, aby mu to domestici ošetřili.

Coulter střelil pohledem po plameni a přeskočil zpátky na Tknuta. Na čele chlapci naskočily vrásky. Najednou zvedl ruku a plamen se ve vzduchu zastavil, jako by narazil na zeď. Pak zhasl a zbyl po něm jen malý obláček černého kouře.

Rugar celé to měření sil propásl. Dosud se díval na Tknuta, jako by čekal, že Tknut něco řekne.

Ale Tknut mlčel. Záměrně začal s plamenem, s něčím, co by neměl být schopen v Coulterově věku ovládat ani čaroděj. Čarodějná moc nepřicházela před koncem dospívání. Do té doby s ní byly děti spojeny jen poutem. Vazby k nim lnuly skrz to, co mohli vysílat a přijímat, ale nikdy ne spustit.

Tknut tupě zamrkal, a pak v duchu prohledal šeď ve snaze vycítit vazby. Jedna vedla od Coultera k Darovi. Tknut střelil pohledem po Rugarovi, zvědav, jestli to ví. Pravděpodobně ano. To bylo zřejmě to, co ho k Coulterovi původně přivedlo. Další vedlo skrz domicil ke srubům za ním. Tohle Tknut nezkoumal. Mělo modř rodičovského pouta. Ten, kdo tady chlapce vychoval, z toho těžil.

Silná modrá vlákna mizela ve vstupním kruhu a ta Tknut chvíli sledoval. Byla to stará vlákna, stezka položená pro někoho, kdo je nesledoval nebo nedokázal sledovat.

„Jak jsi byl starý, když jsi přišel do stínozemí?“ otázal se Tknut.

Coulter sebou trhl. Nečekal, že Tknut promluví nahlas. Cítil snad Tknuta na svých vazbách?

„Už jsem uměl chodit.“ Chlapec měl silný, příjemný hlas. Svým vazebným zrakem viděl Tknut kolem chlapcových úst jiskřičky. Chlapec uměl také okouzlit.

Na dítě byly jeho schopnosti vskutku nadmíru vyvinuté.

„Přinesla ho sem Solanda,“ ozval se Rugar. „Bylo to sotva batole.“

Tknut si Rugara nevšímal. Nezajímalo ho, co mu odpoví Rugar, chtěl slyšet Coulterovu odpověď.

„Kdo tě učil zaklínadla?“ otázal se Coultera.

„Nikdo,“ odpověděl Coulter. „Všichni si myslíte, že nejsem jako vy.“

„Vypadáš jinak,“ poznamenal Tknut.

„To neznamená, že jsem.“

Ale jsi, poslal Tknut chlapci zprávu v záblesku světla. Světlo mezi nimi zanechal slabou stopu.

Coulter světlo zachytil stejně snadno jako plamen. Když světlo pohaslo, pocítil Tknut na čele slabé štípnutí. Ten kluk ho zřejmě popadl za kůži a stiskl.

„Buď mne pustíš dovnitř dobrovolně,“ prohlásil Tknut, „nebo se dostanu dovnitř po svém.“

Coulter vyšpulil ret a zavrtěl hlavou. Byl to tak nepatrný pohyb, že si Tknut ani nebyl jist, jestli si toho Rugar všiml.

Ten kluk se bránil. Proto kolem něj ten plamen neproletěl, proto se o něj světlo roztříštilo, jako by měl štít. Měl štít. Všude kolem sebe.

Ale je to dítě. Možná, že si nějaké místo zapomněl chránit.

Tknut vyslal nový vzkaz – *Kdo ti pomáhá*– a vyvrtal světlem díru v zemi před Coulterovýma nohama, pak

zvedl světlo nahoru a dotkl se prstů na noze. Coulter se pokusil stáhnout svůj štít dolů, ale už bylo pozdě. Vzkaz prošel.

Coulter se zamračil.

Vzduch kolem něj se zatetelil a z čela mu vystřelil blesk. Tknut ani neměl čas zvednout ruce, aby ho odrazil. Světelný paprsek ho zasáhl silou deseti mužů a srazil ho dozadu. Ten náraz mu vyrazil dech a jak lapal po dechu, spíš cítil, než slyšel Coulterovu odpověď.

Nikdo mi nepomáhá. Nikdy mi nikdo nepomáhal. Nikdy mi nikdo nepomůže.

Chlapec se obrátil a vyběhl do schodů. Vběhl do domicilu a zabouchl za sebou dveře.

Rugar se už už chystal vyrazit za ním, ale Tknut ho popadl za nohu. Rugar se podíval dolů a Tknut zavrtěl hlavou.

Tknut se několikrát zhluboka nadechl. Rugar si přidřepl k němu. „Jsi v pořádku?“

Tknut přikývl. Prohmatal si hlavu, překvapen, že ho nebolí. Chlapec ho úmyslně zasáhl tak silně. Silně a přesto tak jemně.

Ale ne všechny jeho schopnosti už jsou rozvinuty. Kdyby byly, věděl by, že se s ním Tknut s Rugarem chtějí setkat. Nebyl by zastižen nepřipravený a nikdy by nedopustil, aby ho Tknut dostal.

Ten kluk má moc, ale ne všechno je připraveno k použití.

Až dospěje, bude překvapivě nadaný. Možná, že z něj bude ten nejnadanější čaroděj, jakého kdy Feyové viděli.

Jenomže to není Fey.

Teď Tknuta hlava rozbolela, ale nemělo to nic společného s bleskem, kterým po něm Coulter střelil.

„Musel se rozvinout už v mládí,“ řekl Tknut. „Není možné, aby to byl ostrovan.“

Rugar podpíral Tknuta pod zády. „Pamatuji si, jak sem přišel. Přinesla ho Solanda. Jeho rodiče byli zavražděni během první bitvy o Jahn. Byli to ostrované. Nějaká stařena ho odnesla před pěšci a ukryla ho ve vsi. Ale on za sebou nechal stopu pro své rodiče, aby mohli jít za ním. Místo nich však tu stopu našla Solanda, vysledovala ho a přinesla ho sem. Když domestikové viděli, že má nějakou magii, udělali pro něj všechno potřebné. Ale on se nikdy neprojevil jako Fey. Nikdy.“

„Proč jsi až dosud nevěděl, že je tak mocný?“ Tknutovi z to-ho šla hlava kolem. Čaroděj. Ostrovní čaroděj.

„On na sebe nikdy neupozorňoval. Dočista jsem na něj zapomněl,“ odpověděl Rugar. „Pak zachránil život Darovi.“

Tknut věděl, že Dar málem přišel o život, když zemřela Diamanta, ale už se mu nedoneslo, jak vlastně Dar přežil.

To ten kluk.

Coulter.

Čaroděj.

„Tím se ale všechno mění,“ prohlásil Tknut.

„Já vím,“ odtušil Rugar.

Vzduch kolem něj zeleně světélkoval. Světle zeleně jako světlo procházející skrz hladinu stojaté vody pokryté řasami. Matthias otevřel oči. V ložnici byla tma. Zelená barva zmizela.

V obývací komnatě zavrzala prkna.

Rukou vyjel k malému mečíku, který mu visel kolem krku. V komnatě někdo byl. Stráže ho přece měly zadržet.

Pak si Matthias vzpomněl.

Žádné stráže nebyly. Audové odmítli držet stráž před jeho dveřmi a danité rovněž tak. Ve Svatyni nebyl jediný církevní hodnostář.

Byl sám.

V uších mu tak hlasitě bušila krev, že byl přesvědčen, že to ten vetřelec musí slyšet. Snažil se oddechovat klidně, aby to vypadalo, že spí. A pomalu vytáhl levou ruku zpod pokrývky.

Zavrzalo další prkno.

Matthias pátral zrakem ve tmě. Nic neviděl. Zatáhl na noc závěsy a těžká látka nepropouštěla měsíční světlo. Znal to tady jako své boty: postel uprostřed ložnice, krb u zdi, na každé straně stůl a v koutech dvě židle.

V přední komnatě byly pohovky, židle, stoly, další krb a dál dveře na terasu. Bydlel v těchto prostorách od chvíle, kdy se stal Starším. Když se stal rocanem, měl nárok se přestěhovat do rocanových komnat, ale neudělal to.

Teď byl rád, že se rozhodl zůstat zde.

Pomalu sunul ruku k nočnímu stolku. Na šíji ho zasvrbělo. Neměl ani tušení, kdo by to tam mohl být. Někdo, koho poslal Nicholas? Někdo ze Svatyně? Nějaký Fey?

Nějaký Fey.

Z té možnosti ho mrazilo. Až do této chvíle si neuvědomil, že se mu také budou chtít pomstít. Ale byť Diamanta nedělala to, co chtěli, byla to koneckonců dcera jejich vůdce.

Byla významná.

Ruka se mu třásla. Z přední komnaty už neslyšel nic. Jeho oči si ještě nezvykly na tmu. Povedlo se mu zatemnit až přespříliš dobře a vzhledem k tomu, že na dnešní noc nerozdělal oheň, neosvětlovaly komnatu ani žhavé uhlíky.

Dokážou snad Feyové vidět v naprosté tmě? Netušil.

Pomalu položil ruku na noční stolek. Pod prsty ucítil uklidňující dotek chladného, hladkého dřeva. Pomalu se prsty sunul po povrchu, opatrně, aby nic nepřevrhl.

Něčí tichý výdech. Strnul. Nebyl si jist, jestli něco vůbec slyšel. Žádné další vrzání, žádné narážení na nábytek, nic.

Vetřelec to v jeho komnatě dobře znal.

Po celém těle se třásl rozčílením. Pomalu sunul prsty dál po stole, až zavadil ukazováčkem o broušené sklo.

Lahvička.

Potlačil touhu ji okamžitě popadnout. Zvolna ji obemkl prsty a nepatrně ji nadzvedl, aby si ji mohl přitáhnout do postele.

Další vydechnutí, tiché. Skoro neslyšitelné. Ale tentokrát s jistotou věděl, že něco slyšel.

Vetřelec musel být v komnatě s ním.

Matthias si přitiskl lahvičku k hrudi a volnou rukou vytáhl zátku. Jestli však vetřelec není Fey, bude to k ničemu.

Ale třeba ho to alespoň překvapí.

Lehký závan výdechu poblíž, slabý záchvěv tepla nalevo. Někdo stál vedle něj.

Matthias tím směrem vrhl vodu. Rozstříkla se po posteli, po stole, smáčela Matthiasovi ruku. Uslyšel podivný, polekaný výkřik.

A najednou se místnost naplnila tou zelenou září, o které se mu zdálo. Uprostřed záře stál mladý muž, ze kterého vyzařovalo světlo do celé místnosti. Byl malý a statný, vypadal jako ostrovan a tupě mžoural, jako by ho to světlo oslepovalo.

To ta svěcená voda vyvolal tu záři. Znamená to, že je to převtělovač? Nebo nějaký úplně jiný druh Feye?

Nebo je to, na co vypadá, čili nějaký ostrovan?

Pak muž zvedl pravici a ve světle se zaleskla čepel.

Měl nůž.

Matthias se od něj odvalil a na druhé straně postele skočil na zem. Ve světle bylo všechno zelené, jako by byli pod vodou. Matthias přerývaně dýchal, se strachem, že mu ta voda naplní plíce.

Muž se obrátil a levicí si otřel obličej. V tu chvíli zelená záře pohasla. Vyvolávala ji svěcená voda, když mu dopadla na kůži. Tohle všechno táhlo Matthiasovi hlavou, když probíhal dveřmi. Vzápětí se praštil o stůl do holeně. Ta zelená záře se táhla za ním a komnatami se rozlévalo přízračné zelené světlo.

Dveře na terasu byly otevřené a chladný vítr lomcoval závěsy.

„Stůj!“ vykřikl ten muž. Neměl žádný přízvuk. Ostrovsky mluvil dokonale.

Matthias se nezastavil. Proplétal se mezi měkkými pohovkami směrem ke dveřím na chodbu. Noční košile se mu pletla kolem nohou a překážela mu v pohybu. Při každém kroku mu do hrudi narážel maličký stříbrný mečík.

Zapomněl si vzít s sebou další svěcenou vodu. Kdyby jí na tu přízračnou vidinu vrhl víc, možná by se rozplynula.

Ale na to už neměl čas. Ten chlap ho dohánět. Stůl se s rachotem převrátil a zelené světlo se blížilo. Matthiasův stín na protější zdi vypadal jako otlučená omítka. Rytiny na zdi získaly nazelenalý nádech.

Muž už byl skoro u něj. Matthias sáhl po klice a vší silou ji stiskl.

Na chodbě hořely svíce, ale před jeho dveřmi nebyla jediná. Matthias proběhl dveřmi a prudce je za sebou přibouchl.

Pode dveřmi se objevila zelená záře.

Ten chlap byl blízko.

Matthias ječel o pomoc a tonul v obavách, že pomoc nepřijde.

Ale na tomto patře s ním bydleli ještě další Starší. Musí mu pomoci. Musí.

Běžel po chodbě a bušil pěstmi do dveří. Konečně se začaly otvírat a na chodbu vykukovali Starší. Po schodišti sem zespodu přibíhali danité a od jedné zdi se odlepil rozespalý aud, který tu na stráži klimbal.

Matthias supěl. Slepené vlasy mu padaly do obličeje. Koupal se ve vlastním potu. Ukazoval směrem ke svým komnatám.

„Tam… uvnitř," sípal, „…nějaký …chlap…"

Danité se tím směrem rozběhli. Starší Reece vzal lehce Matthiase za rameno, jako by se ho bál dotknout víc. Starší Linus pátravě vykukoval na chodbu a pozorně se rozhlížel, jako by nevěděl, komu věřit.

Ze svých komnat vyšel těžce oddechující Porciluna. Zdálo se, že i lehká námaha ho unaví.

„Jaký chlap?" otázal se a z toho, jak natvrdle se zeptal, Matthias vyrozuměl, že ten zelený nepochází od Starších ani ze Svatyně. Přišel zvenčí.

„…já… nevím…"

Třásl se a styděl se za to. Ani jednou si nevzpomněl na boha, svou víru či Rocu. Ani jednou ho nenapadlo

hledat pomoc ve své víře. Místo toho zaútočil svěcenou vodou.

To bylo přesně to, čeho se starý rocan obával.

„Nevíš?“ opáčil Porciluna nedůvěřivě. Pod saténovou noční košilí se rýsovalo jeho mohutné tělo. Bez všech těch šperků vypadaly jeho ruce naze, oči měl podivně bezbranné a nevyspale mžoural. „Copak jsi ho neviděl?“

„Já… viděl jsem ho,“ odpověděl Matthias. Už popadl dech. „…později. Mnohem… později. V komnatě byla taková tma… Nejdříve… jsem ho slyšel.“

Nevysvětloval to moc dobře. Na chodbě se vynořil nějaký danita, vracející se z Matthiasových komnat.

„Dveře na terasu jsou otevřené. K zábradlí je přivázané lano. Tamtudy se dostal dovnitř. Vyšplhal se.“ Danita očividně podával hlášení Porcilunovi, ne Matthiasovi. „Prohledáváme komnaty, ale nemyslíme si, že někoho najdeme.“

„Pošlete… někoho dolů… na nádvoří,“ nařídil mu Matthias. „Pokuste… se ho chytit.“

Danita přikývl a rozběhl se po schodech dolů. Rozespalý aud šel za ním. Reece se za nimi díval.

„Někdo měl držet stráž u tvých dveří. Copak se o tebe audové nestarají, Ctihodnosti?“

Porciluna stojící vedle Matthiase lehce zavrtěl hlavou. Matthias předstíral, že si toho nevšiml. „Mne,“ odvětil Matthias suše, „patrně střeží jen bůh.“

Srdce mu ještě divoce bušilo, ale dech se pomalu uklidňoval. Reece se na Porcilunu zamračil. Takže ve věci odstranění rocana nejsou všichni Starší zajedno.

Matthias se zapřel rukou v zádech a donutil se zhluboka nadechnout. O muži ve svých komnatách už víc říkat nebude. Nikdo nemusí vědět, že ho svěcená voda zbarvila dozelena. Tohle si prošetří sám. Možná,

že to nebyl Fey, ale bylo v něm něco, co vyvolávalo reakci na svěcenou vodu. Matthias měl dojem, že už o něčem takovém slyšel. Třeba si vzpomene.

Z jeho komnat se vyhrnuli danité. Jeden k němu přistoupil. „Hodil jsi po něm svěcenou vodou, Ctihodnosti?“ otázal se.

Matthias přikývl. „Proč?“

„Protože jsi měl na posteli prázdnou lahvičku a pokrývky jsou mokré. Poslali jsme pro auda, aby přinesl nové pokrývky, nejsme si jisti, jestli s pokrývkami vetřelec něco neprovedl. Opatrnosti nikdy není nazbyt.“

„To je pravda,“ souhlasil Matthias.

„Jestli jsi ho postříkal svěcenou vodou,“ ozval se jiný danita, „tak to nebyl Fey. V komnatě není žádný zápach ani tělo.“

„Zaskočilo ho to, nic víc,“ odpověděl Matthias. Ze lhaní danitům měl divný pocit. Kdysi mluvívali ve Svatyni čistou pravdu.

Porciluna se na něj upřeně díval. Matthiase nepříjemně zasvrbělo.

Po schodišti přicházel nahoru jakýsi aud. Byl starší, po schodech stoupal rozvážně a kráčel k nim s rukama sepjatýma za zády. Když ke Starším a Matthiasovi došel, zastavil se.

„Na nádvoří se nenašlo nic,“ oznámil jim. „Vypadá to, že vetřelec uprchl.“

„Potřebujeme někoho na stráž do rocanových komnat,“ ozval se Reece.

Matthias zavrtěl hlavou. „Ne. Zůstanu sám.“

„Alespoň nám dovol postavit nějakého auda na terasu…“

„Ne,“ prohlásil Porciluna. „On si přeje být sám.“

Porciluna souhlasil nějak příliš rychle. Matthias do něj zavrtával zkoumavý pohled, dokud se Porciluna

neošil a neodvrátil zrak. Pak se Matthias otočil na Reeceho.

„Máš pravdu, Reece. Je to dobrý nápad. Postavte jednoho auda na terasu a dva ke dveřím.“

Reece se usmál a ještě jednou se dotkl Matthiasovy paže, jako by se chtěl ubezpečit. „Dohlédnu na to, Ctihodnosti.“

Zmizel na schodišti. Navzdory všemu, co se stalo, Matthias Reecemu stále důvěřoval. Zato Porciluna se tvářil, jako by se cítil vinen. Jistotu však Matthias neměl. Možná, že se Porciluna cítil vinen jen špatnými myšlenkami.

Myšlenkami na svržení rocana.

Linus se omluvil a nakoukl do Matthiasových komnat. Danité šli dolů.

Splašené srdce se Matthiasovi uklidnilo. Zaplavila ho únava, kterou nepocítil už léta. „Nikdy se ti to nepodaří, víš,“ řekl tiše Porcilunovi. „Dosud nikdo nikdy rocana nesvrhl.“

„Ale nejeden odešel dobrovolně,“ odpověděl Porciluna. „Ty jsi učenec. Za jakých okolností odešli?“

„Kdyby rocan odešel pokaždé, když Starší shledají jeho činy nepřístojnými, nezůstal by ve svém úřadě žádný rocan.“

„Ještě žádný rocan nevraždil.“

„Zapomněl jsi na třicátého pátého rocana.“

„Říká se, že ta úmrtí byla náhodná.“

Matthias se usmál. „To tedy šťastné náhodě pomohla střílna, kterou prorazil do staré modlitebny.“ Matthias si levicí shrnul vlasy z obličeje.

„Nenech se klamat dějinami, Porciluno. Žádný rocan nebyl svatý. Všichni to byli skrznaskrz lidé.“

„Toho jsem si vědom,“ odpověděl Porciluna.

„Tak mne netrestej za to, že jsem provedl správný čin. Starší bývají donuceni odstoupit pod tlakem mnohem méně závažných okolností.“

„Správný čin nevede k pokusu o úkladnou vraždu uprostřed noci.“

„Ale jistěže ano,“odvětil Matthias. „Proto rocan obvykle nežije na stejném patře jako Starší. Rocanové byli vždycky ohrožováni svými nejbližšími.“

„Možná jsem se vyjádřil špatně,“ pravil Porciluna. „Správný čin nevede k pokusu o úkladnou vraždu, jejíž pachatel se nedá určit. Napadl tě nějaký ostrovan? Byl od krále? Nebo to má spojitost se Svatyní? Nebo jednal sám o sobě? A pak jsou tu nesčetné příklady, co by se stalo, kdyby do toho byli zapleteni Feyové. Tys nejednal správně, Matthiasi. Tvůj čin nás možná všechny přivede do záhuby.“

„Máš mimořádný cit pro divadlo, Porciluno,“ poznamenal Matthias.

Porciluna se na něj úkosem podíval. „Nikoliv, Matthiasi. Já mám cit pro pravdu.“

„Opravdu?“ opáčil Matthias. „Tak se netvař jako věřící, Porciluno.“

Matthias se protáhl kolem něj a vrátil se zpátky do svých komnat. Danité nechali dveře otevřené a nábytek převrácený. Dveře na terasu byly zavřené na závoru a někdo stáhl z postele pokrývky.

Když se Matthias vrátil do svých komnat, srdce se mu znovu rozbušilo. Žádná zelená záře. Nikde nikdo. Co to měl za podivný sen předtím, než se objevil ten muž? Možná, že by ten muž zeleně zářil i tak.

Ostrované nezáří. A Feyové také ne, podle všeho, co Matthias věděl. Ale o Feyích věděl méně, než by potřeboval. A to vždycky věřil, že člověk by měl poznat svého nepřítele.

„Ctihodnosti?“

Matthias se prudce otočil. Srdce mu vyskočilo až do krku.

Ve dveřích stál nějaký aud s hromadou pokrývek v náručí. „Mohu ti ustlat, Ctihodnosti?“

„Prosím,“ odtušil Matthias, byť pochyboval, že bude tuto noc ještě spát. „A když už jsi tady, ocenil bych, kdybys také rozdělal oheň.“

„Jak si přeješ, Ctihodnosti.“ Aud vešel do ložnice. Na dveře zaklepal další aud.

„Chceš někoho na terasu, Ctihodnosti?“

Matthias přikývl. Napůl se mu chtělo si ověřit, jestli nemají zbraně, ale měl rozum. Nikdo by se ho neodvážil napadnout pomocí jeho osobní stráže. Dál bude co nejlépe předstírat, že mu nic nehrozí. Na strážích bude trvat jen do doby, než přijde na nějaký lepší způsob, jak se chránit sám.

Aud s pokrývkami opustil jeho ložnici a odešel a na chodbu se postavili dva jiní. Aud na terase za sebou zavřel dveře a use-dl na jednu židli ve stínu. Matthias zatáhl závěsy a zavřel dveře na chodbu. Nesnesl by, aby ho audové viděli vyděšeně chodit sem a tam.

A on byl vyděšený. Ten zelený muž vykonal své dílo.

Vyděsil Matthiase k smrti.

Ale Matthias nezůstane vyděšený dlouho.

Závěsy byly rozhrnuté a do dětské komnaty proudilo ranní slunce. Arianna si v kolébce pobrukovala. Kojná před chvílí odešla a Sebastianova chůva právě skončila s krmením toho nemotory. Oheň v noci vyhasl, ale žhavé uhlíky ještě hřály.

Další ráno v paláci.

Solanda byla sice ve své kočičí podobě, ale teď jí bylo teplo ohně lhostejné. Šla se posadit na okno a nechala si načechrávat kožíšek chladným vánkem. Tři patra pod ní se třpytila orosená zahrada. Čistila si vousky a vzpomínala, jak před lety dávali kuchaři kočkám mléko.

Ty dny už byly pryč. Dávno pryč. Od Ariannina narození dokonce ani neopustila dětský pokoj. Neodvážila se.

A stejně jí dosud nikdo nedůvěřoval. Chůva nenechávala Sebastiana s miminkem nikdy samotného. Takže Solanda trávila čas v dětském pokoji s hroudou hlíny, kterou Nicholas tvrdošíjně nazýval svým synem. Snažila se mu to vysvětlit, ale neposlouchal ji. Trval na tom, že kdyby ten nekňuba nebyl Diamantiným synem, tak by to poznala. Jenže Diamanta to nepoznala. Ani Feyové nevědí všechno.

Jestli chce věřit své mrtvé ženě, dobrá, Rugarovi to umožní ponechat si Nicholasova skutečného syna. Solandě to bylo jedno. Záleželo jí jen na tom, aby zachovala Ariannu naživu. Bude se od ostrovního krále držet co nejdál. Nechtěla být vtažena do jeho života. Jestliže neviděl, že to, co nazývá dítětem, není nic víc než oživlý kus kamene, pravděpodobně nevidí ani jiné věci.

Solanda s tím nechtěla mít nic společného. Bude se starat

o Ariannu a nic víc.

Ohlédla se na miminko. Z okna do kolébky neviděla. Ve vzduchu se svíraly Arianniny baculaté pěstičky a z jejího smíchu se Solandě chtělo přísť. Chvíle klidu byly vzácné a Solandu to značně zneklidňovalo.

Arianna se projevovala jako náročné dítě, mnohem náročnější, než si Solanda uměla představit. Co se Arianna narodila, byla Solanda neustále s ní. Chůva se naštěstí bála Solandina proměňování, takže poslušně plnila všechny příkazy, které jí Solanda dala.

Když jí je Solanda dala jako kočka, plnila je ještě rychleji.

Ale zároveň také Solandu jako kočku vyhazovala z dětské kolébky. Staré zvyky se těžko mění. Chůva věřila, že by kočka mohla dítě zadusit. Možná, že opravdová kočka ano. Ale toto dítě bylo víc Solandy než někoho jiného. Neublížila by ani kousíčku Ariannina něžného tělíčka.

Od svých porodních proměn se Arianna proměnila zatím dvakrát.

Ani jednou to neudělala v okamžiku strachu a to Solandu děsilo nejvíc.

Ne. Zdálo se, že si Arianna prostě hraje.

První proměna byla závažnější. V jednom okamžiku ještě holčička hleděla na strop, v dalším byla loužičkou vody v kolébce. Dlaci v podobě vody mimo mateřské lůno nepřežívají. Solanda musela vrátit holčičku do původní podoby sama, pomocí dlačích postupů, na které si nevzpomněla od dětství.

Tu první chůva neviděla.

Ale viděla tu druhou.

Arianně narostl ocas dočista stejný, jako měla Solanda. Měl dokonce i stejnou barvu jako Solandin a stejná znaménka na konci. Solanda ji vybalila z plínek a zjistila, že ocas a srst končí holčičce na zadečku.

Arianna si ho prostě přidala, aby se její maličké prstíčky měly čeho chytat.

Částečná proměna možná byla, ale Arianna si jasně prověřovala hranice této možnosti.

Arianna měla své vlastní hranice možností.

A to Solandu děsilo. Všichni Feyové se řídili danými pravidly zrání a dospívání. A jak říkávala Solandina matka, taková pravidla jsou jen požehnáním. Stačilo si jen představit převtělovačské dítě lapající všechno, co mu přijde do cesty, zabíjející a přejímající na sebe další podobu. Nebo nějakého pěšce stahujícího kůži ze všeho, čeho se dotkne. Nebo dokonce domestika tvořícího ze vzduchu pokrývku, kterou se pak zadusí. Byl by to strašlivý zmatek. Feyové by se nikdy nedožili dalších pokolení.

Do dětství mohla proniknout jedině velká magie. Tu a tam měl nějaký vizionář jednu významnou vizi dřív, než dosáhl dospělosti. Šamanka někdy léčila rodiče. Čarodějové byli spojeni s mocí z lůna. A dlaci si vybírali svou podobu před dovršením třetího roku.

Jinak umírali.

Ale v okamžicích, kdy si novorozeně hrálo, docházelo k proměňování jen vzácně. K proměňování docházelo ve chvílích strachu nebo v okamžiku velkého vypětí. Děti se nenaučí ovládat své proměny, dokud se nenaučí mluvit a chodit.

Solanda už byla unavená. Nevěděla, jak to do Arianniných dvou let zvládne.

A navíc se dítě pokoušelo o proměny neustále. Podařilo se jí to jen dvakrát, pokud do toho Solanda nepočítala porodní proměny.

A ty ji vyděsily nejvíc. Slýchala vždycky o jedné proměně při narození. A jedné návratné proměně. Nikdy o čtyřech. Za celé feyské dějiny. O čtyřech nikdy.

Vánek přinášel od řeky vlhkost a říční pachy. Solandě kručelo v břiše. Co by jen dala za čerstvou rybu. Sevřela by ji v mokrých packách, zahryzla by se do ní a sežrala by ji i se šupinami.

Začínala se obávat, že takový přepych ji hned tak nečeká. Dnešního rána snila s otevřenýma očima od chvíle, kdy ji chůva probudila, o tom, že do dětského pokoje pronikla krysa. Dokonce i tuhá, špinavá krysa by jí poskytla trochu pohybu, zábavy a čerstvého masa. Ale teď ji nic z toho nečeká.

A Ariannu se neodváží nechat samotnou.

Rozhodně ne dřív, než vymyslí, jak se o ni postarat.

Žádný Fey jí sem pomoci nepřijde. Ti se ostrovanů tak báli, že šamanka raději nechala Diamantinu dceru, pravnučku Černého krále, přežít, jak bude umět sama, než aby jí sem dala někoho na hlídání.

Třeba si šamanka myslela, že se toho ujme Nicholas.

Ale Nicholas pokaždé, když slyšel o Ariannině proměně, ztratil hlavu. Solanda si nedovedla představit, že by se o ni během nějaké proměny dokázal postarat.

Pravděpodobnější bylo, že měla šamanka vidění, že se o Ariannu bude starat Solanda. To bylo zřejmě součástí šamančina plánu.

„Koukejme, jaký je Sebastian hodný chlapeček," žvatlala chůva tou přesládlou ostrovní dětinskou mluvou.

Sebastian je hodný chlapeček, převalovala Solanda v tlamičce její slova. Jak by taky mohl být něco jiného? V tom kameni nebyla ani špetka vlastního rozumu. A tady ta chůva ho chválí za to, že spapal snídani. Jasně že spapal snídani. Snažil se udržovat si vzhled. Což bylo součástí jeho určení. Tolik mu ještě bludičky daly. Ale nedaly mu schopnost žít tak dlouho.

Takže mu ji musel dávat někdo jiný.

Jak Rugar, tak šamanka věřili, že tu věc udržuje při životě Diamantina láska. Ale čím déle to Solanda sledovala, tím více se divila. Diamanta byla mrtvá. Nicholas k tomu kameni zřejmě něco málo cítil, ale nemluvil s ním. Chůva o něj pečovala jako

o vlastního, ale neměla pokrevní pouto s pravým dítětem, takže na její náklonnosti nezáleželo. Jednoho dne Solanda přijde na to, jak se ten kámen drží při životě. Ale dnes se s tím zabývat nebude.

Natáhla přední packy a protáhla se – nejprve se přitiskla břichem k zemi, pak vyklenula hřbet do oblouku. Vánek byl ještě příliš chladný na dlouhé vysedávání.

Přeskočila z okna na stůl a proplétala se mezi hračkami, které dítěti nanosila, až se dostala ke kolébce.

„To ne, takhle ne!“ vykřikla chůva. Nechala toho nekňubu vedle skomírajícího ohně a hnala se ke kolébce. „Já tě nenechám strkat svůj špinavý kožich k mé holčičce.“

„Tak předně,“ prohlásila Solanda, odmítajíc se přeměnit do své feyské podoby, „nejsem špinavá. Neustále se myji. A za druhé, toto dítě není žádná tvá holčička. Je moje a já jí nijak neublížím.“

Arianna popadla chůvu za prst. „To nikdo neříká, paní,“ řekla chůva. Vyhýbala se pohledu na Solandu. „Ale když pro dítě není správné dýchat kožich.“

„Ty nevíš, co je či není správné pro takové dítě,“ odsekla Solanda.

Chůva ovinula prsty kolem Arianniny ručičky. „To je pravda, paní, nevím. Ale vím, že je jako většina nemluvňat – slabá, bezmocná a potřebuje lásku.“

Solanda naklonila hlavu. Ta slova ji zaujala. *Slabá, bezmocná a potřebuje lásku*. Takhle o feyských dětech nikdo nikdy nemluvil.

„A když tu není její máma, potřebuje lásku ještě víc. Její táta se jí nedokáže věnovat tak, jak potřebuje. Někdo se o ni starat musí.“ Chůva druhou rukou pohladila Ariannu po tmavých vláskách.

„Já se o ni starám,“ bránila se Solanda. „Vychovám z ní správné dítě. Budu ji učit. Ty se budeš starat o její tělesné potřeby.“

„Odpusť, paní, ale v jejím věku jsou ty tělesné ty nejdůležitější.“

Ta ženská byla nesnesitelná. A už se naučila i mluvit s kočkou. Když se na Solandu nedívala, šlo jí to docela dobře.

„Starej se o ni, jak náleží,“ odvětila Solanda. „Ale když bude potřebovat vědět, jak v tomto světě přežít, přijde stejně za mnou.“

„Jo, to je pravda, paní. Ty máš své zvláštní způsoby, to jo. A stejně tak ona, ubožátko.“

„Ubožátko?“ Solanda se narovnala, natáhla a opřela se o přední packy. Špička ocásku se jí chvěla.

„Ale, paní. Já jsem tím nic špatného nemyslela. Omlouvám se. Jenomže od okamžiku, kdy přišla na svět, tak se o ni pořád někdo hašteří a řekla bych, že ty její nepevné tvary jí moc ku prospěchu nejsou.“

„Nepevné tvary?“ opáčila Solanda. Myšlenkové pochody té ženské ji napůl zaujaly a napůl zděsily.

„No jo, jak tomu říkáš, paní?“

„Proměňuje se.“

„Jo, ale ne jako ty. Z tebe se něco stane. Ona se jen změní.“

Pokud někdo chápal proměny jen zvnějšku, byl to naprosto přesný popis. Arianna dělala to, co zkoušela většina dětí poté, kdy si vybraly podobu. Snažily se provést jen kus proměny, dovést ji k dokonalosti, a pak zkoušely další část. Když jim šly všechny části dobře, snažily se o celkovou proměnu.

„Ostrovanům se na ní tohle líbit nebude, že?“ zeptala se Solanda. Největší strach měla z toho, že Arianna vyroste v ostrovním prostředí a oni se k ní nebudou znát. Tu a tam byla náchylná vzít ji do stínozemí.

Dokud si nevzpomněla na Rugara.

V hlavě jí hlodalo šamančino varování. Už litovala, že mu donesla Coultera. Rugar nepotřeboval další moc. To, jak se zachoval při Diamantině smrti, bylo hanebné.

Vždycky se choval hanebně.

Musela si to připomínat.

Ten nemotora vykřikl. Chůva se otočila a kámen k ní vztáhl ruce. Od Diamantiny smrti udělal značný pokrok. Kdyby Solanda nevěděla, že je to kámen, myslela by si, že potřebuje pocit jistoty.

Chůva pustila Ariannu, šla k tomu kameni a s heknutím ho zvedla. Zabořil si tvářičku pod její rameno a vzdychl, pak vzlykl a znovu si povzdechl. Chůva ho poplácávala po zádech a broukala mu, jako by to bylo skutečné dítě.

Solanda si povzdechla. Mystéria dětského pokoje. Jestli nevymyslí, jak odtud občas na chvíli vypadnout, přijde o rozum. Celé jaro bez možnosti okusit stéblo mladé trávy nebo zahrabat si v čerstvě zkypřené hlíně.

Seskočila ze stolu a se vztyčeným ocasem přešla ke svým šatům. Tam se proměnila. Cítila, jak se jí kožíšek vstřebává do těla, údy natahují, ocas zatahuje. Ve feyské podobě jí byla komnata ještě těsnější. A volání jara ji v této podobě rozčilovalo ještě víc. Bude si muset co nejdříve promluvit s Nicholasem a zjistit, jak se chce pomstít za Diamantinu smrt. Čím dříve zmizí nebezpečí hrozící Arianně, tím dříve bude moci Solanda chodit ven.

Vždycky, když se přeměnila z kočky ve Feyku, jí byla zima. Popadla šaty a vklouzla do nich, vděčná za to hedvábné, konejšivé teplo. Možná, že během několika

dní přesvědčí chůvu, aby jí přinesla nějaké své ostrovní šaty. Možná, že začne vypadat jako oni. Možná.

Tyhle šaty prozatím postačí. Nicholas na nich trval, říkal, že nemůže nechat nahou ženu v jednom pokoji se svými dvěma dětmi.

V první chvíli si myslela, že je v tom něco víc, ale pak si uvědomila, že on ji nevnímá. Ve skutečnosti neviděl nic kromě Arianny, a tu pravděpodobně viděl jen proto, že byla poslední hmatatelnou částí Diamanty, která mu zůstala.

Překvapující, že o tom kusu kamene nikdy nepřemýšlel jako

o části Diamanty.

Dítě v kolébce zavrnělo a rozesmálo se. Myslela si, že tak malé děti se neumí smát, ale Arianna uměla. Smála se, broukala si a zdálo se, že má v očích svou vlastní osobnost.

Dítě se znovu zasmálo. Solanda si stáhla rukávy a zavázala si kolem pasu šerpu. Bosé nohy ji studily. Až přinese komorník snídani, mohla by ho požádat, aby rozdělal oheň. A až budou všichni až na chůvu pryč, tak se natáhne a trochu si zdřímne.

Dětské chichotání najednou zmlklo. Solanda se rychle otočila. Arianna byla napůl proměněná. Měla krk a hrudníček kočky, hlavička zůstala.

Dusila se.

Průdušnice kočičí velikosti nestačila na lidskou hlavičku. To byla Solandina chyba. Arianna se už dívala a napodobovala.

Rozběhla se ke kolébce. Zdálo se, že chůva si toho nevšimla. Arianna sebou házela, kopala a maličkýma ručičkama si sahala po krku. Zpátky se neproměňovala.

„Polož toho nemotoru a pojď sem!“ křikla Solanda na chůvu.

„Je mu smutno. Ten chlapec ví, že mu zemřela máma.“

„To je mi fuk. Jestli mi nepomůžeš, tak mu zemře sestra.“

„Panebože. Další ne.“

Solanda popadla miminko za ručičky. Oči mělo vytřeštěné

a vyděšené, modré panenky skoro zčernaly. Chůva posadila nekňubu na zem – na Solandin vkus příliš pomalu – a váhavě

přistoupila k Solandě.

„Já neznám tvou magii,“ řekla.

„To je jedno,“ odpověděla Solanda. „Musíš ji udržet v klidu. V naprostém klidu. Rozumíš?“

„Ano, paní.“

Chůva strčila ruce do kolébky a sáhla po Arianniných přeměněných ramínkách.

„A nedotýkej se jejího kožíšku.“

„Promiň, paní.“ Chůva popadla Ariannu jednou rukou kolem pasu a druhou jí chytila ručičky. Arianna pořád kopala. V obličeji začínala modrat.

Solanda přejela Arianně po bradě, ucítila výstupek, kde kůže přecházela v kožíšek a zatlačila kůži dolů. Nemělo to žádný výsledek. Vyděšená Arianna bojovala.

„Pomoz mi, děťátko,“ šeptala Solanda feysky. „Pomoz mi.“

Ale Arianna házela hlavičkou ze strany na stranu a mlátila sebou.

„Řekla jsem ti, abys ji držela!“ vyhrkla Solanda ostrovsky.

„Nemám na to dost rukou, paní,“ odsekla chůva.

Neodborná pomoc. „Tak jí udrž v klidu hlavu a tělo. Ručičky drž stranou ode mne.“

„Ano, paní.“

Solanda si hryzala ret. V předchozích případech vedla Ariannu, aby se proměnila sama. To tentokrát nepůjde. Tentokrát bude muset podnítit proměnu ona.

Jen doufala, že to dokáže.

Arianna vyplázla jazýček. Solanda ji popadla za ramínka a sa-ma se pomalu proměnila, nejdříve ruce. Z nehtů se jí udělaly drápky, z rukou packy a na kůži jí narostl kožíšek. Solandina proměna v Arianně něco probudila a ona se přestala vzpouzet.

Pak si Solanda proměnila packy zpátky na ruce.

Ariannin krk a ramínka se proměnily zároveň s ní.

Dítě se zhluboka, roztřeseně nadechlo jednou, podruhé a znovu. Chůva se Solandou se o sebe s úlevou opřely a vzápětí si uvědomily, že se dotýkají.

„Já nevím, paní, ale zdá se mi, že už měla namále," řekla chůva. Pořád ještě Ariannu držela.

Solanda vzala děťátko za ručičky. Nechtěla spustit další proměnu. Přemítala, jestli příčinou Ariannina pokusu byla její proměna nebo jestli dítě podnítilo něco v samotném proměňování. Především bude muset Ariannu naučit, jak proměny ovládat. Možná by ji mohla držet a pomalu se s ní proměňovat, dokud nad tím Arianna nezíská vládu.

„Měla namále," souhlasila Solanda. „Kdybychom tu nebyly, tak by se sama zabila."

„Odpusť paní," zamumlala chůva, „ale kdybys tu nebyla ty; já neznám magii."

„Víš dost," odvětila Solanda. „Musíš se soustředit na to, jak vypadá, připomenout jí její feyskou podobu a mluvit na ni, dokud nepřijdu."

„Ale může se stát, že nebude jak tě zavolat, paní, a já tu s tou maličkou zůstanu sama."

Solanda potlačila ostrou odpověď. Byla v pasti. Co si navařila, to si tu bude muset sníst. „Zůstanu tady," řekla. „Neodejdu, dokud to nebude ovládat."

„Ano, paní, i naše potřeby musí jít stranou, jinak to špatně skončí.“

„Jak ji mám podle tebe opustit?“ otázala se Solanda. Ta otázka z ní vyletěla tvrději, než zamýšlela. Arianna se na ni podívala. Už dýchala normálně a měla už zase v obličeji zdravou barvu.

„Já nevím,“ odpověděla chůva. „Možná by bylo možné poslat pro tebe Sebastiana.“

„Ten kus kamene?“ Solanda se na něj podívala. Vstal a přistoupil k chůvě. Napůl se schovával za jejími sukněmi a nakukoval do kolébky.

„Paní, prosím. Nenazývej ho tak. Je pomalý, ale ne hluchý.“

Solanda si povzdechla. To hloupé stvoření nemělo ani tušení, co tady považují za dítě. Ale dokud bude tady, bude muset ze svého slovníku vyloučit slovo kámen. „Myslím, že poslat za mnou *jeho* není nejlepší nápad. Co když zapomene? Nebo ještě hůř, co když se přestane hýbat?“

„To by neudělal,“ bránila ho chůva.

„Ale on palác moc nezná. Nebude dost rychlý.“

Chůva přikývla. Jestli někdo považoval ten kus hroudy za dítě, tak to byla ona. Ta žena měla zlaté srdce, ale rozumu nepobrala o moc víc než její svěřenec.

Solanda si povzdechla. „Kdybych potřebovala odejít, zavoláme k Arianně někoho jiného, někoho, komu budeš důvěřovat. A toho pro mne budeš moci poslat. Nebo bych mohla odejít, kdyby přišel Nicholas. Víme, že má na té holčičce mimořádný zájem.“

„Ano, paní. To je dobrý nápad.“

Nepochybně. Solanda byla známá svými dobrými nápady. Jako tenhle. Srdce jí ještě bušilo z přestálé proměny. Snad by se našla nějaká možnost, jak sem dostat šamanku, aby dítě znovu prohlédla. Nebo by sem

možná šlo dostat natrvalo nějakou domestičku. Hned jak bude Solanda mluvit s Nicholasem, zeptá se ho na to.

On proti tomu nic mít nebude, ale najít nějakého Feye ochotného žít v paláci po tom, co se stalo Diamantě, bude skoro nemožné. Solanda tu zůstala, protože musela – musela se postarat

o Ariannu – ale tuhle nutnost nikdo jiný nepocítí. Dokonce ani

šamanka ne.

Solanda zauvažovala, co by si o tom asi myslel Černý král.

Vedle ní se něco pohnulo. Ten kus kamene se přisunul blíž k ní. Kůži měl překvapivě teplou. S ukazováčkem v ústech hleděl do kolébky.

Pomalu vytáhl prstík z úst. Z ukazováčku k jazyku se táhlo vlákno slin. Chůva ho chytila za ručičku dřív, než se stihl dotknout miminka.

Podíval se na chůvu. „To je má sestra?“ zeptal se. Ta slova z něj vyšla váhavě. Pomalu. Tvořil slova stejně pomalu, jako se pohyboval.

Chůva nejistě střelila pohledem po Solandě. Solanda zaváhala,

v čem je vlastně problém. „Jistě,“ odvětila Solanda. „Jmenuje se Arianna.“ „Airy,“ pravil kámen. „Airy Anna.“

Chůvě vstoupily slzy do očí. „Nikdy neřekl víc jak dvě slova. Až na ty chvíle, kdy naříkal pro svou matku.“

„Airy Anna,“ pravil kámen. „Krásné.“

„Co říká?“ zašeptala chůva.

Solandu zamrazilo. Ani si to neuvědomila. Žádný div, že mu chůva nerozuměla.

Ta hrouda hlíny mluvila feysky.

Nicholas byl ještě ve svých komnatách a právě dojídal poslední z loupáků, které mu kuchař poslal k snídani. Popíjel bylinkový čaj. Teplé mléko, na kterém se už udělal škraloup, nechal stát. Kuchař mu dával mléko od Diamantiny smrti. Nicholas nechápal proč. Pravděpodobně to souviselo se starostlivou péčí, která se věnuje někomu, kdo truchlí.

V krbu hořel oheň. Nicholas opustil ložnici a sedl si v obývací komnatě co nejblíže k ohni. Nespal dobře – některé noci nespal vůbec – a z nevyspání mu bylo pořád zima. Ani nerozhrnul závěsy, jak to vždycky na jaře dělával. Nechtěl se dívat na prázdné židle v komnatě, na místa, kde s ním sedávala Diamanta, na místa, kde si spolu povídali.

Už byl oblečený – do kalhot a prosté haleny, ale ještě nezačne pracovat. Nejprve se půjde podívat na svou dceru, pak se musí rozhodnout, jak naloží s Diamantiným tělem. Což ho ovšem dovedlo zase k Matthiasovi, k záležitosti, o které se mu nechtělo přemýšlet ani v nejmenším.

Až uvidí Solandu, zeptá se jí, jak se nejlépe spojit se šamankou. Čím rychleji uskuteční tu výměnu, tím lépe pro všechny.

Klepání na dveře ho nepřekvapilo, byl tady déle, než zamýšlel. Ale překvapilo ho, že je tak vtíravé.

„Pane?“ Ten hlas patřil jeho komorníkovi. „Odpusť, pane, ale je tu jeden lord a chce s tebou mluvit. Říká, že je to naléhavé.“

V tyhle dny bylo naléhavé všechno. „To počká, až otevřu přijímací komnatu.“

„Ne, pane, musíme spolu mluvit hned.“ Ten hlas patřil lordu Hofmistrovi. Nicholas si povzdechl. Hned. Všechno hned. Ještě tak mít čas.

„Hofmistře, mám jiné záležitosti…“

„Ty nejsou tak důležité jako tahle,“ odpověděl Hofmistr. „Tohle souvisí s Matthiasem.“

Takže ani jiní lidé už nenazývali Matthiase rocanem. Jak velezajímavé. Nicholas spolkl poslední sousto loupáku, ubrouskem si otřel ústa a odsunul podnos stranou. Po kratičkém zaváhání popadl hrnek s čajem a přitiskl si ho k hrudi.

„Pojď dál.“

„Pane, beru s sebou i tvého komorníka. Předpokládám, že mu důvěřuješ.“

Ta slova Nicholase vyburcovala. Posadil se rovně. Tady se dělo něco podivného. „To ano,“ odpověděl Nicholas.

Dveře se otevřely. První vstoupil dovnitř komorník. Zestárlé tělo se nahrbilo, jako by ho tahle chvíle tížila. Obvykle stál rovně jako svíce a nenechal se ničím vyvést z míry. Ustoupil stranou a postavil se vedle dveří, aby byl připraven zavřít je na závoru. A vedle sebe měl teď Nicholasův meč.

Nicholas to zaznamenal a tázavě na něj kývl. Komorník mu kývnutí neoplatil.

Vstoupil lord Hofmistr. Vypadal ještě vyčerpaněji než předchozího dne, pokud to ještě vůbec bylo možné. Na sobě měl kalhoty a bílou košili, u krku rozhalenou. Dýku zavěšenou u pasu si posunul dopředu tak, aby ji nemohl muž za ním snadno popadnout.

Nicholasovi byl třetí muž povědomý, ale chvíli mu trvalo, než si ho zařadil. Byl mladý, bylo mu asi dvacet, statný, s hustými plavými vlasy. Oči měl pronikavě modré. Na sobě měl podomácku obarvenou červenou košili – barva se uprostřed rozpila do skvrn – a hnědé, několikrát spravované kalhoty. Boty měl pokryté blátem a šaty vypadaly, jako by uschly na něm.

Ruce měl svázané.

„Ty jsi Luke, že?“ oslovil ho Nicholas.

Přikývl, ale Nicholasovu pohledu se vyhýbal.

Luke byl v oddíle, který před více než pěti lety zajali Feyové. Jeho otec se nabídl, že zůstane ve stínozemí výměnou za Lukův život a svobodu. Luke se dostal na svobodu a jednou za rok se směl vidět s otcem, ale Feyové s ním něco provedli. Něco divného. Když se dostal Luke do styku se svěcenou vodou, zeleně světélkoval.

Nicholas se s Lukem setkal hned po jeho návratu a požádal lorda Hofmistra, aby zůstal s chlapcem ve styku. Jednou Luke navštívil Diamantu, aby vymohl otci svobodu. Když jejich jednání skončilo, v duchu své lidi proklínala. Když se jí na to Nicholas ptal, jen mu odsekla, že se s tím nedá nic dělat. Ani teď, ani jindy.

Od té doby Nicholas Luka neviděl.

„Ten chlapec žádal, abychom ho svázali, než půjdeme k tobě,“ ozval se lord Hofmistr. „Ale trval na tom, že nebude mluvit s nikým jiným než s tebou.“

„Tak jak víš, že jeho příběh stojí za to, abych mu věnoval svůj čas takhle brzy po ránu?“ otázal se Nicholas.

Lord Hofmistr chvíli na Nicholase třeštil oči, jako by se snažil zvyknout si na tento nový, břitký přístup. „Luke ke mně dorazil před pár hodinami, skrz naskrz mokrý a s nožem. Říkal, že přichází přímo ze Svatyně. Byla z něj cítit svěcená voda.“

Nicholas odložil hrnek a vstal, aby se na Luka mohl podívat zpříma. „Teď nezáříš.“

„Už to opadlo, pane,“ odpověděl Luke. Tvrdošíjně upíral pohled k zemi.

„Co máš tak nutného, že mne rušíš při snídani?“

Luke sklopil hlavu a rozježené vlasy mu sklouzly do očí. „Pokusil jsem se zabít rocana.“

Hofmistr od chlapce o krok poodstoupil. Komorník položil ruku na jílec meče.

„Věděl jsi to?“ otázal se Nicholas Hofmistra.

„Věděl jsem jen to, co mi řekl – že přichází ze Svatyně a že to nějak souvisí s Matthiasem. A že se s tebou musí setkat. Hned.“

„Chceš, abych tě zavřel?“ zeptal se Nicholas. „To by mohl udělat stejně snadno lord Hofmistr.“

Kromě toho si Nicholas nebyl jist, jestli by se mu chtělo. Ten chlapec vzal na sebe odpovědnost za čin, ke kterému se chystal Nicholas.

„Já nevím, jestli by to bylo k něčemu dobré.“ Luke zvedl hlavu a trhnutím si odhodil vlasy z čela. Nicholas konečně rozeznal, co mu tkví v očích. Strach.

„Tak povídej,“ vyzval ho.

Za těch pár let, co ho Nicholas neviděl, Luke zmužněl, nicméně stále vypadal mladě. Prostota z jeho očí zmizela, a stejně tak i naděje.

Kdysi Luke doufal, že se jeho otec dostane ze stínozemí ven a že se všechno změní.

Kdysi doufali všichni.

„Včera, když jsem se dozvěděl o královně, jsem byl zrovna na statku. Je mi to tak líto, pane. Já… ona… no, dostala mne ze stínozemí na svobodu. Ona dohodla, aby mne pustili.“ Nicholas přikývl. Tolik o tom ještě věděl. Taky věděl, že ten chlapec je do Diamanty zamilovaný tak bláznivě, až to Nicholase děsilo. Po tom jediném setkání Luka s Diamantou, jehož výsledek Nicholas viděl, už nechtěl, aby se ten kluk k jeho ženě ještě někdy přiblížil.

„A já jsem se cítil opravdu mizerně. Dělal jsem si však dál svou práci, takže jsem na to nemohl moc myslet. Truchlil jsem po ní po svém. Přemýšlel jsem, jestli to znamená, že teď bude můj otec svobodný nebo

tam naopak zůstane navždy, a pak jsem uslyšel ten hlas. Byl tichý a já si nepamatuji, co říkal.“

„Věděl jsi, odkud přichází?“ otázal se Hofmistr.

Luke zavrtěl hlavou. „Pak byla najednou noc a tma a já jsem stál u něčí postele a držel jsem nůž, jako bych chtěl toho člověka probodnout. Oběhl postel a já jsem běžel za ním, protože jsem nevěděl, kde jsem. V tom zeleném světle jsem ho viděl, byl hodně vysoký, a když pak otevřel dveře, poznal jsem rocana.“

Nicholas měl ruce jako led. Zalitoval, že odložil hrnek s čajem. Sepjal ruce za zády stejně jako Hofmistr. „A ty nevíš, jak ses tam dostal?“

„Ne,“ odpověděl Luke. „Celý den mi vypadl.“

„Jak ses dostal ven?“ zeptal se Hofmistr.

„Běžel jsem k druhým dveřím. Vedly na terasu. K zábradlí bylo přivázané lano a já jsem po něm sešplhal dolů. Mezitím zelená záře pohasla. Přeběhl jsem nádvoří, přelezl zeď a nezastavil jsem se, dokud jsem nedoběhl k tobě domů.“ Vzlykl. „Je mi to tak líto. Nevím, co se stalo.“

Nicholas to věděl. Nebo si myslel, že to ví. A nelíbilo se mu to. „Chci si v tom udělat jasno,“ pravil. „Ty jsi slyšel nějaký hlas, a pak už si nepamatuješ nic až do okamžiku, kdy tě Matthias – rocan – postříkal svěcenou vodou.“

Luke přikývl. „Přesně tak to bylo, pane. Už jsem zářil, když jsem přišel k sobě.“ Podíval se na lorda Hofmistra. „Já už ani nemůžu chodit do kostela. Danité se mne bojí. Nemůžu se zúčastnit mše, protože zářím.“ Hofmistrův pohled se střetl s Nicholasovým. Nicholasovi už dávno bylo jedno, že ho vyrušili. Obrátil se na komorníka. „Dones mou svěcenou vodu.“

„Ano, Výsosti.“ Komorník lehce poklepal na jílec meče, jako by se ho zdráhal opustit, a pak šel do Nicholasovy ložnice. Vrátil se s lahvičkou.

„Nalij to na Luka.“

Komorník přikývl. Luke se přikrčil, nahrbil a sklopil hlavu. Vlasy se mu svezly do obličeje.

„Bolí tě to, když záříš, Luku?“ zeptal se Nicholas.

„Ne,“ zašeptal Luke.

Nicholas maličko kývl na komorníka, aby na něj nalil vodu. Komorník otevřel lahvičku a vylil její obsah Lukovi na záda. Luke se ani nehnul. Voda po něm stekla, jako by na sobě měl zelenou ulitu. Pomalu se vstřebala do ulity a jeho šatů.

S kouřem z hořícího dřeva se smísil slabý nahořklý pach.

„Cítíš nějaký rozdíl?“ otázal se Nicholas.

Luke se narovnal a lokty si utřel obličej. To byl nebezpečný okamžik – zvedl ruce do vzduchu – ale Hofmistr se rychle přesunul mezi Luka a Nicholase.

Nicholas se dotkl Hofmistra na paži. Ocenil jeho čin, ale pochyboval, že to bylo nutné.

Luke svraštil čelo. „Cítím se pořád stejně.“

„Rozvaž ho,“ vyzval Nicholas Hofmistra.

„Ne!“ vyhrkl Luke. „Nevíš, co udělám.“

„Ale vím,“ odvětil Nicholas. „Vím. Mně od tebe nic nehrozí. Bát se musí Matthias – rocan.“

Všichni tři se na Nicholase překvapeně podívali. „Jak to víš, pane?“ otázal se Hofmistr.

Nicholas se pousmál. „Pamatuješ si, jak jsi ke mně přivedl Luka poprvé?“

Hofmistr přikývl. „Nevěděli jsme, proč září.“

„A teď to víme,“ odvětil Nicholas. „Nějakým způsobem ho očarovali, ale doposud toho nevyužili. Feyové se tě snaží donutit, abys za ně zabil Matthiase.“

„Mne?“ Luke zbledl. „Nikdy za celý život jsem nikoho nezabil. Proč by to se mnou zkoušeli?“

„Protože mohou. Protože někdo využívá příležitosti.“ Nicholas se podíval na Hofmistra. „Musím

jednat rychleji, než jsem zamýšlel. Budu si muset sjednat schůzku se šamankou na dnešek. Budu pro ni muset někoho poslat do stínozemí.“

„Já můžu jít,“ ozval se Luke. „A možná bych měl jít já. Mně už toho víc udělat nemůžou.“

„Ale můžou,“ odvětil Nicholas. „A kromě toho ti nemůžu plně důvěřovat. Nevím, co se tam bude dít. Musím poslat někoho jiného.“

Komorník rozvázal Lukovi ruce.

„Co s ním budeme dělat?“ zeptal se Hofmistr.

„Musíme ho někde zavřít,“ odvětil Nicholas, „i když bych byl raději, kdybychom nemuseli. Nevidím žádný důvod držet ho v kobce. Máš někde doma něco, kdy by byl v bezpečí, milorde?“

„Mám tam křídlo, které je jak pohodlné, tak bezpečné.“ Hofmistr se maličko zamračil. Nicholas tam byl. Kdysi, před stovkami let, to bývalo malé vězení. Hofmistrův děd ho přestavěl na křídlo pro služebnictvo, ale služebnictvu se tam nelíbilo. Vadilo jim, že tam nejsou okna. „Můžu ho dát tam.“

„Pohodlí je mi lhostejné,“ prohlásil Luke. „Prosím, zařiďte, ať nic neprovedu. Nechci nikoho zabít. Nikdy za celý život jsem nikomu neublížil. Neunesl bych to.“

„Kdybys někomu ublížil,“ poznamenal Hofmistr, „nebylo by to tvoje dílo. Bylo by to dílo Feyů.“

„Ne,“ bránil se Luke žalostně. „Bylo by to spácháno mojí rukou. Bylo by to mé dílo. Kdybych zůstal se svým otcem, nic takového by se nestalo.“

„To nevíme,“ odvětil Nicholas. „Právě teď vůbec nevíme, co bude dál.“

Možná, že by se události vyvíjely jinak, kdyby byla Diamanta ještě naživu. V Nicholasovi se vzedmula vlna touhy tak silné, až ho srdce zabolelo. Odvrátil se od nich, šel ke stolu a zvedl hrnek. Čaj už vystydl.

„Sejdu se s feyskou šamankou," prohlásil. „Uvidím, jestli ti dokáže pomoci."

„Diamanta říkala, že mi nemůže pomoci nikdo. Že to zaklínadlo je příliš hluboké."

„Možná," odvětil Nicholas. „Ale začínám zjišťovat, že jsou i věci, které Diamanta nevěděla."

Jako Arianna. Neměl ani tušení, jak by to s tím dítětem dopadlo, kdyby Diamanta rodila normálně, bez pomoci Feyů. Ostrovní léčitelé by si vůbec nevěděli rady.

„Pokud jsme skončili, pane," ozval se Hofmistr, „vezmu Luka k sobě."

Nicholas přikývl. Donutil se otočit, hrnek svíral v dlaních a tiskl si ho k hrudi. „Udělám pro tebe, co budu moci," řekl.

„Měl jsem takový strach, že mne budeš chtít zabít," vyhrkl Luke. „Bál jsem se, že jsem všechno ještě zhoršil."

„Nevím, jak bys mohl ještě něco zhoršit," utrousil Nicholas.

Hofmistr s Lukem se uklonili a odešli. Komorník vyšel za nimi a zavřel za sebou dveře.

Nicholas zůstal sám před praskajícím ohněm a v dlaních svíral chladný hrnek vystydlého čaje. Nevěděl, jak tomu chlapci říci, že mu jeho jednání ani v nejmenším nevadí. Někdo musel Diamantu pomstít. Všechno by se jen usnadnilo, kdyby se to Lukovi podařilo.

Velmi usnadnilo.

Žádný Matthias, kterého by se musel obávat. Rocanisté by si vybrali nového rocana a ostrovní život by šel dál svou cestou.

Ale takhle to nemůže dopadnout.

Ledaže by Nicholas nic neudělal. Pak by pomstili Diamantinu smrt Feyové.

Jenže přitom by zničili nevinný život.

Nicholas se přísahou zavázal chránit svůj lid. A byť tu přísahu skládal Matthiasovi, platila. Nicholasův otec by byl velmi zklamán, kdyby Nicholas nic neudělal, jen sledoval dění, do kterého se narodil.

I Diamanta by byla zklamaná. Celý život dělala pro lidi to nejlepší. Dokonce i tím, že si ho vzala.

Zejména tím, že si ho vzala.

Nicholas šel k oknu a roztáhl závěsy. Ta ironie ho těžce zasáhla. Diamanta byla jediným člověkem, který by pochopil, proč ji nemůže pomstít sám.

Z Adrianova malého srubu se stal domov. Menda mu ho pomohla zařídit. Měl tam lehké lůžko, dvě židle a malý krb, sotva tak na tři polena. Když sem přišel, chtěli mu Feyové dát feyské lampy, aby si je rozvěsil, ale Adrian je odmítl. Nějak zjistil, že tyto lampy svítí díky duším mrtvých nepřátel. Nechtěl se na svět dívat pomocí pozůstatků svých soukmenovců.

Raději místo toho používal svíce.

Výsledkem byl maličký pokojík, ve kterém bylo neustále zakouřeno. Srub neměl okna, jistě, protože by stejně všechna vedla do šedi, ale někdy zatoužil po oknu, které by mohl otevřít. Pach vosku a kouře byl někdy nesnesitelný.

Ale bylo to lepší, než pobývat volně ve stínozemí, kde ho Feyové měli neustále na očích.

Neměl už žádné opravdové povinnosti. Byl teď ještě více vězněm než předtím. A jeho výklady vedly k vraždě krále Alexandra a možná i ke smrti Diamanty.

Ne že by ho nějak zajímala. Právě ona vymyslela dohodu, která ho navždy uvěznila na tomto šedivém místě.

Alespoň že Luke byl v pořádku. Dokonce ještě i teď, léta poté, co Adrian tu dohodu uzavřel, ho skutečnost, že Luke přežil a daří se mu dobře, utěšovala. Třetí vězeň, Ort, krátce poté, co upadli do zajetí, zemřel dost děsivou smrtí.

Adrian se natáhl na lůžko. Spal víc a víc, potřeboval stále méně času na to, aby udělal těch pár věcí, které mu uložili. Ve stínozemí nebyly žádné knihy a Feyové si mysleli, že se Adrian stejně nic nenaučí, takže se s ním ani nesnažili spolupracovat. Dávali mu jen podřadnou práci a ani se nezajímali o to, jestli ji udělal. Tu a tam ho nějaký Fey požádal o hodiny ostrovštiny, ale i to

bylo čím dál vzácnější. Většina Feyů, kteří se ten jazyk chtěli naučit, už se ho naučila.

Před srubem zaslechl nějaký dupot a vzápětí se dveře rozletěly. Coulter vrazil dovnitř, jako by mu za patami hořelo. Vrhl se na Adriana, chytil se ho a pevně se ho držel. Skočil na něj tak

prudce, až mu vyrazil dech.

Dveře se za ním zhouply a pomalu se zavřely.

Adrian chlapce objal a hladil ho po vlasech, jako to dělával Lukovi, když byl malý a bál se.

Coulter nikdy Adrianovi nedovolil, aby ho objal. Měli spolu nezávazný vztah založený spíš na obraně než na něčem jiném, jediní dva ostrované ve stínozemí, oba vězni. Adrian alespoň věděl, co ztratil; Coulter byl naposledy venku, mimo šeď stínozemí, když mu byl rok.

Adrianovi chvíli trvalo, než znovu popadl dech. Chlapec se ho držel tak pevně, že z toho bude mít Adrian sadu modřin velikosti dětských prstíků. Coulter se třásl a kdyby Adrian nevěděl své, myslel by si, že Coulter potlačuje vzlykání.

Za ta léta, co Adrian vychovával Luka, zjistil, nejlepší způsob, jak se chovat k rozčílenému chlapci, je dát mu čas. A protože Adrian čas měl – spoustu času – mohl čekat.

Chlapec se postupně přestal třást a jeho sevření povolilo. Chvíli si Adrian myslel, že Coulter snad usnul, ale chlapec roztřeseně vzdychal a neoddychoval zhluboka. Adrian si za dlouhých nocí zvykl na jeho dech. Coulter ještě dokázal spát a spal tvrdě. Adrian, ať se snažil, jak se snažil, těžko spal déle než jednu dvě hodiny.

Což bylo také důvodem, proč podřimoval, kdy mohl.

Coulter spal obvykle na matraci, kterou na den svinovali – tedy na to, co Feyové prohlašovali dnem,

protože uvnitř stínozemí se nic neměnilo. Adrian vzal Coultera k sobě do srubu, když zjistil, že to batole spí na hromadě odpadků u vstupního kruhu. Domestikové, od kterých se čekalo, že se o něj postarají, si ho očividně nevšímali. Nikomu nepatřil, tak se o něj nikdo nestaral.

Dokud si ho nevzal Adrian.

Nicméně i přesto se k němu Coulter odmítal přiblížit. A ani jednou, za celá ta léta, co spolu spali v jednom srubu a mluvili

o dějinách ostrova, se Coulter nedožadoval, aby ho k sobě Adrian přivinul.

„Už můžeš mluvit?“ zeptal se ho Adrian.

Košili měl mokrou. Coulter *plakal*.

Když se pokusil promluvit, zprvu se zalkl. Pak se vzepřel na lokti, opatrně, na lůžku a ne na Adrianově hrudi, a rukávem si utřel obličej.

„Řekli, že už se nesmím scházet s Darem.“ Měl dětský, trucovitý hlas. Coulter nikdy nemluvil jako dítě. To byla jedna z věcí, nad kterou se Adrian podivoval.

„Kdo to řekl?“

„Rugar.“

Adrian strnul. Jestli v tom byl zapleten Rugar, muselo se stát něco vážného. „Proč to řekl?“

„Protože mu Tknut řekl, že jsem příliš mocný.“

Mluvili ostrovsky, jako vždy, když byli sami. Adrian si myslel, že by Coulter měl znát svou mateřštinu. Ale někdy ostrovština na jemnosti feyské magie nestačila.

„Řekni mi to feysky,“ požádal ho Adrian. „Co mysleli tím mocný?“

„Rugar za mnou přivedl Tknuta,“ odpověděl chlapec. Svižně změnil jazyk a lehl si zase Adrianovi na hruď, jako by se na něj nechtěl dívat. „A snažil se mne dostat…“

„Dostat?“

„Bylo to divné. Střílel po mně ohněm a světlem a slovy a já jsem ho odrážel.“

Adrianovy ruce v Coulterových jemných vlasech strnuly. „Odrážel?“

Coulter přikývl, až mu hlavička na Adrianově hrudi poskočila.

„Tys to dokázal?“ zeptal se Adrian.

„Bylo to těžké a jednou se mi to nepovedlo.“

„Co říkali o tom, že jsi schopen ho odrážet?“

„Tknut pořád říkal, že to není možné.“

Přesně to by si Adrian myslel taky. Feyové používali slovo »odrážet« k velmi přesnému vyjádření obrany před magickým útokem.

Adrian polkl. Další otázku se snažil položit co možná nejopatrněji. „Odrážel jsi to rukama nebo myslí?“

„Myslí,“ odpověděl Coulter. „Jak odrážíš ty?“

Adrian znovu pohladil Coultera po vlasech. Nechtěl, aby mu ten rozhovor připadal ještě podivnější, než už byl. „Rukama,“ odpověděl.

„To nejde,“ namítl Coulter.

„Já vím.“

„A co mysl? Umíš odrážet myslí?“

„Ne,“ odpověděl Adrian. Coulter očividně uměl. Coulter. Plavovlasý, baculatý, modrooký. Tak ryzí ostrovan, že se k němu Feyové nechovali o nic lépe než k psovi.

Až na Solandu. Solanda ho sem přinesla a říkala něco o magii, ale pak odešla a už se o něj dál nestarala. Menda si také myslela, že Coulter má magii, ale Adrian to považoval jen za nějaké ženské řeči o dětských schopnostech. Nikdy by si byl nepomyslel, že to myslí vážně.

„Tak jak jim zabráníš, aby ti nic neudělali?“ zeptal se Coulter.

Adrian skryl obličej v jeho vlasech. Voněly domácím mýdlem a dětským potem. „Někdy se neubráním," odpověděl.

Coulter byl dlouhou dobu zticha. Oheň pohasínal a ve srubu začínala být zima. Ale na tom teď nezáleželo. Teplo Coulterova těla znamenalo pro Adriana víc než teplo ve srubu.

„Jak přišli na to, že se nemám scházet s Darem?"

„To já nevím," odpověděl Adrian. „Odrazil jsi něco, co ti Dar poslal?"

Coulter zavrtěl hlavou. Pevně se Adriana držel. Dar s Coulterem byly ve stínozemí jediné dvě děti v tomto věku. Během posledního roku se narodilo pár dalších dětí, ale ty byly příliš malé na to, aby zajímaly tří a pětiletého chlapce. Zakázat Coulterovi stýkat se s Darem bylo jako zakázat mu jíst. Coulter měl jen dva přátele, Dara a Adriana. A z těch dvou mu byl bližší Dar.

„Pamatuješ si na ten den, kdy jsem odtud utekl?" zeptal se Coulter.

Coulter vyběhl ze srubu jako šílený. Adrian se ho ptal, kam jde, ale Coulter ani neodpověděl. Adrian usoudil, že se jedná

o nějaké klukovské záležitosti a dál se ho na to nevyptával.

„Ano," odpověděl Adrian.

„Darovi bylo opravdu moc zle. Šamanka a domestici byli pryč. Tak jsem mu pomohl."

„Ty…?"

Adrian se zarazil. Ten rozhovor začínal nabývat na neskutečnu, ale Adrian nechtěl vypadat nevěřícně. Coulter byl dost rozumný na to, aby člověk pochyboval o každém jeho slově.

„Jak?" zeptal se Adrian.

„Byl dosud spojen poutem se svou matkou. Jeho matka umírala. Tak jsem to pouto přetrhl.“

Jak prosté. Feyské výrazy. Magické výrazy popisující pojmy, jimž Adrian rozuměl jen vzdáleně. Chvíli o Coulterových slovech přemýšlel. Přetrhl pouto. S Diamantou. Darovou matkou.

Žádný div, že se Rugar začal o toho chlapce zajímat.

„Jak jsi to pouto přetrhl?“ zeptal se Adrian.

„Spojil jsem Dara se sebou,“ odpověděl Coulter, jako by to byla ta nejprostší věc na světě.

„A tak jsi ho zachránil?“

„Každý je s někým spojen,“ odpověděl Coulter. „Některá spojení jsou lepší než jiná. Ty máš jedno silné pouto, které vychází vstupním kruhem ven.“

Všechna Adrianova pouta vycházela vstupním kruhem ven. Uvnitř žádná neměl. Až na Coultera a Mendu. Nakolik si to nechtěl připustit, i on měl ve stínozemí dva přátele. Pětiletého vyděšeného chlapce a nějakou Feyku.

„A jedno k tobě,“ poznamenal Adrian tiše.

„Jo,“ souhlasil Coulter.

Znovu se rozhostilo ticho. Ticho bylo uklidňující. A Adrian si uvědomoval, jak je rád, že má toho chlapce u sebe. Už to by-lo dlouho, co někoho s láskou objímal. Chybělo mu to. Chyběly mu jeho děti. Ale Luke už dávno nebyl dítě. Byl to dospělý muž.

Plameny se zbarvily domodra. Brzy by měl přiložit další poleno, aby oheň nevyhasl. Ale Adrian se nehýbal. Nechtěl ztratit toto teplo. Nemohl toto teplo ztratit. A chtěl si to rozmyslet.

Coulter byl ostrovan vyrůstající u Feyů. Nikdy nevycházel se stínozemí, nikdy neviděl zeleň trávy a modř nebe. Od chvíle, kdy udělal první krůčky, mělo všechno, čeho se dotkl, všechno, co udělal, feyský nádech. Jediným ostrovanem, kterého znal, byl Adrian,

a jejich pouto vytvořil Adrian, ne Coulter. Adrian si ani nebyl jist, jestli si Coulter uvědomuje, že je odlišný.

Ale byl.

Ale třeba ten rozdíl vycházel z toho, že vyrůstal ve stínozemí, dýchal feyský vzduch plný magie, myslel ve feyském hrdelním jazyce. Možná, že magie nebyla natolik vrozená vlastnost, jak Feyové tvrdili. Možná se dala naučit stejně jako chování, jazyk či obliba jídel.

„Nechci být od Dara odtržen," řekl Coulter tiše.

„Taky si myslím, že bys neměl být," souhlasil Adrian.

„Řekli, že musím, dokud se mnou Tknut nebude hotov."

Při těch slovech měl Adrian co dělat, aby nevyletěl. O toho chlapce se nikdo nestaral, nikdo, až na něj. Nikdo nemyslel na to, jaké to je, být odtržen od svého nejlepšího přítele. Nikdo nepomyslel na to, co s chlapcem udělají pokusy.

Pokusy, které zabily Orta.

„Ty máš pouto s Darem, že?" řekl Adrian. „To oni nemohou přerušit, nebo ano?"

„Kdyby to udělali, mohl by zemřít," odpověděl Coulter.

Třeba se Adrian o Coultera bát nemusí. Svým způsobem byl Coulter daleko vyspělejší než on.

„Co s tebou chce Tknut dělat?"

„Zjistit, kam až sahá moje moc."

To musela být Tknutova slova. Coulter by sám od sebe nikdy nemluvil v pojmech jako »sahá moc«.

„Můžeš mu to prostě říct?" zeptal se Adrian.

Coulter se nehýbal. Chvíli Adrian váhal, jestli ho chlapec vůbec slyšel. Ale musel ho slyšet. Ucho měl přitisknuté k Adrianově hrudi.

„Myslím, že to ví," odpověděl Coulter.

Adrian se zamračil. Feyové mu někdy byli cizí jako ryby. „Když to ví, tak nač to prověřování?“

„Protože se bojí,“ odpověděl Coulter. „Opravdu se bojí. Jakmile uviděl, co umím, dostal strach. S Rugarem říkali, že to, co umím, všechno mění.“

Adrian zavřel oči. Ovšemže se na to bude Rugar dívat takto. Na svou dceru se díval jako na způsob, jak dosáhnout svých vlastních cílů. Nějak sem dostal svého vnuka. A nyní zaměřil svou pozornost na dítě, které mu předtím nestálo za povšimnutí. Na Coultera.

A pravdou bylo, že se tím opravdu všechno mění. Jestli mají ostrované schopnost učit se jako Coulter, pak nejsou Feyové tak všemocní, jak si mysleli.

„Co všechno umíš udělat?“ zeptal se Adrian.

Coulter se zamračil. „O tom jsem nikdy nepřemýšlel,“ odpověděl. „Prostě něco udělám.“

Adrian přikývl. Nechtěl na Coultera tlačit, ale musel to vědět. Mohlo by to být pro ně oba důležité. Mohlo by to být důležité pro ostrov sám.

„Co děláš?“ zeptal se Adrian.

Coulter pokrčil rameny. „Jako s tím poutem. Já o tom nepřemýšlím. Prostě to udělám.“

„Dar si tě přivolal? Takhle ses to dozvěděl?“

Coulter zavrtěl hlavou. „Věděl jsem, že za ním musím jít. A nezjišťoval jsem proč. Prostě jsem šel.“

Adrian se zhluboka nadechl. V útrobách se mu cosi zatřepetalo – jiskřička vzrušení, kousek naděje. Teď se však svým pocitům věnovat nebude. Na to bude dost času později.

„To bylo poprvé, co se ti něco takového stalo?“

Coulter zavrtěl hlavou. „Vždycky jsem to uměl. Vždyť to víš.“

A Adrian to vlastně opravdu věděl. Coulter byl velmi uzavřené a samotářské dítě. Zvláštní, že považoval za

samozřejmé, že Adrian bude vědět, co Coulter dělá. Možná, že jejich vztah byl užší, než si Adrian myslel.

„Vysvětli mi to," požádal ho Adrian. „Rugar to nazval mocí? Jakým druhem moci?"

Coulter se vzepřel na loktech a úkosem se na Adriana podíval. „Proč to chceš vědět?"

Adrian se mu podíval do očí. Může mu lhát, může něco předstírat a říci, že ho to zajímá jen tak. Nebo může mluvit částečně pravdu a říct Coulterovi, že má o něj starost. Nebo se může zachovat naprosto čestně. „Ostrované nemívají moc, Coultere," odpověděl mu. „My jsme bytosti bez magie."

„Chceš říct, že jsem Fey?" zeptal se s nadějí v hlase. Adrian sebou trhl.

„Ne." Tuhle myšlenku musel Adrian rychle potřít. „Chci říct, že ses možná od Feyů něco naučil. Třeba se magie dá naučit. Třeba jsou všichni ostrované schopni se ji naučit."

„Takže nejsem Fey?"

„Ne. Na to jsi příliš starý a příliš ostrovní. Ale možná jsi stejně dobrý jako Feyové. Možná dokonce i lepší."

Naděje z Coulterových očí vyprchala. Tohle Adrianem otřáslo víc než celý jejich předchozí rozhovor. Ten chlapec chtěl být Feyem? Vlastně to dává smysl, usoudil Adrian. Coulter si nemohl pamatovat na život mimo stínozemí. Jediné, co kdy věděl, bylo, že není Fey. Ve skutečnosti svému původu nerozuměl.

„Jak bych mohl být lepší?" zašeptal.

„Rugar neví, co v tobě je," odpověděl Adrian. „Přivedl Tknuta, cenzora, který to má zjistit. Chtějí vědět, kam až sahá tvá moc. Chlapče, kdyby *věděli* , jaký druh magie máš, nemuseli by si to zjišťovat."

Coulter přikývl. Vypadal zamyšleně. Na obličeji už měl zase ten svůj dospělý výraz. Adrian si chlapce pozorně prohlížel a konečně mu porozuměl. Ty dospělé

postoje, které Coulter zaujímal, byly jen zástěrkou, způsobem jak předstírat, že je mu všechno jedno. Byl dospělejší, než by příslušelo jeho pěti letům, a taky chytřejší a mazanější, ale přesto to bylo ještě dítě.

Dítě snažící se najít smysl bytí ve světě, který se o něj nestaral.

Adrian slyšel ty nevyslovené otázky. Budou mne mít raději, když budu mít magii? Stanu se jedním z nich, když se budu chovat jako oni? Budou si mne vážit?

Adrian se domníval, že odpovědi na všechny ty otázky znějí ne.

Ale nechtělo se mu to Coulterovi říkat. Ne teď.

„Jak daleko sahá tvá moc?“ zeptal se Coultera. „Já nevím,“ odpověděl Coulter. Možná, že se zeptal špatně. „Co za věci dokážeš?“ „Já o tom nepřemýšlím,“ odpověděl Coulter ostražitě. „Tak jak poznáš, že něco dokážeš udělat?“ „Prostě to poznám.“ Adrian se podepřel, aby mohl hledět Coulterovi zpříma do

očí. „Coultere, důvěřuj mi na chvíli. Chci ti pomoci a to nemohu, pokud neporozumím tomu, co se tady děje. Pro mne je to také nové. Jak ty věci děláš?“

Coulter si hryzal rty, pak si je přejel jazykem a polkl tak namáhavě, že mu malý ohryzek viditelně poskočil. „Je to jako s těmi pouty. Já vím, že tam jsou, ale většinou na ně nemyslím. Mám pocit, že je toho spousta, co umím, ale nedělám, protože to nepotřebuji. A ve skutečnosti ani nechci. Jako odrážení. Ještě nikdy jsem to nedělal, ale když jsem to potřeboval, šlo to.“

„Když tě požádám, abys něco udělal, uděláš to?“ „Něco ano,“ odpověděl Coulter. „Proč?“ „Jak víš, že nedokážeš všechno?“ Coulter pokrčil rameny a odvrátil pohled. V první chvíli si

Adrian myslel, že se Coulter stáhl do sebe a že ho ztratil. „Coultere, prosím,“ řekl Adrian. „To se týká nás

obou.“ Coulter se obrátil k Adrianovi zády. Do očí se mu draly slzy,

ale zadržel je. „Já… oni… já vím, že některé části nejsou připraveny. Jednou toho budu schopen, ale právě teď ne. A mám opravdu strach…“

Na slově »strach« mu hlas přeskočil a Coulter se odmlčel. Adrian mu položil ruku na záda. „Z čeho máš strach?“ „Mám strach, že budu potřebovat něco udělat a nebudu

připraven.“ Coulter tupě zamrkal. Vytryskly mu slzy, stékaly po tvářích, tiché pramínky zoufalství. Adrian si chlapce přivinul blíž a choval ho v náručí. Chlapec nevzlykal, ale slzy mu tekly dál, dlouho a hodně. Adrian si položil tvář na temeno jeho hlavy.

Žádný div, že chlapec žil celou dobu v takovém napětí. Nesl na sobě takovou tíhu odpovědnosti. Příhoda s Darem mu nejenže nevynesla důvěru, ale vložila na něj ještě další odpovědnost. Co kdyby Coulter nebyl schopen Dara zachránit. Co by bylo pak?

Adrian ten pocit znal. Žil s ním po čtyři roky. Když nastal čas ochránit vlastního syna, nedokázal to. Musel pro záchranu Lukova života obětovat svůj. Byla to jediná cesta, a i tak to zřejmě bylo příliš málo a příliš pozdě.

„Coultere,“ oslovil ho Adrian tiše, „ty dokážeš víc než kdokoli jiný. Vedeš si velmi dobře. Zachránil jsi Darovi život.“

„Ale oni mi teď nedovolí se s ním stýkat.“

„Mají z tebe strach. Nejsi takový, jaký si mysleli. Lidé se bojí věcí, kterým nerozumí.“

„Jak je možné, že mi nerozumí?“ zeptal se Coulter. „Jsem přece jako oni.“

„Já vím,“ odpověděl Adrian. „Ale oni si myslí, že nikdo jiný nemůže být jako oni. Tys jim dokázal, že se mýlí.“

A oni se budou snažit zjistit, v čem je jim ten chlapec podobný. Adrian je nenechá, aby na Coulterovi dělali své pokusy. Nenechá je, aby ho připravili o dalšího syna. Jako ho připravili o Luka.

Feyové prohlásili, že jestli Adrian odejde, Luke zemře. Ale možná, jen možná, by tomu mohl Coulter zabránit. Zejména pokud bude Feyům chvíli trvat, než zjistí, že je Adrian pryč.

Tímhle způsobem by mohl Adrian zachránit oba dva své syny, toho skutečného i toho, kterého přijal za svého.

Adrian svraštil čelo a vzpomínal na to, co před lety slyšel od Diamanty. „Coultere, už jsi někdy otevřel vstupní kruh?“

„Ne,“ odpověděl Coulter. „Proč?“

„Protože,“ odpovídal pomalu Adrian, „Feyové říkají, že vstup dokážou otevřít jen bytosti s magií. To já nemohu. Ale možná, že to dokážeš ty.“

„Proč bych to měl chtít udělat?“ zeptal se Coulter.

„Abys šel domů,“ odpověděl Adrian. „Aby ses dostal odtud pryč a vrátil se na ostrov.“

„Nikdy jsem venku nebyl.“

„Jen jako batole.“

„Na to si nepamatuji,“ odpověděl Coulter. „Když půjdu já, půjdeš se mnou?“ zeptal se ho Adrian. „A to mám opustit Dara?“ „Na chvíli. Možná najdeš svou rodinu.“ „Má rodina je mrtvá,“ odvětil Coulter. „To mi kdysi dávno

řekli. A já si na to pamatuji.“ „Co si pamatuješ?“ „Pamatuji si, jak naříkali. Odnesla mne ta žena.“ „Solanda?“ Chlapec zavrtěl hlavou. „Nějaká stařena. Ona…“ Zhluboka se

nadechl, jako by se mu další slova těžko říkala. „Milovala mne.“

Ta slova zůstala viset mezi nimi, plná ztráty a beznaděje. Co přišel Coulter do stínozemí, nikdo ho nemiloval. Dokonce i Adrian se držel zpátky, v obavách, že ztratí další dítě.

„Nechtěl bys ji vidět?“ zeptal se Adrian. Coulter zavrtěl hlavou a otřel si slzami zmáčenou tvář do

Adrianovy košile. „Proč ne?“ „Protože si pro mne nepřišla. Nechtěla mne.“ Jako by se Adrianovi najednou otevřelo okno do Coulterovy

duše. Konečně mu porozuměl. „Ona si pro tebe nemohla přijít, synku. Ostrované se sem

nemůžou dostat.“ „Ty ses sem dostal.“ „Já jsem byl zajat. Já nemohu odejít.“ „Ona se sem nemůže dostat?“ ujasňoval si Coulter. Adrian zavrtěl hlavou. „Opravdu?“ „Půjdu ke vstupnímu kruhu a ukážu ti to, jestli to chceš vidět.

Já ho nemohu otevřít. Nemám žádnou magii a jsem si jist, že ani ona ne.“

„Aha.“ Coulter to pronesl pomalu a tiše, skoro jako povzdech. Napětí z jeho těla vyprchalo. Dlouho tak zůstali spolu ležet, tak dlouho, až si Adrian myslel, že snad Coulter usnul. Pak se najednou Coulter ozval. „Když tě dostanu vstupním kruhem ven, pomůžeš mi ji najít?“

Tentokrát Adrian v té zkoumavé otázce zaslechl náznak vychytralosti. „Coultere,“ pravil. Opatrně volil slova, aby chlapec neměl pocit, že je opět využíván. „Já tě považuji za člena své rodiny. V mém domě a po mém boku budeš vždycky vítán. Pomohu ti ji najít. Slibuji.“

„Dobrá,“ pravil Coulter. Opřel se, nezávazně, zkusmo se na Adriana usmál a utřel si slzy. „Když mne nechtějí pustit k Darovi, půjdu. Odejdu.“

Ztráta Coultera bude pro Rugara strašlivou ránou. Adrian se usmál. Poprvé za dlouhá léta ochutná svobodu.

Šamanka stála ve dveřích jeho soukromých komnat. Byla tak vysoká. Za těch pár dní na to Nicholas už zapomněl. Bílé vlasy se jí vznášely kolem hlavy jako svatozář a oříškově hnědé oči byly hluboké, hluboké jako nějaké tůně. Na sobě měla bílé roucho, které se při každém pohybu zachvělo. Nicholas takovou látku ještě nikdy neviděl.

Nicholas vstal ze židle, uvedl ji dál a zavřel za ní dveře. Pohovky a židle byly prázdné. Protože závěsy byly rozhrnuté a dovnitř se se slunečním svitem dral i chladný vánek, postavil židle ke krbu. Z oken byl výhled na prázdnou zahradu.

Zařídil, aby schůzka probíhala v jeho komnatách, aby měli naprosté soukromí. Lord Hofmistr si stěžoval, že Nicholas dal volno i svým strážným.

Ale šamanka ho mohla snadno zabít už toho dne, kdy zemřela Diamanta. Věděl, že mu neublíží.

„Děkuji, žes přišla," pravil Nicholas. Nebyl zvyklý dívat se na ženu nahoru. Dokonce i Diamanta byla stejně vysoká jako on. „Zejména za to, že jsi přišla sem. Doufám, že ti můj posel sdělil, že se můžeme sejít i na nějakém jiném místě."

„Musela jsem přijít sem," odvětila šamanka. Hlas měla hluboký a klidný, nebylo v něm ani stopy po tom úsečném rozkazovacím tónu, kterým mluvila před několika dny. „Nechci, aby ostatní věděli, že jsem přišla."

Nicholas přikývl. Zdůrazňoval pážeti, které poslal se vzkazem, že toto setkání je naprosto soukromé. Ten chlapec byl důvěryhodný – Nicholas jeho služeb využíval již dříve – a naprosto vyděšený z toho, že se má setkat s nějakým Feyem. Diamantina přítomnost v paláci to nijak nezměnila.

Diamanta. Pohřbili ji kvečeru předchozího dne na pozemcích paláce. Rocanisté se pohřbu nezúčastnili. Sloužící vykopali hrob a lordové pomohli Nicholasovi pohřeb provést. Nebyl tam ani nikdo z Diamantiných lidí.

Nemohl ji vypudit z mysli. Každého rána se budil a sahal po ní s pocitem, že leží vedle něj. O tomhle si bude muset s šamankou také promluvit.

„Mám několik nesnází, šamanko," začal. „Myslím, že spolu souvisejí."

Sepjala ruce. „Jistě," odpověděla.

„Někteří mí lordové zastávají názor, že by se na Feye mělo zaútočit. Už dokonce došlo k útoku na rocana, nikoli ovšem z řad mého lidu."

„Ten chlapec," pravila.

Letmo se na ni podíval. Stála na místě, kam ji dovedl, a ani se nehnula. Očividně se stalo ještě mnohem víc, než o čem sám věděl. Přisunul židli blíž k ohni. Přijala ji. Posadil se proti ní. Ve vánku hořel oheň nízko. Ve vzduchu byl cítit déšť.

„Ten chlapec," souhlasil Nicholas, dosud neochoten přejít k hlavnímu bodu.

„Také víme, že někdo z vás zabil mého otce."

Šamanka si tiše povzdechla. „Podařilo by se to, víš," řekla.

Nicholas strnul. „Vražda mého otce?"

„Ne," odvětila šamanka. „Tvůj sňatek."

Nicholase bolestivě bodlo u srdce, její slova ho zasáhla jako nůž. Nedokázal sedět. Vstal, přešel k oknu a vyhlédl ven na zahradu.

Stromy už nebyly holé. Na větvích rašily listy a kolem pěšin vyrážela poupata květin. Na vzdáleném konci zahrady zryl zahradník zeleninové záhony a čerstvá hlína vypadala na slunci černě a úrodně. Na

západě se sbíraly mraky a nad řekou byl vidět závoj deště.

Když byl zase schopen ovládat svůj hlas, pravil: „Teď to ale pro nás nevypadá dobře.“

„Možná,“ odvětila šamanka. „Možná že ne. Ale vždycky je dobré to zkusit, Nicholasi.“

Potřásl hlavou a opřel se rukama o parapet. Pod dlaněmi ucítil chladný kámen. Bylo to všechno ještě příliš živé. Na toto jednání se obrnil, a přesto šamanka okamžitě získala vládu nad jeho city.

„Myslím na to od chvíle, co jsem tě viděla naposledy,“ řekla. „Přemítám, jestli jsem mohla udělat víc.“

„Udělala jsi všechno, cos mohla, abys Diamantu zachránila,“ odpověděl. Hlas mu při těch slovech zdrsněl.

„To ano,“ souhlasila. „Ale o tom jsem nemluvila. Měla jsem na mysli tvůj svatební den.“

To Nicholase zaujalo. Obrátil se a otřel si chladné ruce do kalhot. „Můj svatební den?“

Upřeně hleděla do ohně. Teď, když se uvolnila, měla na tváři šibalský výraz. „Řekla jsem Rugarovi, že Diamanta udělala to jediné možné, jak dosáhnout míru. Žádala jsem ho, aby se vždy zachoval stejně.“

„Rugar?“ Jestli měl Nicholas do této chvíle chladné jen ruce, tak teď to přestala být pravda.

„Byla jsem příliš mírná. Měla jsem mu říci, aby se držel od ostrovanů dál. Měla jsem mu říci, že přivodí zkázu.“

„Rugar.“ Nicholas polkl. „Rugar říkal, že nemá se smrtí mého otce nic společného.“

Šamanka obrátila hlavu. Její oči pohltily sluneční světlo dopadající dovnitř oknem. „Opravdu?“

Nicholas svraštil čelo. Nepamatoval si přesně, co mu Rugar říkal, jen dojem, který z jeho slov měl.

„Myslel jsem, že…“

Usmála se. Vrásky na její tváři se prohloubily. „Rugar je mistr na to, aby si lidé mysleli, co chce a co jim jen naznačí. Věřila i Diamanta, že v tom nemá prsty?“

„Nikdy to neřekla.“ Nicholas zmlkl. Té poslední společné noci spolu seděli u krbu, on měl ruce položené na jejím napjatém břichu a Arianna ho zevnitř kopala. „Zprvu si myslela, že to udělal Ballwan.“

„Ale?“

„Šla si s ním promluvit a vrátila se přesvědčená, že ne.“

„A přesto si myslela, že tvého otce zabili Feyové?“

Nicholas přikývl. Vrátil se ke své židli, posadil se, položil si ruce na kolena a snažil se ovládat a zároveň zůstat co nejvíce otevřený a upřímný.

Rugar. Ten by měl největší užitek z toho, kdyby se Diamanta dostala o krok blíž k trůnu.

„Když jsem ti řekl o útoku na Matthiase, zmínila ses o tom chlapci.“

Šamanka přikývla. „Než ti o tom řeknu víc, mladý Nicholasi, musím ti říci, že tě považuji za dobrého člověka, nakloněného Feyům. My jsme národ válečníků. Když jsme v boji, rozhodujeme se zvláštně.“

Zvedl hlavu. Něco v jejím hlase ho zaujalo. Varovala ho. „Diamanta mi to říkala.“

„Dobrá,“ odvětila šamanka. „Pak pro tebe tedy bude snadné jí odpustit.“

Ruce na kolenou se mu napjaly. „Diamantě? Co ta s tím má společného?“

„Udělala dohodu.“ Šamanka se na židli opřela. „S Adrianem a mladým Lukem. Ten nápad je z Diamantiny hlavy.“

„Dohodu o výměně Adrianova života za Lukův? Nikdy mi to neřekla.“

„Je toho tolik, co ti nikdy neřekla," odvětila šamanka. „Feyové jsou válečníci. Sdílíme některé záležitosti na základě nutné potřeby. Myslíme-li si, že nás nebo naši věc nějaká informace poškodí, nesdělujeme ji. Naneštěstí se tento sklon zabydlel také v našich osobních vztazích."

Tohle věděl. Za posledních pár dnů toho zjistil hodně. Nicméně ani to nesnížilo jeho city k ní. Všechno, co zjistil, dávalo smysl. On nežil mezi Feyi. Diamanta doufala, že změní svůj vlastní národ. Žila jako ostrovanka a mezi ostrovany. Něco z to-ho, co věděla, bylo v rozporu se vztahem, který k ní a k jejímu lidu měl on.

„Tak mne napadá, že za tou dohodou je víc než jen výměna," poznamenal Nicholas.

Šamanka přikývla. „Aby byla ta dohoda proveditelná, museli jsme být schopni najít Luka v jakýkoli okamžik. Tímto způsobem, kdyby Adrian uprchl, jsme mohli potrestat jeho syna. A když už jsme na Luka vložili jedno zaklínadlo, přidali jsme ještě další dvě, jedno na Rugarovu žádost."

A znovu Rugar. Nicholasův tchán toho měl na triku hodně.

„Žádal, abychom na Luka vložili kouzlo sugesce, takže kdyby se něco přihodilo nějakému feyskému vůdci, mohl by vykonat pomstu. To kouzlo je mocné. Přetrvává celá léta. Někdo ve stínozemí to kouzlo po Diamantině smrti spustil. Někdo chce pomstu."

„Rugar?"

Šamanka potřásla hlavou. „On nemá schopnost to kouzlo spustit. Musel to být někdo jiný. Mám nějaká podezření, ale nemám žádné důkazy."

„Jaké bylo to druhé zaklínadlo?" otázal se Nicholas. „Je Luke pod vlivem další sugesce, díky které nás pobije ve spánku?"

Šamanka zavrtěla hlavou. „Spánkojezdci mu dali falešné vzpomínky. Na Diamantu. Aby mu zabránili napadnout Feye či stínozemí.“

Diamanta se s Lukem setkala a odcházela proklínajíc vlastní lid. Tvrdila, že mu nemůže pomoci. Lukovi, který byl do Diamanty tak šíleně a zoufale zamilovaný.

Falešné vzpomínky.

Nicholas se měl Diamanty na Feye ptát víc, dokud měl možnost. Jeho otec se snažil zjistit o Feyích, co mohl. Nejdříve vyslýchal toho podivného mrňavého chlápka, toho vystrašeného rudokapa, který před lety zmizel, a později rozmlouval s Diamantou. Nicholasův otec se vždycky obával, že mu Diamanta neřekla všechno, že si některé věci nechávala pro sebe. A on měl strach, že se svým otcem něco plánuje.

Ale ona ho ujišťovala, že to by neudělala.

Že to by bylo to poslední, co by udělala.

A ona riskovala – a ztratila – život, aby to dokázala.

Šamanka ho pozorovala, jako by vyčkávala, až se probere ze vzpomínek. Zauvažoval, jak moc v něm asi dokáže číst. Zdálo se, že hodně.

Když postřehla, že se na ni dívá, pravila: „Nemohu zaručit, že se Luke bude držet od rocana dál.“

„Mezi námi,“ odtušil Nicholas, „přál bych si, aby se nijak dál nedržel.“

Šamanka se nepohnula. Mlčky vyčkávala, co jí řekne dál.

„Diamanta pracovala velmi usilovně a za svou snahu zajistit sjednocení Feyů a ostrovanů zaplatila životem,“ pokračoval Nicholas. „A přece někdo z vašich zabil mého otce a jeden z našich Diamantu. Oba činy stačí na to, aby znovu rozpoutaly válku. Nechci vést válku. Obě strany by na tom tratily – nejdříve Feyové, později ostrované: přišli bychom o mladé lidi. Diamanta věřila, že její děd nakonec přijede, a tak, i kdyby ostrované

zvítězili, by po několika letech ostrov stejně zabrali Feyové.“

Šamanka měla ruce stále sepjaté a nehybně ho pozorovala. Jen Sebastiana vídal tak nehybného. Jeho syn byl mnohem víc Feyem, než si myslel.

„Mám návrh,“ prohlásil Nicholas.

„Já vám dám rocana a vy nám vydáte toho, kdo zavraždil mého otce.“

„Vydání?“ opáčila šamanka.

„Obchod,“ odvětil Nicholas.

„Vyplatilo by se vám to stejně jako nám?“

Přikývl.

Vstala a její klid se rozplynul. Tohle očividně nečekala. Kdyby té noci, kdy zemřela Diamanta, neviděl, jak dokáže být rozrušená, tak by teď nevěřil svým očím.

Přistoupila k ohni, sklonila se k němu a podržela ruce nad plameny, jako by se chtěla ohřát. Ve světle ohně se jí vlasy rudozlatě leskly.

„Je to působivé řešení,“ poznamenala.

Zamračil se. V jejím hlase se ozýval smutek.

„Působivé.“ Sklonila hlavu. „Ale neproveditelné.“

„Neproveditelné?“ Tenhle důvod nečekal. „Myslím, že to dokážeš zařídit. Oba narážíme na nesnáze, ale co jsou dva životy ve srovnání se stovkami? Já vám dám duchovního vůdce Modrého ostrova výměnou za vraha mého otce. Díky tomu roztříštím staletou jednotu církve a koruny. Myslím, že Feyové mohou přinést stejnou oběť.“

„Nevíš, co žádáš,“ odpověděla.

„Ale vím,“ namítl. „Vím. Od chvíle, kdy sem Rugar váš národ přivedl, vás nevedl dobře. Nikdo ho nepodporuje. Diamanta mi to říkala.“

Šamanka se podepřela rukou o kamennou krbovou římsu a vstala. „Tolik víš, ale nechápeš to.“

„Chápu to tím spíš, že nyní vystupuje způsobem, který naše dva národy málem zničil. Stejně tak Matthias. Zbavíme-li se těch dvou, budeme moci žít v míru.“

„Mír nemůže být založen na smrti,“ odvětila šamanka.

„Zrovna tak nemůžeme přežít další bitvy. Nyní máme jen zdánlivý mír. Udělejme něco pro to, abychom mír udrželi.“

Podkasala si roucho a ustoupila od ohně. Zdálo se, že za tu chvilku zestárla. „To, co navrhuješ,“ poznamenala, „je příliš hrůzné, než aby se o tom dalo vůbec uvažovat.“

„Hrůznější než umírání vašich lidí, když je zasáhneme svěcenou vodou? Hrůznější než válka, kterou jsme zažili před pár lety?“

Šamanka k němu zvedla temné oči. „Feyové jsou vycvičeni pro válku. Očekáváme smrt. Já proti smrti nic nemám. Být to kdokoli jiný kromě Rugara, udělala bych všechno, co by bylo v mých silách, aby to můj lid přijal.“

„Ty nemáš důvod Rugara chránit,“ namítl Nicholas. Její slova mu byla dostatečným důkazem. „Vždyť on vás sám vraždí. Zavraždil padesátého rocana. Zavraždil mého otce.“

„Je to syn Černého krále.“

„To ano,“ souhlasil Nicholas, „a Černý král ho poslal sem, aby se ho zbavil, aby si nedělal nárok na trůn.“

„Nerozumíš tomu,“ opakovala šamanka. Mluvila skoro šeptem. „Feyové jsou přísahou zavázáni chránit všechny, kdo by si mohli dělat nárok na Černý trůn.“

„Všechny?“ opáčil Nicholas. Všechny, kdo by si mohli dělat nárok na Černý trůn. Dosáhnout ho je jiná záležitost.

„Všechny z rodiny Černého krále," upřesnila to šamanka.

„Ale Rugar ztratil šanci stát se Černým králem," namítl Nicholas. „Obě jste to říkaly, ty i Diamanta."

Šamanka potřásla hlavou. „To není tak jednoduché."

„Nevypadá to tak složitě. Zatáhne vás zpátky do války, kterou nemůžete vyhrát. Proč ho bráníš? Vydej mi ho. Já budu zodpovědný za jeho život."

Šamanka zavřela oči. Obočí se jí spojilo do jedné rovné čárky. „To by bylo ještě horší."

„Já nemám na vašem trůnu žádný zájem," naléhal Nicholas „Zkus mne z toho obvinit."

„Tvůj zájem je větší než můj," odvětila šamanka. Otevřela oči. Byly tmavé, skoro černé. „Tvé děti ho zdědí. Obě o něj budou usilovat."

Nicholas si povzdechl. „Diamanta měla bratry a byla si jistá, že Černým králem se stane jeden z nich. Mé děti na ten trůn rozhodně nemají naději. Rugar byl úspěšně odstraněn – poslán bojovat a vyhrát či prohrát. Jeho otce to očividně nezajímá. Ty z toho děláš něco zlověstného. To tak není. Vydej mi Rugara."

„Když budeš mít Rugara, svět vybuchne v plamenech."

A jako by na potvrzení jejích slov oheň vzplanul v prudkém poryvu větru. Plameny vyšlehly skoro až do komína. Nicholas vstal a zatáhl mřížku, aby jiskry nelétaly dovnitř.

„Jsi velmi dobrá," poznamenal Nicholas. „Ví vůbec Rugar, jak moc ho hájíš?"

„Nezlehčuj, co jsem ti řekla," odvětila.

„Co já či mé děti uděláme, nebude mít vliv na celý svět," poznamenal Nicholas.

„Černý trůn stojí na magii krve. Ta krev proudila v Diamantiných žilách. Proudí v žilách tvých dětí. Jestli se krev ozve sama, nastane vláda šílenství. A když

nastane vláda šílenství, celá kultura vymře. Tvé děti jsou nyní součástí krve. Ty jsi součástí krve. Neber na sebe zodpovědnost za Rugarův život. Jestli přijde o život ve chvíli, kdy za něj budeš zodpovědný, krev se sama ozve. Rozpoutáš peklo.“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Možná toho o Feyích moc nevím, šamanko, ale ty příběhy přece jen znám. Vím, že jeden Černý král oslepl a šamanka s cenzory vybrali na jeho místo někoho jiného, z jiného rodu. Vím, že celá rodina, která převzala Černý trůn, byla téměř o sto let později vyvražděna. Vím, že tyto záležitosti spadají do tvého oboru. Diamanta říkala, že Rugar je slepý. Ty jsi tady a mluvíš se mnou. Očividně si myslíš, že se děje něco špatného.“

„Ty ty příběhy znáš?“ opáčila šamanka zadumaně. „Ty ty příběhy neznáš. Ty ty příběhy *neznáš*. Jen jedna Černá rodina se projevila sama o sobě. K úmrtím, o kterých jsi mluvil, došlo právě v této rodině. Tři tisíce lidí zemřelo poté, kdy se Černá královna a její rod navzájem vyvraždili. *Tři tisíce*. Říká se, to bylo běsnící šílenství, které postavilo otce proti synům, syny proti matkám, matky proti dcerám. A to se dělo po celé feyské říši. Přežil jen jeden z deseti. V těch dnech byla feyská říše malá. Nyní pokrývá přes polovinu světa. Chceš nést odpovědnost za takové vraždění?“

„Nevěřím na staré báje,“ odvětil Nicholas. „Kdybych věřil bájím, nenabízel bych ti rocana.“

Šamanka zmlkla a v očích se jí zablesklo. Vlasy se jí přestaly třpytit. Teď byly jemně, čistě bílé. „Proti jakému to osudu se bouříš?“

„Rocan je Bohem vyvolený,“ odpověděl Nicholas.

„Vyzýváš na souboj svého boha?“ otázala se šamanka.

„Nikdy dřív jsem se svému bohu neprotivil,“ odpověděl Nicholas. „Za poslední týden mi vzal otce a

ženu. Nechal mi dítě, které si nedokáže udržet tvar, a druhé, které postrádá rozum. Nechal mne vládnout národu, který se možná nedožije dalšího dne. Jestliže se rozhoduji mezi životy dvou národů proti vzteklému bohu, zachráním životy.“

Plameny v krbu poklesly. Šamanka zatínala pěsti, až měla klouby bílé jako vlasy.

Její mlčení vyznívalo jako soud.

Nicholasovi tak bušilo srdce, až si myslel, že to snad musí slyšet. Ale ani on se nehýbal.

Nakonec šamanka vstala. „Máš odvahu, kterou já postrádám.“

Nicholas také vstal. „To, že nemáš odvahu, nás všechny zabije.“

Přitiskla si pěst na břicho. „Viděla jsem tvou dceru jako skoro dospělou dívku, stojící v zahradě. Za ruku držela svého bratra a tmavé vlasy se jí na slunci leskly. Slyšela jsem ptáky a věděla jsem, že na našem světě je všechno v pořádku. Ale nevím, jak toho dosáhnout. Neviděla jsem příští týden ani příští rok. Vím, že Rugarův otec žije, a vím, že dosud nevyplul na Modrý ostrov. A protože tyto dvě věci vím, nejsem ochotna riskovat ani toho posledního z rodiny Černého krále. Nejsem ochotna podpálit troud, který by mohl zažehnout špatný plamen. A jestli to znamená, že nás odsoudím k letité válce, budiž. Lépe sto životů než sto tisíc.“

„Lépe dva životy než sto,“ odtušil Nicholas.

„To tvé bezvěrectví ti dává velkou jistotu,“ řekla šamanka. „Je to však jistota, kterou si já dovolit nemohu.“ Sklonila hlavu a odebrala se ke dveřím.

Když vzala za kliku, Nicholas se ještě ozval. „Já svého otce pomstím.“

Na kratičký okamžik se opřela čelem o dveře. Pak odpověděla: „Ale nejdříve pomstíš svou ženu.“

Ballwan seděl na řečnickém kameni a čekal. Stínozemí bylo skoro plné. Od Diamantiny smrti se většina Feyů zdržovala uvnitř. Feyové z osady se pokoušeli přesvědčit své rodiny, aby je vzaly zpátky do srubů. Ostatní Feyové zřejmě čekali na Rugara.

Ballwan viděl Rugara vejít do srubu cenzorů. Vzápětí zase vyšel ven a odváděl si s sebou Tknuta. Mířili k domicilu. Ballwan se právě chystal čekání vzdát, když se vstupní kruh otevřel a dovnitř vklouzl jakýsi člověk s tváří ostrovana. Když procházel kruhem, jeho obličej se zvlnil a na kratičký okamžik se muž stal sám sebou, pak se zase vrátil k přeludu: kulaté oči, buclaté tváře, plavé vlasy.

„Čekal jsem tě už v noci," poznamenal Ballwan.

Přelud se zatetelil a rozplynul se. Před Ballwanem stál Pláštík, štíhlý, tmavý, skoro stín sám. Vyzvědači byli větší, což je řadilo do stejné skupiny se spánkojezdci a dalšími nočními tvory. Byli skoro neviditelní, pohybovali se na hranici bytí a měli jen mizivou vlastní osobnost. Vyzvědači měli jedinou moc – tvořit kolem sebe prosté přeludy. Dokázali změnit svůj vzhled a nepozorní si toho ani nevšimli. Pozornější by zaznamenali pronikavé tmavé oči, skutečnou výšku vyzvědače, rty, které se nepohybovaly se slovy. Ballwan vyzvědače nesnášel, ale tentokrát je potřeboval. A možná je bude potřebovat znovu.

„Nemohl jsem se odtamtud dostat," pravil Pláštík. Hlas měl stejně zastřený jako postavu.

„Jo," odtušil suše Ballwan. Vyzvědačům nikdy nečinilo potíže prchat. Prostě si vytvořili svůj přelud a odešli.

„Opravdu ne," trval na svém Pláštík. „Nemohl jsem. Musel jsem zjistit, co budou ostrované dělat."

Ballwan si přehodil nohu přes nohu a lokty si položil na stehna. „Je mi jedno, co budou dělat," odsekl. „Chci vědět, jestli ten vrah zemřel."

„Ne," odpověděl Pláštík a podlézavě se nahrbil.

„On nezemřel?" opáčil Ballwan chladně. Ten plán byl přece prostinký a nemohl selhat. Diamanta mu před léty řekla o tom chlapci, na nějž byla vložena kouzla. Ballwan se šel k domestikům zeptat, jak se ten kluk jmenuje. Jakmile znal jméno, byl schopen poslat povel, který chlapec přijal a odešel. Nikdo by ve Svatyni nevyslýchal nějakého ostrovana.

„Ten vrah se probudil, hodil po tom klukovi jedem a zaklínadlo vyšlo najevo."

Ballwan se odlepil od řečnického kamene. Šedivá stínozemní mlha kolem něj zavířila. Nenáviděl to tady. Cítil se tu jako v trvalé mlze.

„Zaklínadla nikdy nevyjdou najevo," prohlásil.

„Tohle se projevilo. Viděl jsem to."

„Tys to viděl?" otázal se Ballwan. „Neříkej mi, žes měl odvahu jít do Svatyně."

Pláštík zvedl bradu a hrdě se narovnal. Vypadal jako stín za rozbřesku, vysoký, černý a přespříliš hubený. „Řekls mi, že chceš hlášení. Musel jsem vidět, jak to proběhlo."

„Ty jsi šel do Svaytně, abys byl svědkem, a vyšel jsi zase ven?"

Pláštík přikývl.

„Předstíral jsem, že jsem jeden z nejnižších sloužících, nějaký aud. Díval jsem se, jak ten kluk přelezl zeď, a pak jsem šel dovnitř sám. Šel jsem do příslušného patra, tam jsem komusi řekl, že ho jdu vystřídat na stráži, a propustil jsem ho. Tak jsem to udělal. Když ten chlápek odešel, šel jsem ke dveřím, ale mezitím se objevila nějaká strašná zelená záře. Slyšel

jsem toho vraha utíkat ke dveřím a měl jsem co dělat, abych se stihl dostat ke schodišti, kde jsem měl stát.“

„Neviděl jsi nic,“ prohlásil Ballwan. Další trouba. Kdyby před šesti lety, kdy byl určen na toto tažení, věděl, že bude obklopen tolika neschopnými lidmi, nikdy by sem byl nešel.

Ale popravdě řečeno by vlastně šel. Bylo mu teprve sedmnáct a byl hluboce zamilován do Diamanty. Šel by za ní kamkoliv.

Když si budu chtít vybrat nějakou nemagickou bytost, Ballwane, vyberu si někoho, jehož krev můj rod posílí...

Když pak po letech odhalil svou vlastní magii, bylo už příliš pozdě. Už bylo pozdě jí o tom říci.

„Viděl jsem dost,“ odsekl Pláštík. „Viděl jsem vraha vybíhat z komnaty. Byl cítit jedem. Viděl jsem tu zelenou záři. Slyšel jsem ho, jak popisuje, co se stalo, když ten jed zasáhl toho kluka. Zaskočilo ho to. Zaklínadlo se zviditelnilo a je to oba vyděsilo.“

„Takže jsi uprchl a celý den jsi otálel, než jsi s tím přišel za mnou?“ otázal se Ballwan.

Pláštík zavrtěl hlavou. „Věděl jsem, že mi neuvěříš, a tak jsem šel za tím klukem. Šel k nějakému lordovi a ten ho odvedl ke králi. Vyslechl jsem je poté, co se s králem setkali. Myslí si, že jed zlomil zaklínadlo, které bylo na toho kluka vloženo. Řekl, že přišel k sobě v okamžiku, kdy ho zasáhla voda.“

Proklatý Rugar. Proklatí všichni, kdo měli odhalit tajemství jedu a selhali. Ničí vše. Ballwan si povzdechl, sepjal ruce a palce si přitiskl ke rtům. Ten plán vypadal tak jednoduše. Tak dokonale. Nikdo by z toho nevinil Feye. Ballwan mohl pomstít Diamantinu smrt, aniž by do toho byl zatažen jeho lid.

Nechal ruce klesnout. „Takže ten vrah stále běhá na svobodě.“

„Nikdo tomu vrahovi nic neudělal.“

„Schvalují to?“

Pláštík pokrčil rameny. „Většina ostrovanů zřejmě ano. A vůdci jsou patrně ochromeni.“

Jako Rugar. Ten otřes byl pro všechny příliš velký. To by mohlo Ballwanovi poskytnout další šanci jednat.

„Toho chlapce znovu použít nemohu, že?“

Pláštík zavrtěl hlavou. „Teď už to vědí.“

„Ale ty se můžeš dostat do Svatyně bez nesnází.“

„Vypadám jako jeden z nich. Mohu ze sebe udělat někoho nižšího a nikdo si mne ani nevšimne.“

„A ten kluk se taky dostal dovnitř.“

„Zdá se, že toho vraha nehlídají. Podle toho, co jsem zaslechl, ne všichni jeho stoupenci souhlasí s tím, co udělal.“

Do Svatyně se šlo dostat snadno. Alespoň to bylo jasné. „Ne všichni souhlasí,“ opakoval pomalu Ballwan. Rugar s Diamantinou smrtí nic dělat nebude. Rugar ji možná nějak šikovně dokonce i zařídil, stejně jako se pokusil Rugad zařídit Rugarovu smrt.

„Ne,“ potvrdil Pláštík. „Zdá se, že si myslí, že zabít Diamantu byla chyba.“

„Kvůli Diamantě?“

Pláštík zavrtěl hlavou. „Protože se to stalo při církevním obřadu.“

To bylo jedině logické. Diamanta na to nepomyslela, když se rozhodla zúčastnit obřadu. Alespoň že to dítě přežilo. Ballwan ho nechá u Nicholase.

Prozatím.

„Takže Svatyně není pořádně střežena a lidé toho vraha s ním nesouhlasí,“ shrnul si to Ballwan. „Toho kluka už znovu použít nemůžeme, ale já jsem slíbil Diamantě, že její smrt nezůstane nepomstěna.“

„Myslím, že bychom si o tom měli promluvit s Rugarem,“ poznamenal Pláštík.

„Kdyby chtěl Rugar pomstít smrt své dcery, udělal by to v den, kdy zemřela. Ne, Rugar myslí jen na Rugara. Já jsem jediný, kdo myslí na Diamantu.“ Ballwan začal chodit kolem kamene. Šedivá mlha byla tak hustá, že neviděl ani na své vlastní nohy. Počasové už by měli se svými pokusy ve stínozemí přestat. Ať zkoušeli, co zkoušeli, vždycky jim vyšla mlha.

„Vrátíš se zpátky do Svatyně,“ prohlásil Ballwan.

Pláštíkovi zadrkotaly zuby. „Já… vyzvědači nezabíjejí.“

„Život by byl mnohem snazší, kdyby zabíjeli, že?“ opáčil Ballwan. Nechtěl Pláštíka vyděsit, potřeboval ho. Stejně jako ostatní. „Jestliže dovnitř pošleme dva vyzvědače střežit dveře toho vraha, ostatní by se tam mohli dostat přes terasu, stejně jako ten kluk.“

„Ostatní?“ opakoval Pláštík tázavě.

Ballwan přikývl. „Spánkojezdec a tolik pěšáků, kolik jich jen dám dohromady, a možná i pár pěšců, co myslíš?“

„Jezdci nevydrží mučení. Viděl jsem to v Nyei. Bolest láme zaklínadlo,“ namítl Pláštík.

„To je špatné,“ usoudil Ballwan. „Protože ten člověk by měl trpět. Diamanta trpěla.“

„Mohl bys ho dostat ze Svatyně a dopravit sem.“

„To je příliš riskantní,“ zavrhl to Ballwan. „Je příliš známý a příliš mnoha ostrovanům se líbí, co udělal. Přišli bychom o své oddíly, kdybychom to udělali. Lepší je rychle zaútočit, zabít ho postaru a utéct.“

„Půjdeš?“ zeptal se Pláštík.

Ballwan se zastavil. Mlha kolem něj zavířila. „Poslal jsem tam kluka, který byl očarovaný a který měl udělat přesně to, co mu řeknu. Neudělal to. Máme už jen jednu šanci.“

„Pokud vůbec nějakou,“ odtušil Pláštík. Hlas se mu třásl. Žádný Fey neměl Svatyni rád. Všichni se jí děsili.

„Pak budeme riskovat jen to nejnutnější. Neodejdeme, dokud nebude vrah mrtvý.“

Pláštík si přihladil ulízané vlasy, sčesané dozadu. „Můžeme všichni zemřít,“ poznamenal. „Jed je tam všude, kam se jen podíváš.“

Už jen pouhá zmínka o jedu vyvolala v Ballwanovi živou vzpomínku na popálená těla. Viděl tolik svých přátel umírat po jediné kapce. Tolik přátel.

A Diamantu.

Sepjal ruce za zády jako Shima, bývalá velitelka pěchoty, která to dělávala, když se chtěla soustředit. „Jsme zvyklí čelit smrti každý den, nebo už jsi na to zapomněl, Pláštíku?“

„Nezapomněl,“ odpověděl. „Šel jsem do Svatyně kvůli tobě.“

„A půjdeš znovu,“ prohlásil Ballwan. „Ale ty tam nejdeš kvůli mně. Jdeš tam kvůli vnučce Černého krále.“

„Diamantě je jedno, jestli pro ni zemřeme,“ odpověděl Pláštík.

„To je pravda,“ souhlasil Ballwan. „Ale mně ne.“

Arianna spala v kolébce, maličké pěstičky přitisknuté k tvářím, a tiše a pravidelně oddechovala. Solanda seděla na okně a dlouhýma nohama se opírala o podlahu. V šatech, které měla na sobě, jí bylo teplo. Ve feyské podobě jí okno nebylo moc pohodlné, ale neměla na vybranou. Arianna byla to nejhravější dítě, jaké kdy viděla. Ta holčička se vmžiku proměnila a ne všechny její proměny patřily jednomu zvířeti. Většinou se měnila do kočky jako Solanda, ale jednou napodobila strom, který viděla za oknem, a jindy se pokusila o oheň.

Solanda sice ten pokus zarazila rychle, ale přesto po něm zůstaly ožehnuté pokrývky. Poslala chůvu pro jiné a chůva přinesla jakousi tkaninu od domestiků, kterou museli dát Diamantě pro ten kus kamene. Ta tkanina držela Ariannu v klidu, ale nezabránila jí provádět další pokusy.

Žádný div, že tolik dlaků umírá během prvních týdnů života. Jejich vlastní matky je z toho zklamání zardousí.

Naštěstí bylo v tom pozdním dopoledni jasno a chladno a byl svěží vzduch. Solanda nechala oheň vyhasnout a obrátila kolébku tak, aby Arianna, když bude sama, viděla jen holou zeď.

Nicméně ani teď Solanda nespoléhala na to, že to bude stačit. Měla strach, že se Arianna promění v kámen, jestli bude mít možnost.

Ale Solanda měla alespoň dočasně oddech. Chůva s tím nemotorou odešli na zahradu, potěšit se ze sluníčka. Solanda je nechala jít. Už dlouho neměla možnost proměnit se v kočku a předstírat, že nikdo jiný neexistuje. Tu a tam prostě potřebovala být sama.

Se spící Ariannou byla tak sama, jak jen to šlo.

Opřela se hlavou o chladný kámen. Samotnou ji překvapovalo, jak je vytrvalá. Normálně by při prvním

zklamání utekla. Ale i když ji pocit nezdaru, celodenní úvazek a víceméně něco jako domácí vězení trápilo, necítila opravdovou touhu odejít. Její osud byl svázán s tímto dítětem. Zůstane u Arianny tak dlouho, jak to bude nutné.

Najednou se dveře rozletěly. Solanda vyskočila na nohy a stála u kolébky snad ještě dřív, než dveře narazily do zdi.

„Jakým právem…“ začala, a pak se zarazila.

Ve dveřích stála šamanka.

„Jakým právem sem vcházím?“ zeptala se. Vypadala dvakrát starší než před několika dny. Diamantina smrt dolehla na všechny.

„Odpusť,“ omluvila se Solanda. „Nevěděla jsem, že to jsi ty.“

Z příchodu šamanky se Solandě rozbušilo srdce. Šamanka nikdy neopouštěla stínozemí, pokud neměla vážný důvod, nikdy nepřicházela na návštěvu neohlášena a z obav o vlastní život se nikdy nezjevovala nečekaně.

„Jdu se podívat na to dítě,“ řekla. Vstoupila dovnitř a zavřela za sebou dveře. Kráčela pomalu a byla popelavě bledá. Zřejmě se kromě Diamantiny smrti stalo ještě něco jiného.

„Není ti něco?“ zeptala se Solanda.

Šamanka se usmála. „Je mi dobře, dítě, a těší mne, že jsi s Ariannou.“

Solanda se už už málem zeptala, odkud zná šamanka to jméno, ale pak se zarazila. Ovšemže ho znala. Šamanka věděla všechno.

Šamanka nahlédla do kolébky. Arianna vypadala jako malé neviňátko, hodné a nenáročné. Červené tvářičky, dlouhé řasy na tmavé snědé pleti. Bylo to jedno z nejkrásnějších dětí, jaké kdy Solanda viděla – a Solanda za ta léta viděla spoustu dětí.

„Je rozkošná," řekla šamanka.

„Když spí," podotkla Solanda.

„Už ti jde na nervy?" V šamančině tónu zaslechla Solanda nádech odsouzení. Copak žádný Fey nevěří, že by Solanda dokázala u něčeho vydržet? Dokázala. Dokázala by splnit jakýkoli úkol, který by od ní žádali. Nesnáz tkvěla v tom, že ji nikdy o nic pořádného nepožádali.

„Nemohu ji ani na okamžik nechat samotnou," poznamenala Solanda. „Je schopná se z rozmaru vmžiku proměnit."

Šamanka přitáhla holčičce pokrývku pod bradu. „Když si tu a tam uděláš dopoledne chvilku pro sebe, tak se snad nic nestane," pravila.

„Stalo by se," odvětila Solanda, „kdyby se v okamžiku, kdy bych byla pryč, proměnila."

„Jsi příliš starostlivá, dítě. Dlaci vyrůstají bez nepřetržité celodenní péče."

Dlaci ano. Ovšemže ano. Ale ti nejsou jako Arianna. Solanda nevěděla, jak to šamance vysvětlit. Šamanka ji očividně neposlouchala.

Šamančiny zkroucené prsty si pohrávaly s dětskou pokrývkou. Arianna byla tak maličká. Těžko by se dalo uvěřit, že něco tak malého dokáže naprosto ovládnout život jiného člověka.

„Já si zase tolik nestěžuji," prohlásila Solanda. Šla do kouta, zvedla ožehlou pokrývku a hodila ji šamance. Šamanka ji volnou rukou chytila, chvíli na ni hleděla, prohlédla si díry s nahnědlými okraji a přejela po nich prsty. „V noci byla ohněm. Včera byla napůl kočkou – z té špatné půlky. Předevčírem vodou. Proměňuje se, jakmile se probudí, a dělá to na základě to-ho, co vidí. Ty a já si můžeme myslet, že je na to ještě malá, ale pravdou je, že to dělá. Hlídáme ji společně s tou ostrovní chůvou. Spát mohu, jen když tu ta chůva je."

Šamanka nechala pokrývku sklouznout na podlahu. Sklonila se na kolébkou, až měla obličej těsně u Ariannina, a dotkla se dětské tvářičky. Arianna zavrněla a ručičkou zavadila o šamančin prst.

„Nevzbuď ji," zaprosila Solanda tiše.

Šamanka se narovnala. Na staré tváři se rozlil výraz úžasu. „Ona přímo hučí magií. Magie plyne kolem ní a v ní, jako by ona sama byla říčním korytem."

„Prosím, neříkej před ní takové představy," zaprosila Solanda unaveně. „Mohla by to zkusit."

Šamanka přistoupila k oknu. Byla už lehce nachýlená. Vyhlédla ven.

„Ta zahrada se táhne okolo celého paláce?" Znělo to překvapeně.

„Je obrovská," odpověděla Solanda, užaslá, jak šamanka najednou změnila téma.

Šamanka se rukama opřela o okenní podezdívku a vyhlížela ven víceméně stejně jako posledních pár dnů Solanda. „Zdá se, že místní divoká magie je silnější, než jsme si mysleli."

„Já vím," odpověděla Solanda.

„Než se toto dítě naučí své proměny ovládat, bude to od tebe vyžadovat velkou oddanost a hodně času a možná i něco víc."

Na to Solanda neřekla nic. Nemusela. Měla oddanost už pevně ve svém srdci.

„Nemůžeš dopustit, aby se toto dítě dostalo do stínozemí," dodala šamanka.

„Za to se asi nebudu schopná zaručit," odpověděla Solanda. „Už teď má svou vlastní hlavu."

„Nikdy," opakovala šamanka. „To by nás všechny zničilo."

„Jestli nepůjde ona tam," prohlásila Solanda, „budu potřebovat já pomoc tady. Potřebuji domestika, prostě

někoho, kdo mi pomůže. Ostrovní chůva se snaží, ale co když usnu a Arianna se znovu rozhodne stát se ohněm?“

Šamanka si povzdechla a odlepila se od okna. „Budeš muset spoléhat na Mocnosti a Mystéria,“ odpověděla. „Ty ti Ariannu daly. Ty to zvládneš.“

„Já jsem o tento úkol nežádala,“ odtušila Solanda.

„Jsi pro tento úkol předurčena od okamžiku, kdy jsi vstoupila na palubu lodi plující na Modrý ostrov,“ odvětila šamanka.

„Já jsem jinou možnost neměla,“ namítla Solanda.

Šamanka se na ni chvíli upřeně dívala. „Ne,“ usoudila. „Myslím, že opravdu ne. Ale teď se rozhodnout musíš.“

Solanda zavrtěla hlavou. „Právě jsi mi řekla, že nemám možnost volby.“

Šamanka stála u okna a opírala se o podezdívku. „Teď nemluvíme o Arianně. Mluvíme o Rugarovi. Nemůžeš už mu dál podléhat.“

Solanda pohladila Ariannu po vláskách na čelíčku. Spící holčička měla teplou kůži. „Neví, že jsem tady. Nemusím běžet zpátky na jeho zavolání.“

„Já vím, dítě, ale jde o víc než jen o toto. Bude se snažit Ariannu ukrást a vzít ji do stínozemí stejně, jako to udělal s jejím bratrem. Nesmí se mu to podařit.“

„Proč nemůže jít do stínozemí? Je to napůl Feyka.“

Šamanka se na Solandu chvíli upřeně dívala. Solanda cítila, jak rudne. Položila šamance neomalenou otázku. Šamanka často mluvila v hádankách. Bylo na Feyích, aby se s těmito hádankami spokojili, nevyptávali se dál, ale žili budoucnost,

o které šamanka mluvila, a nechali se vést v těch malých, nicméně důležitých záležitostech.

Pak šamanka zatáhla závěs. Šla ke druhým dvěma oknům a učinila to samé, a komnata se ponořila do tmy, rušené jen zbytkyzáře ohně v krbu.

Šamanka přešla ke krbu a posadila se u něj. Solanda se na ni dívala ze strany. „Na šamanku jsem mladá," začala, „jsem daleko od sobě rovných a učím se, jak mohu. Diamanta zemřela, protože jsem jejímu otci dostatečně neobjasnila jeho roli v budoucnosti Feyů. K tobě budu tak upřímná, jak jen mohu. Nemám jasno úplně ve všem. O něčem mám jen určitou povědomost."

Solanda stála u kolébky. Nechtěla nechat v té tmě Ariannu samotnou bez dozoru. Jednou nezpůsobila při proměně Arianna sebemenší hluk.

„Arianna je dlak zrozený k vizionářství. Takové zrození je vzácné, ale bylo by považováno za součást Mystérií, i kdyby nebylo dalších dvou věcí. Její bratr měl letos první vizi a málem umřel se svou matkou, tak bylo jejich spojení silné. Zachránilo ho dítě, které jsi unesla."

„Coulter?" vyhrkla Solanda. Pamatovala si na stopu žalu, po které šla, na stopu, kterou po sobě Coulter zanechal, když byl jen o málo starší než Arianna, stopu, o které doufal, že za ním přivede jeho rodiče. Jeho rodiče zemřeli v den, kdy ho odnesla jakási stařena, jíž Solanda později zlomila srdce. Byl to jeden z mála naprosto krutých činů, které kdy Solanda spáchala, a jediný, kterého litovala.

„Ten chlapec má schopnost čarovat."

„Ale on není Fey."

„Přesně tak," souhlasila šamanka. „Procestovali jsme půlku světa, než jsme narazili na lidi stejné jako my."

„Ale oni se neumí proměňovat. Nemají převtělovače ani cenzory."

„Oni je nepotřebují," odvětila šamanka. „Jsou to ti nejchráněnější lidé, se kterými jsme se kdy setkali. Jen se musí chránit sami před sebou. To činí svým náboženstvím."

„Tím jedem," podotkla Solanda.

„A svým bohem, Rocou.“

„To není bůh,“ namítla Solanda. „Je to jen člověk, o kterém tvrdí, že byl Bohem vyvolený.“

„Který vystoupil na nebesa, nicméně přesto žil.“

Solandě se rozbřesklo. „Jako Mocnost,“ poznamenala.

„Která stvořila Mystérium, do nějž možná nikdy nepronikneme.“

Dítě si ze spaní povzdechlo a překulilo se. Solanda mu držela prst na rameni, aby měla jistotu, že se nepromění, zatímco si ho nevšímá.

„Ale jestliže jsou jako my,“ ozvala se, „pak není toto dítě nijak neobvyklé.“

Šamanka sklonila hlavu. „Jestli se naše rasy smísí, budeme mít ještě mocnější děti.“

„Tak bychom se toho měli odvážit,“ usoudila Solanda. „Vždycky jsme se nechali vést magií.“

„Pokud budeme mít souhlas Černého trůnu,“ dodala šamanka.

„Černý král je v Nyei. Nepotřebujeme jeho souhlas.“

„Pak přechází právo souhlasu na jeho syna.“

Její slova zůstala viset ve ztichlé komnatě. Ve skomírajícím ohni zapraskalo jakési poleno a vystřelilo spršku jisker, které se rozlétly jako rudé bludičky.

„Rugar to nechápe, že?“ zeptala se Solanda tiše.

„Rugar je válečník,“ odvětila šamanka. Ve vlasech se jí třpytily odlesky ohně jako v pavučině. Možná byla na šamanku mladá, ale byla to stařena ve starém těle, které na svých bedrech neslo tíhu Feyů.

„Rugar byl vždycky válečník,“ namítla Solanda. „Ale teď už mu nedůvěřuješ.“

„Já…“ Šamanka se najednou odmlčela, odvrátila hlavu a zadívala se do ohně. „Nikdy jsem mu nedůvěřovala. Nikdy. Šla jsem s ním jen proto, protože jsem se z toho nemohla vyvléknout. Byla jsem

nejmladší šamankou a Černý král rozhodl, že na toto tažení musí jít nejmladší.“

„Myslíš si, že věděl, že je Rugar slepý?“

„Myslím, že věděl, že se na Modrém ostrově dostaneme do pasti,“ odpověděla šamanka.

Solanda se otřásla. Žádný div, že měl Rugad námitky, aby sem jela i Diamanta. Žádný div, že nechal Rugara tak snadno odejít. Žádný div, že trval na tom, že půjde také Solanda. „Pak tedy věděl i o Arianně?“

„To se mohu jen dohadovat,“ odpověděla šamanka. „A můj názor je, že nemohl vidět dál než ke ztrátě Rugara. Kdyby Černý král věděl o místní magii, šel by sem sám.“

„Ale poslat vlastního syna na skoro jistou smrt…“ Solanda potřásla hlavou. „To mi připadá špatné.“

„Už se to stalo i dřív.“

Šamanka mluvila tiše. Zatím se to stalo jen párkrát, pokaždé, aby se zabránilo krvi ozvat se samovolně. Vraždy v rodině Černého krále, v jeho právoplatné rodině, byly nepopsatelně odporné.

„Snad si nemyslíš, že je Rugar natolik šílený, aby zabíjel pro Černý trůn?“ otázala se Solanda.

„Na tom, co si myslím, nesejde,“ odpověděla šamanka. „Důležité je, co si myslí Černý král.“

Solanda zatoužila Ariannu zvednout a pevně ji k sobě přivinout. Ale místo toho jen ovinula dítěti kolem pěstičky prst. „Takže Rugarovi bylo ve skutečnosti jedno, že Dar údajně zemřel. Jediné, co chtěl, byla Arianna, kvůli její moci.“

„A kvůli tomu, co by mu mohla dát.“ Šamanka sepjala ruce a odvrátila pohled od ohně. Tvář, kterou byla blíž k Solandě, mizela ve tmě. Zdálo se, že šamanka sama je stínem, obklopeným aureolou světla.

„Ale jestli je slepý, tak mu Arianna nemůže dát nic,“ namítla Solanda.

„Je to dítě. Může si s ní dělat, co chce. To je moc zralého věku. Kdyby měl tuto mocnou malou dušičku, jejího bratra, který už je jeho hračkou, a toho ostrovního čaroděje, měl by víc moci než já, víc moci než kdokoli jiný na tomto ostrově, a pravděpodobně víc moci než jeho otec. Dokonce i nyní už má možná příliš mnoho moci. Ale tohle dítě by to všechno jenom zhoršilo.“

„Tak mne nech Dara ze stínozemí ukrást,“ navrhla Solanda. „Nicholas se o něj postará.“

Šamanka zavrtěla hlavou. „To dítě měla ukrást zpátky Diamanta, ale ona nikdy neprozřela a nezjistila, co se stalo. Já jsem to viděla, ale nic jsem neudělala. Další moje chyba. Dar žije u Feyů tři roky. Teď už je to Fey. Všechny mé vize o něm ukazují, že nemůže stínozemí opustit.“

Solanda mlčela. Vždycky se v blízkosti toho kusu kamene cítila špatně. Bylo by krásné říci to Nicholasovi a přivést sem pravé dítě. Ale jestliže šamanka říká, že Dar patří do stínozemí, pak ve stínozemí zůstane.

Šamanka očividně považovala Solandino mlčení za tichý souhlas. „Ten chlapec už sdělil své vize svému dědovi,“ řekla šamanka tiše.

„Nemáme ani tušení, co Rugar zjistil. Můžeme doufat jen v to, že se nikdy nezmocní Arianny a že ona s ním nikdy nepromluví, že se s ním nikdy nesetká.“

Dítě se pohnulo, jako by ho ta slova rozrušila. Solandu tedy rozhodně rozrušila. „Od šamanky se čeká, že bude podporovat Černý trůn,“ prohlásila Solanda. „Vlastně bys měla Rugarovi pomáhat.“

„Jeho otec ho od trůnu odstavil. Rugar ztratil veškerou mou podporu, když dopustil, aby Diamanta zemřela. Má podpora nyní náleží dědicům Černého trůnu.“

„Na řadě jsou Diamantini bratři,“ podotkla Solanda.

„Jestli Černý král přijde na to, jakou moc má Arianna, nebudou mít Diamantini bratři šanci," odpověděla šamanka. „Diamanta měla z celé Rugadovy rodiny největší předpoklady. Ve

srovnání se svými dětmi však Diamanta žádnou moc neměla."

„Takže se rozhodla správně, když si vzala Nicholase."

Šamanka přikývla. „Kdo ví, jak ji vedla její vize, ale vedla ji na to nejlepší možné místo. Kdyby nechal Rugar krále Alexandra naživu, už bychom byli v lepším světě."

„Diamanta by se o toto dítě vůbec nedokázala postarat," namítla Solanda.

„Ty ses s Diamantou nikdy nesnášela," odtušila šamanka.

A teď už toho měla Solanda právě tak dost. Už si vyslechla dost. Dávala Arianně všechno. „Dvakrát jsem se musela proměnit, abych to dítě zachránila. To by Diamanta nikdy udělat nemohla. Bez tebe, bez domestiků a jenom s ostrovními léčiteli by Arianna zemřela během porodu, a ty to víš."

„Chceš tím říci, že Diamantina smrt byla přáním Mocností?"

Solanda se zarazila. Nebyla si jistá, jestli chtěla říct právě toto. Chvíli o tom přemýšlela a palcem mnula jemnou kůži na Ariannině zápěstí.

„Ne," prohlásila nakonec. „Říkám, že Mocnosti rozhodly, že můžeme mít buď Diamantu, nebo Ariannu. Nám nebylo umožněno si vybrat. To za nás udělal Rugar."

„Myslíš si, že se rozhodl správně?" zeptala se jí šamanka zkoumavě.

Solanda se sklonila do kolébky a políbila Ariannu na ručičku. Kdyby se tak Rugar nerozhodl, Arianna by

nebyla. Ale kdyby se tak Rugar nerozhodl, měla by Solanda dosud svou svobodu.

„Jak oceníš jeden život proti druhému?“ zeptala se Solanda. „Diamanta je mrtvá. Na tom už nic nezměníme. Arianna je naživu. Musíme zajistit, aby naživu zůstala.“

„Přesně tak,“ souhlasila šamanka. „Musíme zajistit, aby se k ní Rugar nikdy nedostal.“

Arianna pevně stiskla Solandě prst. Solanda si přála, aby nebyla taková tma. Nedokázala odhadnout, jestli je dítě vzhůru nebo ne. Ale šamanka zatáhla závěsy proto, aby je nikdo neslyšel, což jim usnadnilo rozhovor. Důvěrné záležitosti bylo vždycky snadnější sdělovat si potmě.

Solanda sklonila hlavu. „Ty víš, že jsem přísahou zavázala svůj život Rugarovi,“ řekla.

„Vždycky jsem to považovala za ukvapený a nerozvážný čin,“ odpověděla šamanka.

„Ale vědělas o tom?“ zeptala se Solanda.

„Předpokládala jsem to. Ženě tvého nadání se nechodí na výzvědy snadno. Ani nechodí na hloupá tažení bez příčiny.“

„Jestli si přijde pro Ariannu…“

„Věřím, že mu řekneš, aby vypadl,“ odvětila šamanka.

Solanda dál hladila palcem Ariannu po kůži. Teď musela vyjít ven s jedinou věcí, která jí doopravdy dělala starost a o které ještě nikdy nemluvila. Šamanka jí řekne, co má dělat. „Já mu patřím,“ řekla.

„Opravdu?“ Šamanka se na židli otočila a nahnula se k Solandě. Teď byla celá ve stínu. „Pojem vlastnění mi připadá značně kočičí. Feyové se navzájem nevlastní.“

„Vlastní, když to odpřísáhnou. Černý král vlastní tebe.“

„Černý král mne chrání, společně s ostatními šamany. To je něco jiného.“

Solanda přikývla. Byla velmi mladá, když se zavázala sloužit Rugarovi. Zpočátku to nevypadalo nijak vážně. Ale teď to bylo navýsost důležité. Ovlivnilo to celý její život.

„Nemůžeš být věrná dvěma lidem,“ řekla šamanka. „Buď zůstaneš věrná Arianně, nebo Rugarovi.“

„Rugar mi zachránil život,“ namítla Solanda.

„A ty jsi zachránila život Arianně. Myslím, že dluh je splacen.“

„Ale já jsem se mu životem zavázala věrně sloužit,“ namítla Solanda.

„A dělalas to?“ opáčila šamanka.

„Po desítky let.“

„Tak ten dluh prohlaš za splacený. Jdi dál.“

„Ale dovolí to Mocnosti?“

„Mocnosti dovolí všechno a nic,“ odpověděla šamanka. „Říkáš, že jsi Arianně už tucetkrát od jejího narození zachránila život. Rugar ti ho zachránil jednou. Dluží ti Arianna život?“

„Arianna je příliš malá, než aby o něčem takovém rozhodovala. Já jí dlužím svou moc.“ Solanda pevně stiskla dítěti pěstičku.

„A z čeho tak soudíš? Z toho, že je příliš malá a nechává všechno na tobě?“

„Pod kůží jsme sestry,“ prohlásila Solanda.

„Ty a Rugar ne.“

„Ale bez něj bych tu nebyla,“ namítla Solanda.

„Opravdu?“ opáčila šamanka. „Nebo se jen on snaží, aby to tak vypadalo?“

Solanda svraštila čelo. Pamatovala si na to odpoledne – na ty psy, vojáky, krev všude kolem. A Rugar se snesl dolů jako bůh, aby ji zachránil.

Někdo tam ty vojáky poslal. Někdo tam přivedl ty psy.

Rugar?

Ten by věděl, jak si získat věrnost nějakého dlaka. V té době měl silné vize. Mohl možná i vědět, že mu jeho plán vyjde.

„Nebyl by přece tak podlý," zamumlala Solanda.

„Rugar byl podlý odjakživa," opověděla šamanka. „Patří do rodiny Černého krále. Nikdo z nich nejedná čestně."

„Takové obvinění," vydechla Solanda. „Tohle dítě je ale příliš malé, než aby nebylo upřímné."

„Opravdu?" opáčila šamanka. „Přivázala si tě k sobě mnohem úspěšněji, než kdy dokázal kdokoli jiný."

„Její duše se teprve utváří. Jak mne může ovládat?"

„Coulter taky ještě neměl rozum a nechal pro své rodiče stopu, která byla tak jasná, žes ji mohla sledovat ještě o rok později."

„Chceš říci, že bych neměla Arianně věřit?" To Solanda nedokázala pochopit. Jak by mohl člověk nedůvěřovat novorozeněti?

„Říkám, abys ji milovala. Důvěřuj jí. A nepusť k ní Rugara. Ani jednoho jejího děda, ani Rugara, ani Rugada.

„A co když to nezvládnu?"

Šamanka vstala. Vypadala vyšší, než když vstoupila do komnaty. „Pak bude vina za zkázu, která z toho vzejde, spočívat na tobě."

Lord Hofmistr kráčel vedle něj z jedné strany, Monte z druhé. Nenechali ho jít do Svatyně samotného. Nicholasovi se to moc nezdálo – byl přece králem, tak co by měl přijímat příkazy od svých poddaných. Pohrozili mu však, že jestli je neposlechne, budou ho držet v paláci jako vězně, a z jejich výrazů usoudil, že to myslí naprosto vážně.

Než aby riskoval další rozkol ve své společnosti, raději je nechal, ať ho doprovází.

Ve skutečnosti byl za tu ochranu rád.

Brána do Svatyně byla otevřená. Za denního světla vypadala Svatyně neškodně. Těžko uvěřit, že se uvnitř připravuje látka, která mu zabila ženu.

Nádvoří bylo vydlážděno malovanými dlaždicemi líčícími výjevy z Rocova života a historie rocanismu. Nicholas se nikdy neobtěžoval si je pořádně prohlédnout. Nikdy se neobtěžoval trávit nad rocanismem vůbec nějak moc času. Matthias vždycky viděl v Nicholasově nezájmu něco namířeného proti církvi, ale Nicholas v dětství neviděl žádný smysl v pochopení církve. Usoudil, že je to cosi trvalého, a věřil, že se to nikdy nezmění. Nikdy by si nepomyslel, že by se mohlo přihodit něco takového, jako se stalo teď.

Jak kráčel, plášť se za ním třepetal. Koně nechali před bránou

– Hofmistr si myslel, že čím překvapivější jejich příchod bude, tím lépe – a tak šli zbytek cesty pěšky. Nicholasovy boty na dláždění cvakaly. Meč mu narážel do nohou a v pravé botě měl zasunutou svou oblíbenou dýku. Na sobě měl svou nejjemnější lněnou košili a nejlepší kalhoty, které měl.

To byl oděv, který Diamanta milovala. Na tohle ji potřeboval mít s sebou, byť to bylo jen v duchu. Když procházeli kolem audů u hlavních dveří, audové zalapali po dechu. „Výsosti," ozval se jeden z nich. „Musíme tě ohlásit." Nicholas si ho nevšímal.

„Neohlašujte nikoho," nařídil jim Monte.

Ve Svatyni byla tma. Na stolech hořely svíce a v předpokoji byl cítit vosk. Na zdech byly hrotem dolů pověšeny meče. Zdobené židle u stolů tam byly jen pro ozdobu, ne na sezení. Některé židle nesly známky škod, které na nich Feyové před lety napáchali. Dlaždice, po kterých Nicholas kráčel, také nesly škrábance z onoho dne, ale tyto škrábance byly navíc ožehnuté škvařícími se feyskými těly.

Vchod do vnitřku Svatyně jim zahradil jakýsi danita. Ruce měl sepjaté před hrudí, jako by se modlil. „Výsosti," ozval se a uklonil se. „Nečekali jsme tě."

Hofmistr pominul zdvořilosti. „Kde je rocan?" zeptal se danity.

„Rocan se s nikým nestýká. Snad Starší Porciluna…"

„S králem se rocan setká," zavrčel Nicholas.

Danita rychle přikývl. „Jistěže. Je ve své modlitebně. Dovol, odvedu tě."

Danita je vedl klikatými chodbami kolem kaple sloužících a portrétů rocanů, a pak starobylým schodištěm dolů. Nebylo tam žádné zábradlí, a když se Nicholas opřel rukou o kamennou zeď, cítil, jak se drolí. V držácích hořely pochodně a jen pohled na audské stráže pod schodištěm ho ujistil, že nejdou ke kobkám.

Vzduch byl plesnivý a zatuchlý a na podlaze byly stružky staré vápenné vody. Když audové, kteří se nedbale opírali o dveře, uviděli danitu, rychle se postavili do pozoru.

„Rocan si nepřeje být rušen," sdělil první strážný danitovi.

„Pak ovšem nebude jeho přání vyhověno," odtušil Nicholas, protlačil se kolem Hofmistra a Monta a kolem danity až ke strážím. „Otevřete dveře."

„Nepřeje…"

„To je král, hlupáku." V tom stísněném prostoru se danitův hlas hlasitě rozlehl.

Aud se zmateně a vyděšeně podíval na danitu. Druhý aud stiskl kliku a strčil do dveří. Hofmistr chytil Nicholase za loket, aby nemohl jít dovnitř jako první, ale Nicholas ho setřásl.

„Matthiasi," oslovil rocana, když procházel dveřmi, „jsi zbabělec."

Matthias klečel před malým oltářem. Na zdi visel obřadní meč. Z úzkých oken byl výhled na Cardidu. To musela být ta místnost, odkud starý rocan poprvé spatřil Feye.

Matthias se obrátil za zvukem Nicholasova hlasu. „Toto je modlitebna," pravil. „To není místo pro nevěřící."

„Pak bys měl odtud odejít, *Ctihodnosti*," odsekl Nicholas. Podíval se na Hofmistra a Monta, které už měl zase po boku. „Počkejte na mne venku."

„Pane, může být nebezpečný," namítl Monte.

„Nechte ho být. Počkejte na mne."

„Ano, pane," odpověděl Hofmistr a s Montem vycouvali ven. Dveře se za nimi zavřely.

V modlitebně byla zima a strašně to tam páchlo plísní. Plavé lokny Matthiasovi splihle visely kolem obličeje. Vypadal, jako by už několik dní nespal. Jednou rukou se podepřel o oltář a pomalu vstal. „Tady nemáš co dělat."

„Patřím sem rozhodně víc než ty," odpověděl Nicholas a položil ruku na jílec svého meče. „Mohl bych tě na místě proklát a celé království by si myslelo, že jsem to učinil právem."

„Opravdu?“ opáčil Matthias. „Až příliš mnoho lidí si myslí, že ses nikdy neměl s Feyi spojovat. Podívej se na svého syna.“

„Měl by ses podívat na mou dceru. Je mnohem mocnější než jakýkoli Fey,“ odsekl Nicholas.

Matthias se zamračil. „Dceru?“

Nicholas přikývl. „Ano, dceru. Feyové dítě zachránili, byť Diamantu už zachránit nemohli. A jestli se jí jen dotkneš, přijdeš

o hlavu.“

„Plané hrozby, Nicholasi,“ odvětil Matthias. Rozvinul své dlouhé tělo do plné výše a rázem byl skoro o hlavu větší než Nicholas. Matthias byl starší, byl ve věku Nicholasova otce, ale byl dosud dost mladý na to, aby ho dokázal zranit, kdyby na to přišlo.

„Mé hrozby nejsou plané,“ odvětil Nicholas. „Nejsem v takovém postavení, abych naplano vyhrožoval.“

„To dítě bude potřebovat požehnání ve jménu Rocy,“ poznamenal Matthias.

„A moje žena potřebovala pohřeb. Jenže já bych k ní nikoho z vás nepustil.“

Matthias si založil ruce na hrudi a šel k oknu. Záměrně se k Nicholasovi otočil zády, jako by se mu vysmíval. Kdyby to okno bylo jen o malinko širší, tak by Nicholas Matthiase za ten výsměch vyhodil ven.

„Teď jsi volný, Nicky, a můžeš si vybrat správnou ženu,“ řekl Matthias tiše.

„Chceš mi tím říci, žes ji zabil záměrně?“ zeptal se Nicholas.

„Ne,“ odpověděl Matthias. „Její smrt bylo Boží vůlí. Chci jen říci, že nyní se můžeš vrátit zpět k záležitostem vlády Modrého ostrova. Její děti zavrhni a udělej to, co se patří.“

„Já jsem se zachoval správně," namítl Nicholas. „Stejně jako jednám správně teď. Přišel jsem tě varovat, Matthiasi."

„Ty mne potřebuješ, Nicholasi. Tím, že mi hrozíš, nic nevyřešíš."

„Kdybych si myslel, že by bylo nejlepší, abys byl mrtev, bez varování bych tě zabil," sdělil mu Nicholas. Sáhl do boty a vytáhl dýku. Čepel se ve světle svící zaleskla. Přistoupil k Matthiasovi a přitiskl mu hrot dýky mezi lopatky. „Mohl bych tě zabít hned."

„Tak to udělej," odvětil Matthias. „Tak získáš jistotu, že tví feyští přátelé ovládnou Modrý ostrov."

Nicholasovi se třásla ruka. Jak prosté. Stačí jeden rychlý pohyb a Matthias bude mrtvý.

Ale Nicholas musel myslet i na jiné, ne jen na sebe. Na ostrov. Na Ariannu. Co by se s ní stalo, kdyby rocana zabil? Většina ostrovanů by jeho čin nepochopila a obrátili by se proti němu.

Obrátili by se proti ní.

„Přišel jsem sem," pravil, přičemž ponechal dýku na místě, „abych ti dokázal, že jsem lepší rocanista než ty."

„Tím, že mi odpustíš?" otázal se Matthias přezíravě.

„Těžko bys mi mohl odpustit, že jsem ti prokázal dobrodiní, Nicky."

Nicholas sevřel dýku pevněji. Zatínal zuby a myslel na Ariannu. Musí jednat chytře. Musí se postarat o své záležitosti jinak, než jak by učinil, nebýt králem.

„Tys mi žádné dobrodiní neprokázal, Matthiasi. Já jsem svou ženu miloval a můj sňatek přinesl Modrému ostrovu mír. Chtěli jsme společně odhalit vraha mého otce. Tys to všechno zmařil."

Matthias se nadechoval k odpovědi, ale Nicholas ho popadl za loket a pevně se zapřel.

„Teď je řada na mně," prohlásil. Stál tak blízko, že cítil z okna vánek od řeky. Matthiasovy lokny se ve

větru třepetaly. „Chci ti dokázat, že jsem dobrý rocanista, protože vím, žes ji zabil, Matthiasi. Vím, že jsi ten šátek úmyslně namočil do svěcené vody. Ty nevěříš v Boží vůli. Ty nevěříš v Boha. Máš hrůzu z Feyů a měl jsi hrůzu z Diamanty. Toho odpoledne jsi mstil mého otce, který byl jedním z mála tvých přátel, a především starého rocana, který tě na toto místo dosadil. Usoudil jsi, že Diamantina smrt je vhodný způsob, jak varovat Feye, jak jim připomenout, že ty máš moc je zabíjet.“

Matthias zůstával naprosto klidný. Jeho dlouhé kostnaté tělo se tisklo k okenní podezdívce a upřeně hleděl přímo před sebe. Nicholas ho svíral za loket tak silně, až ho to bolelo. Nicholas musel vynaložit veškerou svou sílu, aby udržel pravou ruku v klidu, aby dýku jen lehce tiskl Matthiasovi do zad.

„Feyové se tě už jednou pokusili zabít,“ podotkl Nicholas.

„Ten chlapec byl ostrovan.“

„Toho chlapce kdysi Feyové věznili. Feyové znají mnoho úskoků, Matthiasi. Zaměřili se na tebe. Vědí, žes jednal bez mého souhlasu. Podaří se jim to. Mého otce zabili, a ten byl dobře střežen. Ty máš audy. Starší jsou proti tomu, abys měl ochranu, říkají, že jsi znectil náboženský obřad. Což je pravda.“

„Byla to nehoda,“ namítl Matthias.

„Myslel jsem, že to byla Boží vůle,“ opáčil Nicholas.

„To je někdy to samé.“ Matthiasovi se třásl hlas.

„Jsem si jist, že to od tebe věřící rádi uslyší,“ poznamenal Nicholas. „Já na rozdíl od tebe vyčkám, co nám přikáže Slovo psané i nepsané. Dovolím, abys byl potrestán po smrti, kdy ti Roca, Nejsvětější a Bůh ukážou všechnu bolest, kterou jsi na tomto světě způsobil. Vidíš? Pamatuji si učení. Ale na rozdíl od tebe podle něj jednám.“

Matthias krátce zamrkal. Poprvé od chvíle, kdy mu Nicholas přitiskl nůž do zad. „Tak proč jsi tady?“

„Když ne proto, abych tě zabil?“ Nicholas jen maličko povolil stisk. „Ty nevěříš v nic, Matthiasi, že?“

Matthias polkl, ale neodpověděl.

„Přišel jsem tě varovat, Matthiasi.“ Nicholas mluvil tiše, se rty těsně u Matthiasova ucha. „Díky tvému jednání můžeme být znovu vtaženi do války. Potřebujeme svěcenou vodu. Potřebujeme Tajemství, abychom přežili. Podívej, na rozdíl od tebe věřím, že nám dal Bůh svěcenou vodu a Tajemství, abychom je použili k tomu, aby nám pomohla stát se lepšími lidmi, pomohla nám naše neshody rychle vyřešit, a ne je protahovat zbytečnými násilnými činy.“

„Ušetři mne těch řečí, Nicky,“ požádal ho Matthias.

„Já jsem teď králem,“ pravil Nicholas. „Právo oslovovat mne Nicky měl jen můj otec a Diamanta. Ty mne můžeš oslovovat Výsosti nebo pane. Používat mé rodné jméno bez mého svolení je vlastizrada.“

„Myslel jsem si, že chceš být dobrým a laskavým panovníkem,“ odvětil Matthias.

„To jsem také chtěl. Ale tys mi tu šanci před pár dny zmařil,“ odpověděl Nicholas.

„Tak mi prostě řekni, co chceš.“ Matthiasův hlas zněl statečně, ale jinak se třásl po celém těle. Špička nože pronikla skrz šaty a pravděpodobně už ho škrábla na kůži.

„Chci, abys přemýšlel o tomto,“ pravil Nicholas. „Slovo psané i nepsané říká, že rocan má především myslet na Boha. Za druhé má myslet na lidi a za třetí má myslet na nebesa samotná.“

„Necituj mi Slovo,“ zavrčel Matthias.

„Někdo to udělat musí.“ Nicholas lehce přitlačil nůž. Matthias se narovnal. Jen trochu to zabolelo, nic víc. „Protože nemyslíš na nic jiného kromě sebe, Matthiasi.

Kdybys myslel na Boha, nepoužil bys ho jako omluvu pro vraždu. Kdybys myslel na nebesa, důvěřoval bys v Rocova dědice na tomto světě. A kdybys myslel na lidi, jejichž životy jsou ti svěřeny, podělil by ses

o znalost Tajemství, jako to udělal padesátý rocan, pro případ,

že bys byl zabit.“

„Kdybych to udělal, tak už bys mne zabil.“

Jílec nože se Nicholasovi zaryl do dlaně. Stačilo by jen rychle zkroutit zápěstí a Matthias by byl smrtelně raněn. Byli v modlitebně sami.

Diamanta by neváhala ani vteřinu.

Ale Diamanta byla Feyka. Pomsta byla její styl, ne Nicholasův, alespoň ne přímo. Kdyby Matthiase zabil, tak by si tím víc nesnází nadělal než vyřešil.

„Ne,“ prohlásil Nicholas. „Za mne tě zabijí Feyové. Otázkou je, zda nás po své smrti ponecháš bez ochrany, nebo jestli nám zajistíš budoucnost, jestli se postaráš o svůj lid, jak se od tebe ostatně očekává.“

„Ty jsi si nějak jistý tím, co bych měl dělat,“ opáčil Matthias.

„Jsem si jistý,“ odvětil Nicholas.

„To ti řekl Nejsvětější? Ty slyšíš ten tichý vnitřní hlas?“ V Matthiasově tónu zaznívalo výsměch.

Nicholas se přitiskl k Matthiasovi a lehce otáčel špičkou nože, jako by loupal jablko. Matthias bolestí ztuhl.

„Smrt tvé ženy byla Boží vůlí,“ řekl Matthias.

Jediný pohyb. Jeden jediný prostý pohyb a Matthias by nebyl nadále mezi živými.

„Stejně tak bude tvá smrt,“ odvětil Nicholas.

„Tak to udělej.“ Matthias se třásl čím dál víc. „Zabij mne.“

„Slovo to zakazuje.“ Nicholas Matthiase pustil. „A já se jím na rozdíl od tebe řídím.“

Matthias se opatrně, prkenně obrátil. Ve tváři byl bledý.

„Zabijí tě Feyové,“ opakoval Nicholas. „Otázkou je, kdy.“

„Když zůstanu ve Svatyni, tak mne nedostanou.“

„Nebuď si tím tak jistý,“ odvětil Nicholas. „Už tady byli.

Mají i jiné způsoby, jak ti ostatně předvedl ten chlapec. Ty zemřeš. Já tě nebudu chránit.“ „Jakou ochranu před těmi zrůdami bys mi ty mohl nabídnout?“

V Matthiasově hlase zazněla opravdová naděje, jako by

skutečně věřil, že by ho Nicholas mohl zachránit.

Jako by Nicholas chtěl.

„Žádnou,“ odvětil Nicholas. „Když se jim podaří tě zabít, bude to Boží vůle. Ale jestli zemřeš dřív, než nám řekneš Tajemství, zničíš náboženství, které jsi přísahal chránit.“

Matthias si vyjel rukou na záda a třel si místo, kde ho Nicholas týral špičkou nože. „A komu bych podle tebe měl ta Tajemství svěřit?“ otázal se. „Starší mne chtějí svrhnout.“

Nicholas měl na dýce krev. Pořád ji ještě svíral – cítit v ruce její váhu ho uklidňovalo. „Tak rozkol ve Svatyni,“ pravil a napodobil přitom Matthiasův uštěpačný tón. „Jak roztomilé.“

„Považoval bys taky za roztomilé, kdyby Svatyni vedl jeden ze Starších?“

„Kdokoli z nich by byl lepší než ty, Matthiasi.“

„Starý rocan věřil, že nikdo z nich nestojí za to, aby mohl nastoupit na jeho místo.“

„Ano,“ souhlasil Nicholas. „Ustanovil tě na toto místo. Jen se podívej, jaké zázraky to znamenalo pro Modrý ostrov.“

Matthias střelil pohledem po noži. Na špičce byla malá kapka krve. „Já jsem pro Modrý ostrov udělal správnou věc.“

„Ne, Matthiasi.“ Nicholas, s dýkou vztyčenou hrotem nahoru, postoupil k němu. „Kdybys udělal správnou věc, tak bychom se teď nehádali. Země by byla sjednocena a v míru, zatímco teď je na pokraji války. Tys neudělal správnou věc.“

Matthias o krok ustoupil. „Stejně bychom byli ve válce. Feyové zavraždili tvého otce.“

„Jeden Fey, a já dokonce vím, kdo. Kdyby byla Diamanta naživu, byl bych schopen ho dostat. O tom teď však pochybuji.“

„Kdo?“ otázal se Matthias.

„Na tom už teď nezáleží,“ odpověděl Nicholas. „Tys nám naši šanci zmařil.“

„Šanci. Ty to říkáš, jako bychom tu hráli nějakou hru. Mluvíme

o životech.“

Nicholas postoupil o krok kupředu. Matthias byl opět přitisknut k oknu. Tentokrát přitiskl Nicholas špičku nože Matthiasovi na srdce. „O životech mluvíme od začátku. Díky tobě je to ještě horší než předtím. Díky tobě, Matthiasi, a nyní mluvíme o tvém životě. Já tě před Feyi chránit nebudu. Dal bych tě jim, kdybych mohl. Jestli si ceníš životů, které jsi přísahal chránit, vydej Tajemství.“

„Komu?“ Matthias sklouzl očima na nůž. Na čele mu perlil pot. Opravdu se bál a Nicholas měl poprvé ve svém životě radost z toho, že má někdo strach. „Když je svěřím Starším, zabijí mne.“

„To si taky zasloužíš.“

„Ale k tomu v církvi nesmí dojít.“

„Proč ne?“ opáčil Nicholas. „Došlo k tomu před pár dny.“

„To nebylo to samé.“

Nicholas popadl Matthiase za límec a přitáhl si jeho obličej blíž k sobě. Matthias se musel ohnout, aby mu nůž nepronikl do hrudi. Zvedl jednu ruku, pravici, potřísněnou krví ze zad.

„Je to to samé,“ zasyčel Nicholas tiše. „Jen to, že sis nevážil Diamantina života, ještě neznamená, že si ho nevážil bůh. Mnoho z nás si jí vážilo. Tvůj názor není tím jediným.“

„Ale já jsem vůdce církve. Bohem vyvolený.“

„A to je právě ten strašlivý omyl, neboť já jsem ochoten se vsadit, že bůh z tebe právě teď není dvakrát nadšený.“

„Ty nemůžeš znát Boží mysl.“

„Ani ty ne.“

Oba prudce supěli. Chladný říční vánek hladil Nicholase po čele a uklidňoval ho. Matthiasovi stékal po tváři pramínek potu a odkapával na roucho.

„Já jim ta Tajemství nesvěřím,“ prohlásil Matthias. „Zabili by mne.“

Nicholas ho pustil. Matthias zavrávoral, levou rukou se zachytil okenní podezdívky a zůstal stát.

„Tak předej ta Tajemství mně,“ navrhl Nicholas.

„Tobě?“ Matthias se napřímil a pravicí si odhrnul vlasy z obličeje. Na spánku mu zůstala krvavá šmouha. „Ty jsi neprošel církevní školou.“

„To ne,“ souhlasil Nicholas. „Ale alespoň chápu, o co Rocovi šlo. Když nabídl sám sebe vojákům Nepřítele, snažil se zabránit válce, zabránit umírání, ne válku vyvolat.“

„Já jsem se nesnažil nic vyvolat,“ namítl Matthias. „Myslel jsem si, že další na řadě jsi ty. Myslel jsem si, že tě Diamanta zavraždí a touto cestou se pokusí ovládnout ostrov.“

To znělo poměrně rozumně. Na kratičký okamžik. Ale Nicholas věděl své. „Na to byla Diamanta příliš chytrá. Věděla, že ty ještě s dalšími byste při první příležitosti odstranili jejího syna. Mohli byste zabít dokonce i ji.“

„Myslel jsem jen na tebe,“ namítl Matthias.

„Myslel jsi na sebe, na svou nenávist a pomstu.“ Nicholas divoce šermoval dýkou, aby dodal důrazu svým slovům. „Víš, jak to vím? Vím to, protože ty se to nesnažíš ospravedlnit učenými slovy. Snažíš se to ospravedlnit citovými pohnutkami, a přitom ani o citech nic nevíš.“

„Já vím, co jsou city,“ prohlásil Matthias. „Když ti svěřím Tajemství, ty mne zabiješ.“

„Já tě nemohu zabít, a pak zaujmout řádné místo v rocanismu,“ odvětil Nicholas. „Ty se jako obvykle bojíš především sám o sebe.“

„Mne vybral rocan.“

„Udělal chybu.“

„Kdyby udělal chybu, bůh by mne srazil k zemi.“

„Boží vůle,“ souhlasil Nicholas, „v podobě Feyů. A když zemřeš, Tajemství zemřou s tebou. Sobecký až do konce, Matthiasi. Budeš tím – všechno podle tebe – kdo zničí starobylé náboženství a možná dokonce i celý národ. Všechno podle tebe.“

„Ty mne nepřesvědčíš, abych ti svěřil nejhlubší taje rocanismu, Nicholasi,“ prohlásil Matthias. „Já jsem byl tvým učitelem. Znám opovržení, které chováš k tomuto náboženství.“

„Žádné opovržení nechovám,“ odsekl Nicholas. „K ničemu kromě tebe.“

Matthias semkl rty. V očích se mu zahnízdilo cosi temného – nenávist? Nicholasovi se o tom nechtělo přemýšlet. Už na tom nezáleželo. Pokrčil rameny. „Já se svým národem jednám dobře,“ prohlásil. „Když zemřeš

a lidé za mnou přijdou s pochybnostmi, proč už neuctíváme boha a nechráníme se proti bojechtivým Feyům, řeknu jim, že jsem šel za tebou a žes jim odmítl pomoci.“

„A kdo se teď snaží o citové vydírání, Nicholasi?“

„Citové?“ Nicholas zvedl dýku. „Buď rád, že se nenechávám ovládnout svými city tak jako ty, Matthiasi. Kdybych to udělal, už bychom spolu nepromluvili. Už bys byl mrtvý.“

„Znovu vyhrožuješ, Nicholasi. Ty se ode mne Tajemství nikdy nedozvíš. Zkoušíš to marně.“ Matthias si založil ruce na hrudi. „Když mne teď zabiješ, budeš z pádu rocanismu obviněn ty.“ „Už jsem ti řekl, Matthiasi, že konám svou povinnost jako král bez ohledu na to, jak moc mne to bolí,“ odvětil Nicholas.

„Kdybys rozuměl svým královským povinnostem,“ opáčil Matthias, „pak bys věděl, proč ti nemohu svěřit Tajemství. Roca měl důvod k tomu, aby tyto dvě stránky oddělil. Já jsem duchovní stránkou. Ty jsi stránkou hmotnou. Jsme rozděleni podle Rocových slov.“

Nicholas se usmál. Tuto odezvu Matthias rozhodně nečekal. Rád by couvl, ale nemohl, protože už byl nalepený na zdi.

„Konečně,“ pravil Nicholas. „Konečně učené zdůvodnění. Ale příliš chabé a příliš pozdě, Matthiasi.“

„Nesvěřím ti je, Nicholasi.“

Nicholas si zastrčil dýku do boty. Čepel byla chladná a na noze ucítil lepkavou krev. „Rozhodl ses sám. V každém případě ti už na tom nebude dlouho záležet. Do zítřka budeš pravděpodobně mrtvý.“

„Tak dokonce i lhůta,“ pravil Matthias. „Jsi si jist, že nepomáháš Feyům, aby mne dostali?“

„Nabídl jsem jim to,“ odpověděl Nicholas. „Odmítli mou pomoc.“

Matthias zbledl. „To nemyslíš vážně," vydechl.

„Myslím to naprosto vážně," odpověděl Nicholas. „Za to, cos udělal, zasluhuješ smrt. Každého jiného vraha už by pohltilo Infrinské moře."

„Myslel jsem si, že se o své lidi staráš," řekl Matthias.

„To ano," odpověděl Nicholas. „Rocanismus zůstane náboženstvím i bez tebe. Rozdíl bude v tom, že kdyby si tě Feyové vzali výměnou za vraha mého otce, už bychom nepotřebovali svěcenou vodu jako zbraň. Vodu může požehnat jakýkoli danita. Nicméně bychom žili v míru."

„To by nikdy nemohlo vyjít," prohlásil Matthias. „Lidé by nešli za rocanovým vrahem."

„Jsem si jist, že by jim Porciluna pomohl se s tou změnou smířit," poznamenal Nicholas.

„Jsi bezcitný," prohlásil Matthias.

„Pokud ano, je to proto, cos mi provedl," odvětil Nicholas.

„Ty je necháš, aby mne zabili," řekl Matthias.

Nicholas potřásl hlavou. „Ne. Jenom jim v tom nebudu bránit. Varoval jsem tě. Udělal jsem všechno, co jsem mohl."

Obrátil se a kráčel ke dveřím, napůl v obavách, jestli ho Matthias nenapadne zezadu.

„Nicholasi?" ozval se Matthias.

Nicholas se zastavil a zůstal stát zády k Matthiasovi.

„Řekni jim, ať mne nechají na pokoji. Tebe poslechnou. Když to uděláš, sdělím ti ta Tajemství."

Nicholas sklonil hlavu. „Hezký pokus, Matthiasi," poznamenal.

„Ale Feyové už mne neposlouchají. Toho sis už mohl všimnout."

„Žádám o ochranu," prohlásil Matthias. „Když už ne pro sebe, tak pro náboženství."

„Zamítá se," odvětil pevně Nicholas. „Ty můžeš zachránit náboženství tím, že předáš Tajemství. Pokud jde o tebe samotného, nemůžeš ode mne žádat nic."

„Nicholasi, my musíme postupovat společně."

„To je pravda, Matthiasi. Měli bychom postupovat společně. Jenže ty jsi vzal osud Modrého ostrova do svých rukou." Nicholas se přes rameno ohlédl. Matthias dosud stál u okna, bledý strachy. „Až si pro tebe Feyové přijdou, Matthiasi, nepočítej s tím, že já ti pomůžu. Vlastně se modlím, aby tvá smrt byla dvakrát pomalejší a čtyřikrát bolestivější než Diaman

tina."

Matthias mlčel.

Nicholas na něj kývl. „Myslím, že se vidíme naposledy, Matthiasi. Nebudeš mi chybět."

„Stal ses stejným neznabohem jako oni," pravil Matthias.

„Ne," odvětil Nicholas. „Co se týče víry, konečně jsem začal chápat, jakou moc víra má." Podíval se na muže, který mu zavraždil ženu. „Jsi šťastný člověk. Jsi dosud naživu. Doporučuji ti, abys posledních pár hodin, které máš na tomto světě, dobře využil. Jestli se dá Slovu věřit, bude těchto pár hodin tvými posledními bezbolestnými chvílemi."

„Nezapříčinil jsem bolest jedinému ostrovanovi," namítl Matthias.

„Až na mne." Nicholas se krátce uklonil. Výsměšné napodobení uctivé poklony příslušející rocanovi. „Příjemný den, Matthiasi. Nechť donese ruka Nejsvětějšího má slova k Božímu uchu."

„Bůh nenaslouchá nevěřícím," pravil Matthias.

„Já vím." Nicholas se usmál. „V to věřím. Měl bys na to pamatovat sám."

Adrian seděl na pelesti. Po místnosti poletovalo mihotavé světlo z jedné skomírající svíčky. Adrian se třásl. Během těch dlouhých let se smířil se skutečností, že toto šedivé místo nikdy neopustí. A nyní, když se mu sama naskytla příležitost, byl vyděšený.

Coulter odešel před chvílí říci Darovi o těch podivných událostech. Adrian Coulterovi naznačil, ať řekne Darovi, aby šel s nimi, ale přímo mu to neřekl. Neznal Dara. Dar byl malý kluk, který nemusel umět držet jazyk za zuby. Dar mohl běžet rovnou za svým dědem – na poslední místo, kde by ho chtěl Adrian vidět.

Věděl, že vážně ohrozí Luka. Ale i pro toto měl připravený plán. Půjde rovnou za Nicholasem a řekne mu, že Rugar drží ve stínozemí jeho syna. Když budou mít za sebou síly Modrého ostrova, mohli by zajistit, aby Luke přežil.

A také nemuseli.

Ale to už bylo riziko, které byl ochoten podstoupit. Teď už nebyl v sázce jen jeho život. Coulter začal být také důležitý. Jak znal cenzory, mohli by ho při pátrání po tajemství jeho moci zabít.

Adrian vstal a pohledem přelétl svůj malý srub. Neměl nic, co by si chtěl vzít s sebou. Šaty, které měl na sobě, byly feyské výroby – zbaví se jich při první příležitosti. Od chvíle, kdy přišel do stínozemí, neměl nic, nic mu nepatřilo. Po celou dobu neudělal nic pro to, aby tu zůstal natrvalo. Byl vězněm v rozlehlé kobce.

Slíbil Coulterovi hodinu. Hodinu mu dát mohl. Ale ne víc.

O chvíli déle a Adrian by mohl ztratit své pevné předsevzetí. Sepjal ruce za zády, přecházel sem a tam a doufal, že svíčka ještě chvíli vydrží. Jestli má Coulter

opravdu magickou moc, pak to Nicholas musí taky vědět. Možná, že ostrované vždycky měli moc Feye porazit na hlavu, jen o ní nevěděli.

A nyní ji za pomoci Coulterových schopností poznají.

A jestli se Coulter učil magii stejně jako feyské děti, pak možná dokáže Adrian – nebo Nicholas – najít nějakého nespokojeného Feye, který je to naučí.

Všechno je možné. Na to přišel dnes odpoledne, když mu Coulter vzlykal na hrudi.

Všechno. Dokonce i magie tam, kde nikdy předtím nebyla.

Uslyšel zaklepání na dveře a polekaně sebou trhl. Srdce se mu rozbušilo jako splašené, a pak se ovládl. Ten strach nebyl na místě. Většina Feyů by prostě vtrhla dovnitř. Klepali jen dva lidé.

Coulter a Menda.

Adrian otevřel dveře v očekávání, že za nimi najde Coultera. Ale venku stála Menda, drobná a vyděšená. Protáhla se kolem něj dovnitř.

„Zavři dveře," řekla ostrovsky. Uměla ostrovsky dobře, jen přízvuk měla tak silný, že by jí většina ostrovanů nerozuměla.

Zavřel za ní dveře. Cítil z ní přímo hmatatelný strach. Odhalil snad už Rugar jeho plány? Stalo se něco Coulterovi? Nemohl se ani zeptat, aby chlapce neohrozil.

„Mám jen chviličku," řekla Menda. „Pak se musím vrátit do domicilu."

Vzala ho za ruku a odvedla k lůžku. Posadila se a přitáhla si ho k sobě a Adrian si v první chvíli myslel, že se s ním snad chce milovat. Nejednou se o to pokusila, ale Adrian odmítl. Nehodlal se s tímto místem sžít víc, než musel. Kdyby se do Mendy zamiloval, nikdy by

nemohl uskutečnit svůj plán s Coulterem. Byl by dočista ztracen.

Ne že by nebyla krásná. Byla. Všechny Feyky měly jakýsi nadpozemský půvab, který shledával velmi přitažlivým, a Menda nejvíce. Tmavé vlasy se jí vinuly až ke kolenům a navzdory zvyklostem je nosila rozpuštěné. Oči měla lehce sešikmené, uši zašpičatělé a obočí vyklenuté a vzletné. Nos měla štíhlý a jemný, rty tmavě růžové. Tolik nocí ležel na tomto lůžku, bděl a myslel na ni.

I když věděl, že Feyky někdy využívají své přitažlivosti jako léčky.

„Co máš tak naléhavého?“ zeptal se.

„Neměla bych ti to říkat,“ odpověděla. Pevně ho držela za ruku. Ruce měla štíhlé stejně jako celé tělo a prsty delší než jeho. „Ale nemohu mlčet. Ty jsi dodržel svou část dohody v důvěře, že je to oboustranné.“

Ztuhl. Kdykoli Feyové mluvili o jeho dohodě, obvykle tak činili výsměšně, jako by sami nikdy na takový obchod nepřistoupili. Ale Menda se ho na to ptala už tolikrát a nikdy o tom nemluvila neuctivě. Vždycky ji to zajímalo a měla s ním soucit.

„Poslední noc, kterou tvůj syn strávil tady, byl v domicilu.“ Ztišila hlas a teď už jenom šeptala. „Začarovali jsme jeho i jeho šaty, abychom ho mohli sledovat.“

„Diamanta říkala, že to uděláte.“

„Pak jsme ho opustili a šli za ním jiní. Vím, že na něj vložili nějaká kouzla. A vím, že ho dali spánkojezdcům, aby mu vložili do paměti falešné vzpomínky. Ale až do dneška jsem nevěděla, co jiného s ním ještě udělali.“

„Kouzla?“ opáčil Adrian. Překlad do ostrovštiny vyznával tak uboze. „Řekni mi to feysky.“

Zavrtěla hlavou. „Ta zaklínadla jsou vedlejší. Musíš o tom vědět jen jedno. Ballwan využil tvého syna jako úkladného vraha.“

„Cože?“ otázal se Adrian. „Nezbláznil se?“

„Snad ne,“ odpověděla Menda. „Ale nevím.“

„Jak mohl Luka využít? Luke je mimo stínozemí.“

„Ballwan kouzlí. Solanda ho přivedla na to, že to umí. A na Luka byla vložena kouzla. Taky dostal spoustu příkazů, aby byl využitelný, kdyby se něco stalo s tebou. Ale v tom to právě vězí, Adriane. Dokud bys ty tu dohodu dodržoval, měli Luka nechat na pokoji.“

Adrian měl pocit, jako by právě dostal ránu pěstí do žaludku. Byl rád, že sedí. „Byl jsem varován, že nemám s Feyi uzavírat dohodu. Věděl jsem, že tvůj lid nikdy nedrží slovo. Jen jsem si myslel, že toto bude jiné.“

„Ve dvou věcech se opravdu liší,“ odvětila Menda. Položila svou ruku na Adrianovu. Odtáhl se. „Za prvé, dohodu s tebou uzavřela Diamanta, a ta je mrtvá. Za druhé, pro nás bylo výhodné dohodu dodržovat.“

„A to už není?“

Menda sklopila hlavu. „Ballwanovi to nemyslí jasně.“

„To je nějaké omluva za to, že použil mého syna jako zbraň?“

Rty se jí pohybovaly, jako by se snažila najít slova, kterými by vyjádřila, co má na mysli. „Ballwan Diamantu miloval.“

„A já miluji Luka. Obětoval jsem celou svou budoucnost pro Lukovu budoucnost. A tví lidé ho očarovali, vložili na něj kouzla a udělali z naší dohody frašku.“ Adrian vstal. Srub mu připadal ještě těsnější než obvykle. Teď byl rád, že se s Mendou nikdy nezapletl. Rád, že si tu žil po svém. Rád, že jediný člověk,

o kterého se doopravdy staral, byl ostrovan. „To byla jen pojistka," řekla Menda. „Vždycky se jistíme. To je náš styl."

„Stejně jako je vaším stylem porušovat dohody." Adrian si třel spánky. Vzteky se třásl po celém těle. „Jaký jsem to jen byl hlupák. Pitomý, zabedněný hlupák."

Menda ho z lůžka upřeně pozorovala. Rukou se opřela o místo, které právě opustil. „Nejsme všichni tak špatní," namítla. „Přišla jsem za tebou hned, jak jsem to zjistila."

„A co čekáš, že teď udělám? Že budu varovat svého syna? Jsem si jist, že o vašich malých zaklínadlech ví."

Zavrtěla hlavou. „My jsme porušili dohodu," řekla. „Myslím, že máš právo odejít."

Zadržel dech. Očekával od ní všechno možné, jen to ne. Mají snad ještě nějakou jinou moc, kterou dosud nezná? Dokážou číst myšlenky? Vědí, že už je rozhodnut odejít a vzít s sebou Coultera?

„Já ti pomůžu," pokračovala. „Myslím, že to, co se stalo, je špatné. Otevřu ti vstupní kruh a dostaneš se na svobodu."

„A Luke zemře."

Zavrtěla hlavou. „Pochybuji, že si někdo všimne, žes odešel.

Už dlouho jsi nedostal nic na práci."

Znovu, pomyslel si. Ve srubu bylo čím dál větší horko a přesto ho na zádech mrazilo. „Ty to budeš vědět," poznamenal.

„Adriane, ty a já jsme přátelé. Řekla bych, že dobří přátelé."

„Člověk se nemůže přátelit se svými věznitelí," odtušil.

„Já nejsem tvůj věznitel. Ráda bych tě viděla na svobodě."

„Po pěti letech? Co všechno tví lidé Lukovi za těch pět let udělali?“

„Nic, Adriane.“ Obrátila ruku dlaní nahoru. Malá, ale očividná prosba. „Viděl jsi ho každý rok, jak jsme se dohodli. Víš to.“

Zavrtěl hlavou. „Já vím jen to, co mi řekl. A vy jste ho mohli zaklít, aby mi navykládal cokoli.“

„Adriane,“ prosila tiše. „Já jsem riskovala, když jsem za tebou šla.“

„Opravdu?“ opáčil. „Opravdu jsi riskovala? Nebo jsi tu jen proto, abys mne pokoušela? Já jsem na obtíž, co? Já už vám nadále nejsem užitečný, takže mne zabijete a budete dál používat mého syna jako zbraň.“

„To bychom mohli udělat, a ani bychom tě kvůli tomu nemuseli zabíjet,“ odpověděla. Tváře jí zrudly. Očividně ji rozzlobil.

„Tak proč mne prostě nezavraždíte ve spánku? K čemu takové lsti?“

„Dobrá otázka.“ Vstala, protáhla se kolem něj a sáhla po dveřích. „Možná bys měl zvážit, jestli zůstat v tomto vězení z vlastní vůle. Já z toho, že ti pomohu, nebudu mít nic. Pro Feye bude lepší, když zemřeš. Nicméně ti to nabízím a beru tím na sebe velké riziko. Nabízím ti to.“

Otevřela dveře a odešla. Dveře se za ní zabouchly a Adrian sebou trhl. Zachoval se špatně. Naprosto špatně. Ale rozčilovalo ho, jak blízká mu jsou její slova a její rozhodnutí mu to říci. Už nebude dál čekat na Coultera. Jestli mají odejít, musí odejít hned.

Přecházel po malé místnosti sem a tam. Coulter šel za Darem. Jestli tam byl Rugar, mají po útěku.

Ale to bylo riziko, které Adrian musel podstoupit.

Prohrabával se hromadou šatů, až našel ty, ve kterých byl zajat. Domestikové mu je za jeho přítomnosti vyčistili. Původně je chtěli vyhodit. Doufal,

že je nezačarovali, ale přece jen tu byla menší naděje, že by zaklínadla byla vetkána do jeho ostrovních šatů než do feyských, které měl nyní na sobě.

Natáhl si košili. Visela na něm. Věděl, že od doby, kdy přišel do stínozemí, zhubl, ale nevěděl, že tolik. Rukávy byly na zápěstí a na ramenou potrhané – prodřené od pout a bití – ale skvrny od krve na košili nebyly.

Kalhoty mu byly tak volné, že si je musel v pase zavázat nadvakrát. Vysoké boty byly dávno pryč. Měl jen měkké nízké boty, které mu dali Feyové.

Bylo to už tak dávno, co naposledy viděl slunce, že ani pořádně nevěděl, jaké je teď roční období. Může vyjít ven do zimy, a pak bude boty potřebovat. Ale jestli zjistí, že je léto, může je zanechat v kruhu na zemi.

Musí odtud vypadnout rychle, dřív než si někdo všimne těch šatů.

Potlačil do dveří, otevřel a rozhlédl se na obě strany. Počasové si zase pohrávali s počasím – měli to už dávno vzdát – a mlha byla hustá a vlhká. Vyšel do ní, upřímně rád, že ho skryje. Obešel rozlehlý domicil a zamířil ke srubu bludiček.

Darově srubu.

Podle stínozemských měřítek byl srub bludiček malý. Podle jeho měřítek byl obrovský. Měli navíc zvláštní společnou místnost, dost prostornou pro tři lidi, zatímco on s Coulterem se tísnili dva v jedné.

Zaťukal na dveře, a když se začaly otevírat, o krok ustoupil. Otevřela mu Nika. Zavázaná křídla vypadala křehce a nemohoucně, měla je přivázaná k zádům, oči měla uplakané a vyděšené. Pravděpodobně nebylo právě snadné vychovávat Rugarova vnuka. Nevděčný, nebezpečný úkol.

„Mám vzít Coultera do domicilu," řekl feysky.

Dar se k ní přitočil a přitiskl se jí k nohám. Chováním a posunky se mnohem víc podobal malému chlapci než kdy Coulter.

„Není tady," odpověděla Nika. Adrian si povzdechl. Tohle chování nesnášel. Spousta Feyů mu ohledně dětí nedůvěřovala, dokonce ani pokud šlo o ostrovní dítě. „Před chvílí sem přišel. Mám ho nutně odvést do domicilu. Chtějí, abych ho tam přivedl."

„Nebyl tu," odpověděla Nika. „Kdyby tu byl, poslala bych ho s tebou."

Adrian se podíval na Dara. Chlapec byl vyděšený. Rysy měl feyské, ale vzhledem přesto patřil do královského domu Modrého ostrova. Byl to tak zřetelně Nicholasův syn, že Adrian nechápal, proč se muselo nařídit, že se to nesmí dozvědět.

„Neviděl jsem ho," prohlásil Dar. Oči měl vykulené a vyděšené.

Coulter neměl kam jinam jít. Někdy se schovával u domicilu, ale kolem toho místa Adrian šel. Coulter vypadal velmi cílevědomě, rozhodně chtěl vidět Dara. Potom měli odejít. Když se Coulter k něčemu rozhodl, udělal to.

„Vůbec ne?" otázal se Adrian.

„Proč pochybuješ o slovech mého syna?" zeptala se Nika.

Nicholasova syna, napadlo ho maně, ale nezdálo se, že by si toho Nika nějak všimla. Pravděpodobně neuměli číst myšlenky.

„To ne," odpověděl Adrian. „Jen Coultera znám. Když řekne, že někam jde, jde tam."

„Proč ho nemají rádi?" zeptal se Dar.

Nika se na něj ustaraně podívala. „Kdo?"

Dar se upřeně díval na Adriana. „Můj děd. Můj děd a jeho kamarádi nemají Coultera rádi."

Adriana zamrazilo. Pokusy. Tknut a Rugar neměli důvod otálet. Jakmile Coultera uviděli, odvedli si ho.

„Víš, kde je Coulter?“ zeptal se Dara.

Chlapec zavrtěl hlavou.

Adrian se podíval na Niku. „Když jsou dva lidé spojeni poutem,“ pravil, „mohou o sobě skrz to pouto vědět?“

„Někdy.“ Vyslovila to pomalu, jako by si to promýšlela.

Adrian si přidřepl před Dara. „Víš o Coulterovi?“

Dar letmo pohlédl na svou matku. Vypadal ještě víc jako dítě, než by jeho létům příslušelo. Zavřel oči. Adrian skoro viděl, jak v duchu propátrává stínozemí.

„Ne.“ Darův hlas k nim doléhal jakoby z velké dálky. „Má kolem sebe zeď.“

Zeď. Adrian se podíval na Niku, ale zdálo se, že ani tuto narážku nepochopila. Zeď.

Já jsem je odrazil, řekl Coulter.

Zdí?

Adrian složil hlavu do dlaní.

Pozdě.

Dveře se za Nicholasem zavřely.

Matthias, opřený o zeď, se zhroutil a sesunul se na podlahu. Nohy už ho dál neunesly.

Myslel si, že snad zemře. Myslel si, že ho Nicholas přišel zabít. Záda ho bolela, srdce mu bušilo a sotva dýchal. Taky krvácel. Cítil, jak mu po kůži stéká krev. Sáhl si na záda a prsty krev setřel.

Proklatý Nicholas. Proklatí všichni.

Sotva se dveře zavřely, vzápětí se zase otevřely. Dovnitř vstoupili dva audové, ti, kteří sem byli postaveni na stráž.

A vidí ho takhle. Zesláblého a vyděšeného.

„Vypadněte," nařídil jim tvrdě.

„Ale Ctihodnosti," namítl jeden aud, „museli jsme se podívat, jestli jsi v pořádku."

„Jsem," odsekl. „Vypadněte."

„Ctihodnosti…"

„Vypadněte! Toto je soukromá modlitebna. Já se modlím. Vypadněte."

Audové vycouvali a zavřeli dveře. Matthias si opřel hlavu

o zeď a ucítil slabý pach krve spojený s vůní řeky. Krev. Jeho

krev.

Bude muset někomu říci, ať se mu na tu ránu podívá.

Nicholas. Ten drzý, nafoukaný kluk. Tvrdit Matthiasovi, že je víc věřící než sám Matthias.

Ani jeden z nich nevěří.

Možná, že právě v tom je ta potíž.

Matthias se zhluboka nadechl. Šlo to ztěžka. Od chvíle, kdy přišel Nicholas, dýchal jen mělce. Strach ho málem přemohl. To už bylo podruhé za dva dny, kdy se strachoval o vlastní život.

Podruhé, kdy se neobrátil k Nejsvětějšímu o pomoc.

Zavrtěl hlavou. Padesátý rocan nikdy nebyl žádný učenec.

Pravděpodobně si nevzpomínal na příběhy popisující rozkol v církvi, přestože na ně Matthias upozorňoval. Pravděpodobně to považoval za nějaké pochybnosti, které by měl vyřešit Matthias. Jenže on je nedokázal vyřešit a jeho bezvěrectví se ještě prohloubilo.

Ozvalo se zaklepání na dveře a než stačil něco říct, dveře se

otevřely. Ve dveřích stál aud, který držel stráž, a s ním nějaký danita. Mladý Titus, danita, který přivedl Nicholase dolů. Titus, věřící. Matthias mu už tolik let záviděl. Záviděl chlapci

jeho víru. „Vidíš?“ ozval se aud. „Krev.“ „Řekl jsem ti, ať vypadneš,“ zavrčel Matthias na auda. „Odpusť, Ctihodnosti, ale…“ „Požádal mne, abych za tebou zašel,“ ozval se Titus. Kývl na

auda, a pak zavřel dveře. „Ty krvácíš, Ctihodnosti. Měl obavy

o tvé zdraví.“ „Pokud jde o zdraví, nic mi není.“ Zato sil se mu nedostávalo. Jeho tělo už neunese další otřesy. „Odpusť, Ctihodnosti, ale člověk, který krvácí tak, že nechává na zdi krvavé šmouhy, není v pořádku.“

„Mladý Nicholas mi dal lekci.“ Matthias se usmál. Jako by ho Nicholas mohl něčemu naučit. Nicholas byl jeho žákem, a navíc dost mizerným žákem.

„Opravdu, Ctihodnosti?“ Titus zůstal stát u dveří. Byl prostovlasý a bosý, ve světě danitů se projevoval jako opravdový věřící. Černou sutanu měl bez poskvrnky.

„Ne.“ Matthias se musí sebrat. Musí Titovi ukázat, že mu nic není.

Rukou se opřel o kamennou podlahu a namáhavě vstával. Nohy pod ním podklesávaly a málem by upadl. Titus se k němu rychle rozběhl a přiklekl si k němu.

„Nic mi není," opakoval Matthias. „Krvácíš." „Trochu," odvětil Matthias. „Není to nic vážného." „Dovol, podívám se ti na to." Titus vynechal uctivé oslovení.

Přesunul se napravo od Matthiase a vyhrnul mu roucho. Dotýkal se ho tak jemně, jako už dlouho nikdo ne. „Nevidím – ach, tady je to."

Matthias zavřel oči. Okolí rány bolestně tepalo. Pod Titovými prsty se tepání ještě zhoršilo.

„Je to malá rána," poznamenal Titus. „Jenže je dost hluboká. Co ti udělal?"

Matthiasovi bylo jasné, že ho Titus nenechá na pokoji, dokud mu to neřekne. „Špičkou nože mi dal najevo svůj vztek."

Titus přikývl. „Máš štěstí, Ctihodnosti. Mohl tě zabít."

„Nezabil by mne."

„Na tomto světě už není jisté nic," odvětil Titus. Něco v jeho hlase přimělo Matthiase otevřít oči. Titus stále dřepěl vedle něj, na špičkách prstů Matthiasovu krev. Krev byla jasně červená.

„Ty se mnou nesouhlasíš, že?" V okamžiku, kdy tu otázku vyřkl, by ji nejraději vzal zpátky. Ale byl tak sám a vyčerpaný. Chtěl něco, drobek pochopení, byť by o náklonnost musel prosit.

„Myslím, že pro vraždu není v našich církevních obřadech místo." Titus se posadil, uchopil lem roucha a odtrhl ho.

„Vraždu?" otázal se Matthias. Jak je možné, že všichni považují smrt nějaké Feyky za vraždu?

„Ke smrti královny rozhodně nemělo dojít."

„Byla to Boží vůle," namítl Matthias.

„Kdyby si to bůh přál, tak by ona i první dítě zemřeli už při porodu.“ Lem Titova roucha se odtrhl kolem dokola. Kolem světlých chlupatých nohou mu visela vlákna. Vzal utržený kus a zvedl ho. „Odpusť, Ctihodnosti, ale myslím, že budeme muset ránu ovázat, abychom zastavili krvácení.“

Matthias se předklonil. Kůže na zádech se mu napjala a bolestí sebou trhl. „Ah,“ vypravil ze sebe. „Asi bych měl zadržet dech.“

„To pomůže. Během feyského vpádu jsem se dobrovolně přihlásil k ošetřování zraněných. Tohle je malá rána.“

Matthias slyšel v jeho slovech ten skrytý význam. Prosté. Bezvýznamné. Zranění, o kterém člověk řekne, že je to jen něco, co v člověku vyvolá soucit. Možná, že tomu tak opravdu je.

„Odpusť, Ctihodnosti, že budu mluvit bez vyzvání, ale tys mohl dnes odpoledne zemřít. Slyšel jsem část tvého rozhovoru s králem Nicholasem. Má pravdu. Musíš si zvolit nástupce. Tajemství musí znát ještě někdo jiný.“

Tajemství, Tajemství. Copak on sám už nikoho nezajímá? Matthias se posadil. Lem Titova roucha měl pevně utažený kolem hrudníku.

„Myslel jsem, že nevěříš ve smrt posvěcenou církví,“ řekl Matthias. Každé hlubší nadechnutí ho bolelo.

„Neměl jsem na mysli svěcenou vodu,“ odvětil Titus. „Tohle je o něčem úplně jiném.“

Danita a nemá žádný strach. Titus byl o polovinu mladší než Matthias a měl čtvrtinu jeho zkušeností, nicméně měl pocit, že ho může poučovat.

„Je to o tom samém,“ namítl Matthias. „Každý, kdo zná Tajemství, ví, jak porazit Feye.“

Titus se opřel. Krev na špičkách prstů mu tmavla a zasychala.

„Mezi audy se povídá, že tvá učenost oprávnila padesátého rocana použít svěcenou vodu jako zbraň.“

Matthias zavrtěl hlavou. „Zjistil jsem to čirou náhodou.“

„Ale po té náhodě, po tom zjištění, padlo rozhodnutí díky tobě. Využil jsi Slova psaného i nepsaného a ukázal jsi rocanovi, jak ospravedlnit její použití.“

„Ospravedlnit,“ opakoval Matthias. „Jak víš, že nám Roca nezanechal tu vodu právě z tohoto důvodu?“

„Schopně to překrucuješ, Ctihodnosti, ale rozum neslouží víře vždy dobře.“

Tepání se ustálilo do tupé bolesti. „Nevykládej mi Slovo,“ zavrčel Matthias. „Někdy člověk musí použít rozum, aby Slovu porozuměl.“

„Ne,“ odvětil Titus. „Člověk musí mít víru. Jestli to tvé duši připadá špatné, tak je to chyba. Tys použil svěcenou vodu jako zbraň, jako nástroj ke spáchání vraždy. Ne jedné smrti, ale stovek, řady úmrtí u tvých nohou. Král za tebou šel plným právem,

jen úvahy byly chybné.“

„Nicholas se unáhlil. Časem pochopí, co jsem udělal.“

„Král ví, že mír je lepší než válka. To je lekce, kterou by sis měl zapamatovat, Ctihodnosti.“

„A ty by sis měl zapamatovat, že to říkáš rocanovi, svému vůdci.“

„Já nevěřím, že jsi představitelem Rocy. Já nevěřím, že jsi Bohem vyvolený. Věřím, že tě padesátý rocan vybral, protože se domníval, že se vrátí, a myslím si, že tady udělal chybu. Pokusil se udělat si z tebe jakousi záruku, myslel si, že by bůh nikdy nedopustil, aby se někdo jako ty stal padesátým prvním rocanem, a bůh mu ukázal, jak se mýlí. Domýšlivý člověk vždycky trpí za svou pýchu.“

Matthias se na Tita zadíval. Tváře mu zrudly zápalem, který Matthias nikdy nepoznal. „To ty jsi teď domýšlivý," prohlásil Matthias. „Nevíš o padesátém rocanovi vůbec nic. Byl jsi ještě dítě, když zemřel."

„Bylo mi čtrnáct," odvětil Titus, „a přežil jsem první úkol, kterým jsem byl pověřen. Šel jsem do feyského stínového světa bez ochrany a sám."

„A ty si myslíš, že to ti dává duchovní převahu nad ostatními?" otázal se Matthias. „To jen ukazuje, že tě potřebovali ponechat naživu, nic víc."

„Vidíš věci jen takové, jaké jsou na tomto světě, ne jaké jsou v duchovní oblasti," odvětil Titus.

„Vidím věci takové, jaké jsou," odsekl Matthias. Opřel se rukou o zeď a potlačuje zasténání se zvedl. Díky Nicholasově vášnivému výbuchu bude pěkně rozbolavělý.

„Kdybys viděl věci takové, jaké jsou, věděl bys, že král má pravdu. Bůh tě nemůže ponechat naživu."

Matthias strnul a ze své výše shlédl dolů na Tita. „Jestli jsem se za ta léta strávená ve Svatyni něco naučil, pak to je nedohadovat se o tom, co bůh zamýšlí."

„Přesto mluvíš s takovou jistotou o Boží ruce v úmrtích, která jsi zavinil ty." Titus také vstal.

„Víš, že ti za tu nestydatost mohu odejmout sutanu?"

„Ale to ty neuděláš," odvětil Titus.

„Nikoli," souhlasil Matthias. „Neudělám." Chvíli si chlapce pozorně prohlížel. Titus byl menší než Matthias a podsaditější, ale silný. Nikdo ho nebude považovat za nějak významného, protože významný není. „Pokud jde o tebe, uvažuji o něčem jiném."

Titus si utřel ruce do sutany a oklepal si z ní prach z podlahy, chytající se některých až na zem visících vláken. Vánek, který dovnitř pronikal oknem, ochladl. Matthias byl unavený. Netoužil po ničem jiném, než si

jít do svých komnat odpočinout. Ale na to neměl čas. Nemohl pominout tolik varování. To by byla hloupost.

„Nevím, jestli udělám, co po mně chceš," pravil Titus.

„Proč?" otázal se Matthias. „Jsem stále ještě rocan."

„Ale není to správné."

„Nemůžeš z jedné situace usuzovat, co je správné a co je chybné. Jsi jen danita."

„Přesto vím, co je správné."

Matthias se usmál. „Řídíš se svým srdcem, protože se ti nechce studovat. Ale teď budeš muset studovat."

Titus sepjal ruce před tělem. „Proč?"

„Protože ti zamýšlím svěřit Tajemství."

Titus o krok ustoupil. Narazil na oltář, málem ho převrhl, ale levou rukou ho zachytil. „To nemůžeš," prohlásil. Konečně se na něm projevil jeho věk. „Já jsem danita. Musíš to sdělit nějakému Staršímu."

„Nemusím to svěřit nikomu," odvětil Matthias.

„Ale to znamená, že budu tvým nástupcem."

Matthias potřásl hlavou. „Varoval jsem tě, Tite. Musíš víc studovat."

Titus svíral levicí oltář tak pevně, až mu klouby zbělely.

„Padesátý rocan mi svěřil tajemství svěcené vody dávno předtím, než mne ustanovil svým nástupcem. U raných rocanů bylo zvykem svěřit Tajemství důvěryhodnému audovi." Matthias se usmál.

„Jistě, pokud aud nepokračoval ve svých studiích, často zemřel, když byl vybrán další rocan."

„To není pravda!" vyhrkl Titus.

„Je to pravda," odpověděl Matthias. „Dějiny Svatyně jsou plné nevysvětlených úmrtí, zrad a pomst. Raní rocanové si nebyli tak jisti svou mocí jako ti pozdější. Kolem desátého rocana tyto praktiky ustaly. Ale jsou

dovoleny, ba dokonce i doporučovány, a to z dobrých důvodů, podobných tvým.“

„Musím si to nejdříve ověřit,“ prohlásil Titus.

Matthias si založil ruce na hrudi. Kůže na zádech se napjala, ale nedbal na to. „Proč,Tite? Máš strach?“

„Nemám strach,“ bránil se Titus.

„Ne? Nestojíš o to, mít moc nad životem a smrtí Feyů?“

„Nikdy bych nepoužil svěcenou vodu jako zbraň,“ odvětil Titus.

„Nikdy?“ opáčil Matthias. „Ani kdybych zemřel?“

„Nevím, co s tím má tvá smrt společného,“ odpověděl Titus.

Matthias cítil, jak zesláblost polevuje. Titus měl pravdu. Obvazy pomohly. Už necítil, jak mu po zádech stéká krev. „Když zemřu, aniž určím dalšího rocana, vyberou ho Starší. Co když bude nový rocan chtít použít svěcenou vodu k útoku na Feye? Budeš mu muset Tajemství sdělit, Tite.“

„A když to neudělám?“

Matthias pokrčil rameny. „Pak bude zánik církve spočívat na tvých bederech, ne na mých.“

Titus se přesunul za oltář, aby ho měl mezi sebou a Matthiasem. „Jsi krutý, Ctihodnosti.“

Matthias zavrtěl hlavou. „Řídím se prostým rozumem.“

„Proč chceš poučit mne?“

„Myslel jsem si, žes vyslechl můj rozhovor s králem.“

„Jen ty kousky, kdy křičel.“

„Nekřičel, Tite.“

„Zvýšil hlas.“

Matthias si dobře pamatoval, že Nicholas mluvil šeptem. Bude muset zjistit, jestli kolem modlitebny nejsou odposlouchávací místnosti. Byla hodně stará a

kdysi se používala jako hlavní, ústřední místnost. Nebylo by divu, kdyby tu takové zařízení bylo.

„Poučím tě, protože jsi danita," pravil Matthias. „Nemůžeš se stát rocanem, a to dokonce ani kdyby si to Starší odhlasovali. Nemůžeš mne zabít, abys ses dostal k moci. A jednou z podmínek znalosti Tajemství je, že nikomu nesvěříš, že je znáš."

„To nemůže být podmínkou," namítl Titus. „My víme, že je znáš."

„Já jsem rocan," odvětil Matthias. „Vy víte, že nyní Tajemství znám, ale nevíte, kdy jsem se je dozvěděl."

„Víme, že o svěcené vodě ses dozvěděl v den feyského vpádu."

„Opravdu?" opáčil Matthias. „Nebo to řekl rocan, aby uklidnil ostatní?"

„Jsou všichni rocanové tak křiví a podlí jako ty?" zeptal se Titus.

„Pokud chtějí přežít," odtušil Matthias.

„Hlavně když chtějí přežít."

Chlapec se choulil na stole, rukama si objímal kolena a přes kolena pozorně sledoval každý Tknutův pohyb. V čele stolu seděla Rotin a upřeně se na chlapce dívala. Od rána se nedotkla bylin a byla tak čistá, jak už ji Tknut dlouho neviděl.

Ostatní cenzoři byli pryč, rozprchli se hned po schůzi. Tknut pro ně chtěl poslat, ale Rotin prohlásila, že už to udělala. Nevěřil jí, ale nevěděl, jak jí to říct.

Jako by si Tknuta prověřovala, jako by chtěla zjistit, jestli má úsudek tak dobrý, jak tvrdí. A k tomu využila toho chlapce.

V tu chvíli vypadal ten kluk, Coulter, uboze a bezmocně. Od okamžiku, kdy ho Tknut chytil a dovlekl do cenzorského srubu, se ani nehnul. Tknut měl strach, že se chlapec bude bránit, ale chlapec nedělal nic. Přesto na to byl Tknut připravený. Měl všechny smysly v pozoru, čekal na nějaký záblesk, na nějaký magický kousek.

Zatím se nedočkal ničeho.

Chlapec seděl na stole už dlouho.

„Je hrozně mladý," poznamenala Rotin.

„Dar taky," odvětil Tknut. „V těch dvou musí být něco odlišného."

„Dosud nevyužitá magie. Víš, jaké možnosti se v tom skrývají?"

Tknut přikývl. Věděl. Zajímalo ho, jak to probíhá, jak ostrovní společnost takovou magii využívá. Kromě jedu o ostrovní magii nic nevěděl.

Rotin vstala a opřela se rukama o stůl. „Vyzkoušel jsi na něm všechny mentální testy a on prošel. Jsou ještě jiné."

„Neměli bychom počkat na ostatní cenzory?"

Zavrtěla hlavou způsobem, ze kterého Tknut vyrozuměl, že ostatní cenzoři nepřijdou. „Přines mi vak," požádala ho.

Přesně toho se bál. „Rotin, my ho potřebujeme živého."

„Ostrované žádného čaroděje nepotřebují."

„On není jejich," namítl Tknut. „Je náš. Uvědomuješ si, že vyrostl tady?"

„Já nejsem ničí." Chlapec měl vysoký, dětský hlásek, v němž se skrývala síla.

„Bylo by pro nás všechny lepší, kdybys spolupracoval s Feyi," pravil Tknut.

„To není nezbytné," odporovala Rotin. „Ale na tomhle mrněti rozhodně můžeme vyzkoušet některé teorie o jedu."

„Magií to není," namítl Tknut. „V tom jsme se mýlili. V samé podstatě Feyů spočívá cosi, díky čemu Feyové na jed reagují. Kvůli tomu jsme přišli o rudokapy."

„Vážně?" opáčila Rotin s pohledem upřeným na chlapce. „Co když jen využili situace a uprchli?"

„Jednoho z mrtvých jsem viděl na vlastní oči," zalhal Tknut. Chlapec se na něj ostře podíval – jediný opravdový pohyb za celou dobu, co seděl na stole. Ten kluk slyšel, že Tknut lže.

Ale Rotin ne. „Tys jednoho viděl?"

Tknut přikývl. Nechtěl o toho chlapce přijít jen kvůli tomu, že na něm Rotin chtěla vyzkoušet jed. Pokud by se to dělalo správně, mohl by jim chlapec poskytnout protilátku. Ale to jí Tknut teď nechtěl říkat.

Mohla být natolik podezíravá a žárlivá, že by mu to zarazila. Cenzoři byli v tomto směru zvláštní, zejména cenzoři, jejichž mysl byla pokřivená bylinami.

„Pak potřebuji vak," prohlásila.

Polkl. Nemohl jí to odmítnout. Ze starých bitev jim zbylo dost vaků. Byla v nich krev, kůže, tkáň mrtvých: něco z Feyů, něco z ostrovanů. Využívalo se to k přípravě zaklínadel, rozšiřování moci a k pokusům. Něco použili k pokusům s jedem, ale zjistili jen to, co už věděli: feyská kůže se v jedu rozpouštěla a měnila. Ostrovní kůže ne.

Kromě příležitostného tvoření domácích zaklínadel nebyl od pokusů s jedem žádný vak použit.

„Než začneš něco zkoušet, počkej, až se vrátím," požádal ji Tknut.

„Jistě," odvětila Rotin.

Chlapci se třásl spodní ret. Bál se Rotin.

„Myslím to vážně," opakoval Tknut. „Nezačínej beze mne."

Rotin přikývla.

Tknut vyšel na chodbu.

Srub cenzorů byl větší než většina ostatních, vzadu byly skladovací prostory a dvě ložnice, které používali cenzoři, když pracovali příliš dlouho. Ložnice teď obvykle bývaly prázdné, pokud Rotin neužívala příliš bylin, ale zpočátku, když byl srub postaven, bylo v ložnicích stále plno. I Tknut sám strávil v těchto prostorách hodně času – snívál tu o všeobjímajícím, dokonalém, úchvatném zaklínadle, ale když se probudil, nikdy si ho nepamatoval.

V prvním skladišti bylo uklizeno – bylo tu plno misek, trubic a dalšího zařízení. Tknut měl namířeno do druhého skladiště.

V místnosti se vznášel slabý pach, jako by tu číhala smrt. Všude po podlaze, v koutech, u zdí byly bez ladu a skladu naházeny hromady a hromady vaků. Rudokapi, kteří sem vaky nosili, si mezi nimi nechali úzkou cestičku. Tknut se zastavil na kraji a pátravě se rozhlížel.

Ty nafouklé, narůžovělé vaky byly všechno, co zůstalo po stovkách živých bytostí. Uvnitř byla uskladněna uchovávaná kůže, tkáň a krev z mrtvých ostrovanů. Ve třetím skladu byly vaky s feyskými tělesnými pozůstatky. Většina vaků pocházela z bitev o Jahn a byly šest let staré.

Jakési zaklínadlo domestiků, kterému nerozuměl, udržovalo obsah vaků čerstvý do okamžiku, než se vak otevřel. Pak měli cenzoři jeden, možná dva dny, než se obsah zkazí.

Tknut vzal šest vaků a zvedl je. V prstech ucítil, jak čvachtají. Znechuceně sebou trhl. Tuhle část své práce měl rád ze všeho nejméně. Vaky mu vždycky připadaly jako živé, jako by v nich přebývala část zemřelých. Pomohlo by mu, kdyby porozuměl zaklínadlu domestiků, jenže to se mu nedařilo.

Vaky samotné vydávaly vyschlý, prašný pach, který ho zahalil jako plášť. Vzal svých šest vaků pod paží a zamířil zpátky do přední místnosti.

Rotin seděla na svém místě, jak ji opustil. Chlapec se ani nehnul. Upřeně se dívali jeden na druhého. Tknut přímo cítil napětí, které se vznášelo ve vzduchu.

Pohrávala si s ním. Přestože ji žádal, aby to nedělala.

Tiše odložil vaky na podlahu a narovnal se. Chlapec měl vytřeštěné oči. Když Tkut maličko přimhouřil oči, viděl světlo, které se odráželo od chlapcova štítu. Rotin byla méně úspěšná než Tknut.

Rotin se zamračila a zkusila to znovu. Půlvteřinová ztráta soustředění Tknutovi úplně stačila.

Vyslal světelnou stěnu a vztyčil ji před chlapce. Rotinino zaklínadlo do ní narazilo a Tknut jí ho se zdvojenou silou poslal zpátky.

K Rotin svištěla obrovská světelná střela. Rotin střelila po Tknutovi vyděšeně zlostným pohledem a vzápětí se vrhla ze židle na zem. Světelná střela narazila

do zdi a nechala po sobě vypálenou stopu velikosti dospělého Feye.

Chlapec na to místo zíral, jako by mu to pomáhalo udržet si úporné soustředění.

Rotin se opřela rukou o stůl a vytáhla se na nohy. Byla brunátná vzteky.

Tknut se rozhodl zaútočit první. „Říkal jsem ti, abys ho nechala na pokoji."

„Ale!" opáčila, vstala a oklepala si roucho. „Myslela jsem si, že chceš, abych na tebe čekala s opravdovými pokusy, ne s nějakým podružným testíkem."

„Není nutno ověřovat, na co jsem už přišel," odsekl Tknut. „Měl jsem pravdu."

„To tedy ano," souhlasila vskutku překvapená Rotin. „Dej mi ty vaky."

Tknut si založil ruce na hrudi. „Zaklínadlo, které jsi vyslala, by srazilo i dospělého."

„Jen díky tomu, žes ho zdvojil," odvětila Rotin. „A teď se dejme do práce."

Dosud si nebyl moc jistý tím, co dělají, ale mohla mít pravdu. Bude ji sledovat jako ostříž, ale pro tuto chvíli ji bude poslouchat. Sáhl pro vaky a přitom nechal zeď, kterou vztyčil před hochem, padnout.

Vaky mu vyklouzly z prstů. Vyjeveně se na ně zadíval, a pak pohlédl na Rotin. Vesele se na něj ušklíbla. Hra domestiků. Už to byla léta, co se mu jeden cenzor posmíval, že postrádá nejjednodušší schopnosti.

Ale on jí ukáže. Dokáže jí, že ve všem ostatním je stejně tak dobrý nebo ještě lepší než ona.

Zvedl vaky a jeden po druhém jí je házel. Chytala je, jako by to čekala, a pokládala je na stůl.

Chlapec se nehýbal.

Ale jeho očím nic neuniklo.

Když jí Tknut hodil poslední vak, vstal a přistoupil k ní. V celé místnosti se teď vznášel slabý suchý pach,

který nepřekryl ani úporný, vlezlý pach bylin a kouře z hořícího dřeva.

Rotin naskládala vaky na stůl. Lehce se chvěly. Chlapec byl celý roztřesený. Nedával to najevo, ale bylo to zřetelné. Měl strach.

A jak by taky neměl? Bylo to dítě. Ostrovní dítě, ale stejně dítě.

Tknut byl ještě dítětem, když ho poprvé prověřovali ohledně cenzorské moci. Ale to byla jen nějaká běžná zkouška. Než s ním začali doopravdy pracovat, čekali, až začne dospívat.

Pak to bylo děsivé.

Pro tak malého chlapce to musí být hrůzostrašné.

Rotin rozvázala jeden vak a místnost se naplnila čpavým pachem krve. Ten zápach byl tak silný, že by se dal vzduch krájet. Chlapec si schoval nos mezi kolena. Rotin vytáhla kus kůže. Byl dlouhý a silný jako Tknutův prst. Ten stáhli z kostry rudokapi – kdyby to udělali pěšci, když byla oběť ještě naživu, byl by pruh kůže tak tenký, že by se kroutil.

„Dobrý výběr," poznamenala Rotin. „Potřebujeme silnou kůži."

Kolem chlapce se zamihotalo světlo. Nezdokonalil žádnou svou schopnost. Jeho hrůza mu štít spálí. Nyní byl jeho štít ještě v plné síle. Pravděpodobně si myslel, že chtějí i jeho kůži.

Rotin přistrčila vak Tknutovi. „Tady," řekla. „Začněme."

Povzdechl si. Tuto část cenzorského řemesla nenáviděl.

Vzal si vak na stranu stolu blíž k chlapci. Rotin šla na opačnou stranu stolu. Položila kus kůže na chlapcovu clonu. Kůže visela ve vzduchu, přilepená ke cloně krví, vzdálená na délku mužské paže od Coulterova těla.

Zdálo by se, že se vznáší, kdyby se neobjevil štít, vyznačený kapkami stékající krve.

Tknut otevřel svůj první vak a trhl sebou, když se z něj vyvalil ten puch. V něm byla tkáň odebraná z nejméně den staré mrtvoly. Tak tak použitelná, a to ještě nanejvýš jen na pokusy jako tento. Natáhl se, naslinil si prsty a popadl první třesoucí se hmotu, na kterou narazil.

Vytáhl kůži, světlou a silnou, pokrytou tmavou krví.

Krví ze srdce.

Žádný div, že ji vzali. Měla silnou magii.

Položil kůži na štít. I na této straně si chlapec udržoval ochranu ve vzdálenosti mužské paže. Tmavá krev stékala dolů, dopadala na stůl a vyznačovala tuto stranu štítu.

Dítě, dokonce i čarodějské dítě, má obvykle štít těsně u těla, ne několik stop daleko.

Rotin se podívala na Tknuta a překvapeně stáhla obočí. Najednou ji ten kluk začal zajímat stejně jako jeho.

Tknut jen doufal, že to bude k dobrému.

Štít zajiskřil, jak se ho chlapec snažil zesílit. Rotin pracovala rychle – přikládala kousky tkáně ze všech stran, pak nahoru a dolů. Tknut se činil stejně. Chlapec byl moc malý, než aby přišel na to, jak se z této pasti dostat. Kdyby spustil štít a pohnul se, nebyl by lapen, ale teď, kdy obložili štít ze všech stran, už ho spustit nemohl.

Nicméně by v něm ještě mohl prorazit díru a vylézt ven.

Tknut pracoval rychle. Krev mu stékala po rukou a zatékala do rukávů černého roucha. Prsty měl rudé a nehty černé od krve. Pach byl stále silnější a horší.

Rotin otevřela druhý vak.

Chlapec si zakryl hlavu a očividně soustředil veškeré své úsilí na udržení štítu. Tvar štítu začínal byl zřetelný.

Měl tvar poloviny bubliny, přesně obkreslující tvar jeho těla.

Zdálo se, že bublina končí na stole.

Ale ten kluk byl mazaný. Tknut si dobře pamatoval na jejich předchozí střetnutí.

Otevřel druhý vak, sklonil se a přiložil kus kůže zespodu pod stůl.

Ta bublina byla očividně úplná. Chránila chlapce jako koule.

Rotin postřehla, co Tknut dělá, a udělala to samé. Pracovali rychle a mlčky, přikládali kůži na bublinu a tvořili ve vzduchubláznivou splácaninu. Ze spodní části bubliny odkapávala krev na podlahu. Podlaha nebyla úplně rovná, tvořily se na ní kaluže a ke dveřím tekl malý pramínek, jako by se část chlapce zoufale snažila uniknout.

Tknut byl se spodkem hotov jako první. Když vstal, sotva chlapce škvírami mezi kůží viděl. Kůže byla plochá a lpěla k bublině tak dobře, že to začínalo vypadat, jako by byl chlapec lapen v kouli z lidské tkáně.

Rotin otevřela poslední vak. Vytáhla pruh kůže a zalepila jím škvíru na své straně štítu. Jak se Tknut činil, viděl spodní stranu té kůže. Vypadalo to jako řeka pokrytá krví – s malými přítoky a suchými místečky. Kůže byla průsvitná, takže světlo v místnosti pronikalo skrz.

Chlapec sledoval, jak Tknut přikládá poslední kousky kůže a zalepuje škvíry. Poslední cár zakryl místo velké jako Tknutova dlaň. Když Tknut kůží zakryl poslední viditelné místo, zvedl chlapec hlavu a otevřel ústa, jako by se chtěl bránit.

„Úžasné," prohlásila Rotin. „Teď ho máme."

Žádná ochrana, vůbec nic. Magie krvavé kůže zaklínadlo zlomila. Tknut popadl ručník na konci stolu a začal si utírat ruce. Rotin si prohlížela jejich práci.

„Velmi, velmi dobré," zhodnotila to. Na tváři jí ulpěl kus staré krve. Ve srovnání s koulí z tkáně vypadala její holá hlava malá. Podívala se na Tknuta a vesele se ušklíbla. „Vyzkoušíme to?"

„Pro co jiného bychom to dělali?" opáčil Tknut. Krev nešla setřít. Už to bylo dlouho, co byl naposledy tak ulepený od krve.

Až skončí, bude muset zajít za domestiky a požádat je, aby mu

pomohli očistit ruce.

„Připraven?" otázala se Rotin.

Tknut zavrtěl hlavou. „Dej mi ještě chviličku." Přešel na její stranu stolu. Její dílo bylo oproti jeho nedbalé, místy se cáry kůže překrývaly. Žádné škvíry tam však nebyly, ani ty nejmenší.

Rotin si vykasala rukávy. „Dobrá," pravila. „Tudy to půjde."

Prostrčila ruku skrz tkáň. Tkáň se zachvěla a pak se poddala. Vypadalo to, jako by ji koule z tkáně pohltila ruku až po loket. Rotin se naklonila dopředu.

„On se hýbe," poznamenala. Tknut nedokázal z jejího tónu poznat, jestli je nadšená, rozladěná nebo obojí.

Zastav to!

Ta myšlenka zasáhla Tknuta tak tvrdě, že málem upadl na záda. Musel se chytit kraje stolu, aby se udržel na nohou.

Zdálo se, že si toho Rotin nevšimla. Ponořila ruku do koule z tkáně až po rameno.

Ubližujeme ti? vyslal Tknut zpátky.

Zastav to!

S tím vzkazem přicházela hrůza. To jim posílal zpět. Naprostou, čiročirou hrůzu.

Chlapec pravděpodobně ještě nikdy neviděl nic takového jako zkušební rukáv ve štítu. Pravděpodobně ani nevěděl, jak štít zvnějšku vypadá.

Ubližujeme ti? vyslal Tknut znovu.

Dej to pryč! Dej to pryč!

„Bude lepší to sundat," řekl Tknut Rotin.

Pohlédla na něj a zamračila se.

„Ten kluk vysílá. Je vyděšený."

„První zkušební rukáv je vždycky děsivý," odvětila Rotin, ale vytáhla ruku. Na ruce jí zůstaly dlouhé černé šmouhy z bubliny. Díra v bublině se okamžitě uzavřela.

„Takže je slabý," poznamenala.

„Ne," odvětil Tknut. „To vysílání bylo silné."

„Nedokáže snést ani můj fyzický dotek. Představ si skutečný."

„Je to jen chlapec," namítl Tknut. „Ani nevím, jestli už mu bylo šest."

„Dost starý na to, aby měl štít."

„Ale moc malý na to, aby znal všechny triky."

„Nikdo ho neučil," poznamenala Rotin.

„Učí se docela rychle." Ta bublina pod stolem Tknuta překvapila. Chlapec byl nadaný a vynikající.

„Podívejme se, jak rychle," navrhla Rotin a přivřela oči. I Tknut se učil rychle a tentokrát ten pohled poznal. Chtěla znovu zaútočit, byla rozhodnutá znovu vyslat světelnou střelu, stejnou jako tu, kterou po chlapci střelil on.

Z Rotininých očí vyšlehl paprsek světla. Tknut zvedl před bublinu svou stěnu. Když se světlo odrazilo zpět k Rotin, přestala ho vysílat a světlo zmizelo.

„Jenom to zhoršuješ," řekla Tknutovi.

Zavrtěl hlavou. „Uvnitř je chlapec. Malé dítě. Je nadaný, ale je slabý. Jestli ho zabiješ, nebudeme mít nic.“

„Nezabiji ho,“ odsekla Rotin.

Tknut si založil ruce na hrudi. „Vysíláš příliš silné světlo. Nepustím ho skrz.“

„Ale pustíš,“ odpověděla. „Protože cenzory řídím já.“

„Cenzory neřídí nikdo,“ odvětil Tknut. „Ve skutečnosti nikdo. A ty mi nemůžeš nic udělat.“

„Tknute, mohu tě odstranit…“

„Až přijde Černý král.“ Tknut se poprvé od chvíle, kdy chlapce přivedl do srubu, usmál. „Což se nemusí stát nikdy.“

Rotin si povzdechla. Očividně pochopila, že ta hrozba nezabrala. „No dobře,“ pravila. „Budu jemná.“

„Přísahej,“ prohlásil Tknut. „Na svou moc. Přísahej.“

Naklonila k němu hlavu. Její výraz ho přesvědčil, že nemá v úmyslu být jemná. „Co bys mi udělal, kdybych nebyla?“

„Ten kluk je naše jediná šance porozumět ostrovní magii. Naše jediná šance. Jestli mu ublížíš, budu muset ublížit tobě.“

„Plané hrozby, Tknute. Já jsem mocnější než ty.“

„Nejsi,“ odvětil Tknut. „Bývalas.“

„Ty mi nemůžeš nic udělat,“ prohlásila.

„Kdokoli ti může něco udělat,“ odtušil. „K tomu stačí tě nachytat poté, co sis vzala trochu bylin.“

Její tvář ztvrdla a Rotin se odvrátila. Bezpochyby věděla, jak je to tvrzení pravdivé. „Já mu neublížím,“ procedila skrz zuby.

„No dobře,“ odvětil Tknut. Postavil se za ni, založil si ruce na hrudi a čekal. Vyslala skrz bublinu pokrytou kůží velmi slabé světlo.

Chlapec zanaříkal.

„Je to tak v pořádku?“ otázala se Rotin uštěpačně.
„Naprosto,“ odvětil Tknut. „Naprosto dokonalé.“

Nicholas sesedl a předal zpěněného koně Ejilovi. Podkoní se na něj zamračil – Nicholas hnal koně tvrdě – ale neřekl nic. Šeptal koni slova útěchy a vedl ho do stájí.

Hofmistr s Montem přijeli hned za ním. Nicholas se k nim obrátil zády a kráčel přes nádvoří. Jízda ho neuklidnila. Byl naopak ještě rozčílenější.

Služebnictvo na nádvoří se mu klidilo z cesty. Musí vypadat opravdu tak vztekle, jak se cítí. Matthias mohl udělat cokoli, jen ne prohlásit, že měl opravdu v úmyslu Dimantu zabít. Že mu bude bez Diamanty lépe.

Lépe.

Blbec.

Teď nebude lépe nikomu. A Matthias ho neposlechne. Nevydá Tajemství, čímž přivede celé království do záhuby. Feyové Matthiase zabijí – to je jen otázkou času – a rocanismus skončí s ním.

Všechno bude ležet na Nicholasovi. Lidé nepochopí, proč se jejich moc a jejich náboženství rozplynuly vniveč.

Ovšem, zatím se Feyům tohoto rocana zabít nepodařilo. Poté, co si Nicholas vzal Diamantu, se o to přestali snažit. Kdoví jaké úskoky chystají teď.

Jak kráčel, plášť se za ním třepetal. Cítil se jako Rugar – mocný a bezmocný zároveň. Dosud nedokázal přijít na to, jak svou moc používat.

Byl králem sotva týden a za tu dobu neměl čas přemýšlet, co s tím.

V tuto chvíli by se mu hodila otcova rada.

Nebo Diamantina.

Chtěl rozrazit dveře do kuchyně, ale zjistil, že je v koncích. Dveře mu zatarasil lord Hofmistr.

„Odpusť, pane,“ pravil Hofmistr, „ale Monte a já s tebou musíme mluvit.“

„Mám řečí po krk,“ odsekl Nicholas. Potřeboval se na chvíli dostat pryč od všech svých povinností. Chtěl jít za Ariannou, aby si připomněl, proč se vůbec tak snaží.

„Je mi líto, pane.“ Hofmistr se opíral o dveře. „Vím, že je to nezvyklé, ale potřebuješ pomoci.“

Nicholas potřeboval pomoci, ale nebyl si jist, jestli se mu chce to přiznat, a už vůbec ne před tímto lordem. „Nech mne projít, Hofmistře.“

„Výsosti…“

„Hofmistře, jsem v rozpoložení, kdy by bylo rozumnější se mnou nežertovat.“

„Já nežertuji, Výsosti.“

A to byla pravda. Díval se na Nicholase se stejným výrazem, jaký někdy nasazoval Nicholasův otec – soucit spojený s neústupností.

„No dobře,“ odvětil Nicholas. „Můžeme mluvit za chůze.“

„Výsosti, tuto záležitost by bylo lépe projednat v soukromí.“

„Za-chů-ze. Rozuměls?“

„Ano, Výsosti.“ Hofmistr uvolnil dveře. Nicholas je otevřel a vešel do kuchyně. Vonělo to tu čerstvým chlebem a naloženým masem. Krev před krbem už umyli, ale on tam stále viděl Diamantu, tělo bez života, které dává život.

Monte se k němu připojil z jedné strany, Hofmistr z druhé, stejně jako když šli za Matthiasem. Hukot ohně v krbu zesílil. Kuchaři naklepávali maso na nakládání a kuchtičky na sebe pokřikovaly. Pár sloužících si Nicholase všimlo a jak je míjel, klaněli se mu. Nicholas jen zamítavě mávl rukou, aby si ho nevšímali.

„Výsosti,“ ozval se Hofmistr, „ta událost s rocanem…“

„Tak jsem se rozhodl,“ odvětil Nicholas. „Zavraždil mi ženu.“

„Ano, pane, ale…“

„Ale?“ Nicholas byl rád, že jdou. Kdyby byl s Hofmistrem sám v místnosti, popadl by ho za krk. „Žádné ale, vaše lordstvo. Je mrtvá a Matthias ji zabil.“

„My jsme ten rozhovor slyšeli, Výsosti,“ ozval se Monte. Mluvil tiše, přes lomoz v kuchyni ho bylo sotva slyšet.

Nicholas zamířil po točitém schodišti pro služebnictvo nahoru. Tady uklouzl uprostřed bitvy, když poprvé uviděl Diamantu. Schodiště bylo široké sotva pro dva. Monte, jak mu nařizovalo jeho postavení, se stáhl dozadu.

„Opravdu?“ opáčil Nicholas. Hluk z kuchyně utichal.

„Ano, pane.“ Podle hlasu byl Monte dočista zkormoucený, jako by se za celý tento rozhovor omlouval. „Mysleli jsme si, že by bylo lepší s tebou promluvit dřív, než to zajde příliš daleko.“

„Opravdu?“ opakoval Nicholas chladně. Byli nebezpečně blízko překračování svých pravomocí. Dovolil to jen proto, že se cítil tak sám, protože potřeboval radu a bylo mu jedno, jak se mu jí dostane. „Vy jste vyslechli soukromý rozhovor a domníváte se, že máte právo k tomu něco říkat.“

Dostali se na odpočívadlo. Hofmistr zpomalil, ale Nicholas ne. Zahnul a kráčel dál. „Velmi nás to zasáhlo,“ pravil Hofmistr.

„Vás zasahuje všechno, co dělám,“ poznamenal Nicholas. „To už patří k podstatě našich vztahů.“

„Ano, pane, ale toto je nebezpečné.“

Nicholas se zastavil o schod výš a svrchu se na oba muže zahleděl. Hofmistr byl zakaboněný a Monte

vystrašený. Nebylo jim to o nic příjemnější než Nicholasovi.

Ale neměl v úmyslu je uklidňovat.

„Teď mluvte," pravil, „a já to zvážím."

Hofmistr krátce přikývl. „Pane, jestli rocan zemře, aniž vyjeví Tajemství, mohli bychom zemřít všichni."

„O tom pochybuji. Feyové jen tak zničehonic nezaútočí."

„Ale až to udělají, nebudeme se mít jak bránit," odvětil Hofmistr. „Podlehneme jim. Vlády se ujme Rugar."

„Rugar se žádné vlády neujme. Mám děti."

„Malé děti," poznamenal Hofmistr, „a odpusť, pane, ale jedno je mdlého rozumu. Nemůžeme čekat, až vyrostou. Bez svěcené vody nevydržíme ani dva dny."

„Bojíte se o svou kůži," odsekl Nicholas a začal zase stoupat po schodech.

„Výsosti!" Montův pronikavý hlas se odrazil od kamenných zdí. „Prosím."

„Ne," prohlásil Nicholas a stoupal po schodech dál. V prvním patře nikdo nebyl. Chodba tonula ve tmě. „Nečekal jsem, že tomu budete rozumět. Chci, aby ho zabili. Zabil bych ho sám, kdybych mohl."

Nahoře nad schody se zastavil a zhluboka se nadechl. Tudy chodil nerad, ale cestu přes Velkou síň nenáviděl ještě víc. Diamantino tělo už bylo pryč, ale kdykoli zavřel oči, stále ho tam viděl. Jediné vzpomínky, které mu v tuto chvíli na ni zůstaly, byly vzpomínky na její smrt.

Hofmistr se zastavil vedle něj. „My tomu rozumíme, pane," řekl tiše. „Ale pro státní zájmy to není to nejlepší. Odpusť pane, že mluvím do věcí, do kterých mi nic není, ale ty musíš myslet na Modrý ostrov."

„Já na Modrý ostrov myslím," pravil Nicholas. „Dnes odpoledne jsem Matthiase nezabil."

„Tak nám dovol ho chránit," vyhrkl Monte zezadu.

Nicholas se otočil. „Chránit muže, který zavraždil královnu?"

„Tak ho uvězni, pane. Ale nedopusť, aby zemřel," vložil se do toho Hofmistr.

„Uvěznit ho? A co dál? Jestli ho uvězním, obrátí se lidé proti mně stejně jistě, jako bych ho osobně zabil."

„Když jim řekneš, že chceš vyšetřit, co se vlastně stalo, tak ne. Zejména, když ho donutíš určit zastupujícího rocana."

„To tu ještě nebylo," namítl Nicholas.

„Nikdy toho nebylo zapotřebí," odvětil Hofmistr. „Teď ano. Ani Slovo, ani dějiny církve o tom nic neříkají. Ale mohl by to být první krok k ovládnutí rocana. Mohl bys to i uzákonit."

„Pak by si Matthias s námi jen pohrával jako kočka s myší. Hrál by si s námi a nikdy by nám Tajemství nevydal. Kdyby věděl, že Tajemství mají cenu jeho života, střežil by si je až do smrti, do vysokého stáří. Ne." Nicholas vyrazil chodbou dál. Na dlažbě zaklapaly jeho vysoké boty.

Monte se rychle vydal za ním. „Pane, prosím, tak nám jen dovol ho střežit. Říkal jsi, že si myslíš, že Feyové udeří během několika následujících dní. Dovol, ať zajistíme, aby nemohli. Pak budeš moci s rocanem celou záležitost urovnat."

„Vy mi nerozumíte," pravil Nicholas. „Já chci, aby zemřel."

Hofmistr dostihl Nicholase s Montem a obrátil se k Montemu. „Nech nás," nařídil mu.

„Ale já jsem si myslel, že to projednáme společně."

„Tak," pravil Nicholas. „Vy jste se na mne na zpáteční cestě domluvili. Jak roztomilé."

„Výsosti," ozval se Hofmistr. „Prosím. Dovol mi s tebou promluvit. O samotě."

Nicholas si povzdechl. Nezbaví se jich, dokud si s nimi doopravdy nepromluví. „No dobrá. Nech nás, Monte.“

Monte přikývl, uklonil se a rychle seběhl po schodech ke kuchyni. Nicholas si strčil ruce do kapes u kalhot.

„Pospěš si,“ řekl Hofmistrovi, „protože už přepínáš veškerou přízeň, kterou jsi získal.“

Hofmistr si založil ruce na hrudi. Očividně byl rozhodnut nenechat se zastrašit. „Je načase, abys mne vyslechl, Výsosti, ne jako král, ale jako mladý muž. Tento týden jsi přišel o všechno, co ti bylo drahé, a nemyslí ti to jasně. Jestli necháš Feye zabít rocana, bude to poslední úkladná vražda. Vstoupíme do války. A jestliže bude rocan mrtev, nemáme sebemenší šanci zvítězit.“

„Feyové nenapadnou vlastní lidi,“ namítl Nicholas.

„Takže tvé děti budou v bezpečí. Dobrá, ale co všechny ostatní děti? Co lidé, které jsi přísahou zavázán chránit?“

„Přísahal jsem při obřadu, který vedl falešný rocan.“

„Přísahal jsi před bohem,“ namítl Hofmistr.

Nicholas zatínal pěsti. Tohle se mu opravdu nechtělo poslouchat. „S mým otcem bys nikdy takhle nemluvil.“

„Tvůj otec nikdy nezapomínal na své závazky.“

„To je pravda,“ souhlasil Nicholas. „Během feyského vpádu se schovával v síni války.“

„Protože kdyby zemřel, bylo by už jedno, co se na Modrém ostrově stane. Tys byl příliš mladý, než abys byl schopen řádně vládnout. Feyové by zvítězili.“ Hofmistr mluvil tak vášnivě, až se z toho třásl po celém těle. Očividně byl navíc nevyspalý. Byl to jeden z otcových nejoblíbenějších rádců. Pod veškerým jeho holedbáním, přes všechny své řeči byl Hofmistr

vyděšený. Takhle vyděšeného ho Nicholas viděl jen jednou – v den feyského vpádu.

„Já nemohu Matthiasovi ustoupit," prohlásil Nicholas. „Nemohu dovolit, aby mu beztrestně prošla vražda. Dokud je rocanem, nemohu se s Feyi dohodnout. Nemohu vzít své děti do kaple. Nemohu být panovníkem, jakým mám být."

Hofmistr dlouze vydechl, vyjel si jednou rukou k obličeji a mnul si spánky, jako by ho bolela hlava.

„Když ho uvězním," pokračoval Nicholas, „tak mi Tajemství nevydá. Použije jejich znalost proti nám. Ale když bude dostatečně vyděšený z Feyů, mohl by svěřit Tajemství někomu jinému."

„Svých Starších se příliš bojí," poznamenal Hofmistr. „A já si myslím, že o Svatyni nepečuje dostatečně."

Nicholas zavrtěl hlavou. „V tom se mýlíš, milorde," odvětil. „Matthias Svatyni vždycky miloval. Miloval dějiny a jejich význam. Dokud se nestal rocanem, byl v té budově hlasem rozumu. Udělat ho rocanem byla chyba. Nemá pro to – já nevím

– správné předpoklady. Není to politik, neví, jak zacházet se svou mocí, a má strach, aby to někdo nezjistil." Nicholas vyslovil svou poslední myšlenku pomalu, spíš pro sebe. Žádný div, že si Matthias všechno tak pečlivě střežil. Byl to jediný způsob, jak ochránit sám sebe. Možná má Hofmistr pravdu. Kdyby Nicholas poskytl Matthiasovi ochranu, možná by Tajemství vydal.

Z toho pomyšlení se Nicholasovi udělalo špatně.

„Jestli je tomu opravdu tak," ozval se Hofmistr, „pak ho naše spory jen zatvrdí. Musíme mu předvést, že s ním chceme spolupracovat. Pak a jenom pak se bude cítit natolik bezpečně, aby nám Tajemství vydal."

Nicholas potřásl hlavou. Bylo mu z toho doopravdy fyzicky špatně. „Já s ním nemohu spolupracovat. Nemohu mu pomáhat. Zabil Diamantu.“

„Odpusť mi mé kázání, pane, ale tvé postavení s sebou nese určité obtíže. Musíš zvažovat všechno. A osud ostrova je teď mnohem důležitější než to, co udělal rocan Diamantě. Mrzí mne má neomalenost.“ Hofmistr se provinile ošíval, plný omluv. Bezpochyby věděl, že se dostává na nebezpečnou půdu. Ale čím více se omlouval, tím více mu Nicholas naslouchal. „Kdybychom řekli Matthiasovi, že ho budeme střežit – byť bychom mu ve skutečnosti udělili domácí vězení – tak by se možná natolik uklidnil, že by hledal pomoc. Dnes odpoledne byl ochoten s tebou spolupracovat.“

„Jsem si jist, že teď by nebyl,“ zavrčel Nicholas.

„Ale mohl by,“ namítl Hofmistr. „Ten člověk je ohrožován ze všech stran. Nemá žádnou podporu a pokud jsou mé informace pravdivé, nemůže ani věřit, že by se to změnilo. Ty, Starší, Feyové – všichni jsou proti němu. Kdybys ho podpořil, podpořil by on tebe.“

„Já mu nemohu říci, že udělal správně.“ Nicholas se odvrátil. Hlas se mu zlomil a oči ho pálily. „Neudělal.“

„Já vím, pane. Ale můžeme poslat stráže s poslem, který mu sdělí, že ses ho rozhodl chránit. Že si s ním promluvíš později.“ Hofmistr položil ruku Nicholasovi na loket. „Nech lordy, ať lžou za tebe. Já to udělám. Řeknu mu, co budu muset, abychom ho přiměli ke spolupráci.“

„A co pak?“ otázal se Nicholas.

„Jakmile budeme znát Tajemství, necháme Starší hlásat lidu své názory. Necháme je lidem říkat, že to byl falešný rocan, který využil příležitosti. Necháme je určit nového vůdce, a pak můžeš Matthiase potrestat, pane, jak se ti zlíbí.“

Nicholas poodešel od Hofmistra. V síni bylo vlhko a z toho rozhovoru ho mrazilo. Kdysi, před mnoha pokoleními, kdy bývalo v Nicholasově rodě ještě hodně dětí, tady bylo rodinné křídlo. Pak se z toho stalo křídlo pro hosty. Co se zastavil obchod s Nyeí, nikdo ho nepoužíval. Za poslední léta nepřišel do paláce jediný host.

„Kličky a vytáčky, to mi navrhuješ," poznamenal Nicholas. „Nikdy nebudu moci jednat na rovinu."

„To je pravda," souhlasil Hofmistr. Mluvil tiše, smutně, jako by věděl, že tím Nicholase zarmoutí.

„Dny, kdys mohl upřímně vyjádřit jakékoli své pocity, jsou pryč, Výsosti."

Aniž by překročil své meze, dal, jak nejlépe mohl, Nicholasovi najevo, že roztržka s Matthiasem byla chybou. Možná měl pravdu. Jako člověk nezašel moc daleko.

„Nikdy nebudu schopen s ním klidně promluvit," řekl Nicholas. „Nebudu schopen mu říci, že schvaluji jeho jednání."

„S trochou štěstí nebudeš muset," poznamenal Hofmistr.

„S trochou štěstí." Nicholas ta slova přímo vyplivl. „V poslední době jsem moc štěstí neměl, že?"

„Ne, pane."

Nicholas se zhluboka nadechl. Hofmistr měl pravdu. Nicholas bude muset myslet na Modrý ostrov. A na své děti.

„Líbí se mi tvůj nápad s domácím vězením," pravil Nicholas. „Sjednej mi schůzku se Staršími. Uspořádáme ji zde, aby o ní Matthias nevěděl. Řeknu jim, co zamýšlím."

„Ne," zamítl to Hofmistr. „Čím méně lidí bude vědět, že stráže ve skutečnosti střeží vězně, tím lépe. Vyčkejme, až vydá Tajemství."

„Jak to poznáme?“ zeptal se Nicholas. „Může to někomu svěřit a požádat ho, aby neřekl ani slovo.“

„Poznáme,“ prohlásil Hofmistr. „Bude muset s někým mluvit. Budeme ho střežit ve dne v noci.“

Nicholas zavřel oči. Pálení polevilo. Naopak cítil, jak moc, moc má oči suché.

Jako by už ani nedokázal plakat.

„Nelíbí se mi to,“ prohlásil. „Ani trochu se mi to nelíbí.“

„Já vím, Výsosti,“ řekl Hofmistr. „Beru za to plnou zodpovědnost na sebe.“

„Nemáme žádnou jistotu, že v tom dokážeme Feyům zabránit.“

„Zajistím, aby stráže měly jak svěcenou vodu, tak meče.“

Ale tohle neměl Nicholas na mysli. Smrtí Diamanty se všechno změnilo. Strašlivě.

Měl pocit, jako by se moc znovu přesouvala a jako by namísto rovnosti mezi Feyi a ostrovany získávali Feyové vrch. Neměl pro ten pocit žádné zdůvodnění, jen hlodavou, neodbytnou bolest v útrobách.

Možná, že to bylo ztrátou rocana jako duchovního středu. Možná, že to bylo všemi těmi ztrátami dohromady.

Možná to bylo v něm. Dal přednost své pomstě před Modrým ostrovem, chyba, které by se jeho otec nikdy nedopustil.

Chyba, které by se ještě před pár dny nedopustil ani Nicholas. Ta dvojí smrt v něm něco zničila. Něco základního. Právě to, k čemu nyní Hofmistr promlouval.

Nicholas sepjal ruce za zády a obrátil se. Hofmistr nehybně stál uprostřed síně. Ve světle dopadajícím ze schodiště byl bledý jako stín.

„Lorde Hofmistře,“ pravil Nicholas, „můj otec si tě ze všech svých rádců cenil nejvíce. Vím to, a to je také

důvod, proč jsem tě dnes odpoledne vyslechl. Ale už nikdy mi nedělej kázání před někým jiným. Je to jasné?“

V tom slabém světle sotva viděl Hofmistrovi do tváře. Hofmistr se usmál, jako by se mu ulevilo, že mu Nicholas vlastně nijak neodpověděl.

„Ano, Výsosti,“ pravil Hofmistr. „Znám své místo.“

„Tak na to nezapomínej,“ připomněl mu Nicholas. Kývl na něj a kráčel chodbou dál.

Sám.

Ballwan se krčil ve vysoké trávě pod velkým mostem přes Cardidu. Ještě s osmi Feyi byl na stejné straně řeky jako Svatyně, nedaleko od Svatyně samotné. Asi před hodinou padla noc. Ve vzduchu bylo cítit bahno a země chladla. Kolem něj kroužily maličké mušky a komáři; neustále si je smetal z obličeje a z nahých paží.

Ale jinak se nehýbal. Dával si pozor, aby ho někdo nezahlédl. Krčil se kousek od kraje mostu tak, aby ho neviděl náhodný kolemjdoucí, ale aby přitom viděl na cestu a do tmy kolem. Čekal, až se vrátí Vítr. Vítr měl propátrat okolí rocana a sdělit Ballwanovi, co se děje. Nika nechtěla, aby s nimi její muž šel

– bála se, že to Rugar zjistí, a kdyby to Rugar opravdu zjistil, měla obavy, že jim odvede Dara. Ale Rugar by tuhle výpravu schválil.

Pokud bude úspěšná.

A bude. Ballwan si svůj malý oddíl vybral pečlivě. Vzal si s sebou čtyři pěšáky – všichni čtyři s ním sloužili v Shimině oddílu, když byl s Diamantou ještě u pěchoty. Pak si vzal tři pěšce, takové, kteří byli úzkostlivě pečliví, opatrní a dychtiví dostat se ven ze stínozemí. Skupinku doplnil jedním spánkojezdcem, který jim poskytne zvláštní ochranu, a bludičkou Větrem, který mohl propátrat oblast, aniž ho někdo uvidí.

Toto byla ta nejlepší skupina, kterou mohl Ballwan v omezených podmínkách stínozemí, za vlády Rugara a díky všem úmrtím od příjezdů Feyů na Modrý ostrov dát dohromady. Krátce si pohrával s úvahou vzít s sebou pár zvěrojezdců, ale s nimi by byla tato malá skupinka nápadná.

Znal území Svatyně stejně dobře jako všichni ostatní Feyové. Jeho osada byla naproti Svatyni přes řeku a Ballwan vídal věže budovy den co den. Někdy procházel kolem – to bylo spíš záležitostí osobní odvahy, aby se podíval, jak blízko se dokáže dostat k nejobávanějšímu místu, aniž by riskoval život. Měl mapu, kterou pro něj vyrobil Pláštík, a věděl, jak je to nebezpečné.

Každý Fey, kterého by ve Svatyni někdo uviděl, by s největší pravděpodobností zemřel na jed. Každý Fey. Bez ohledu na to, z jakého důvodu byl uvnitř. Zejména teď.

V přízemí Svatyně hořela světla, ale v soukromých komnatách nahoře se svítilo jen tu a tam. Nad řekou visel velký zlatý měsíc. Bylo ještě brzy, ale pobožní ostrované očividně chodili spát brzy.

Tím lépe pro něj.

Po vánku se k němu nesla jiskřička světla. Blikala jako světluška, ale světlušky na Modrém ostrově nebyly. Na Galinasu ano, ale tady ne. Modrý ostrov neměl ani nic podobného, což představovalo pro feyské bludičky značnou nesnáz. Těžko se mohli tvářit jako něco jiného než ohnivé jiskry. A ohnivé jiskry tak blízko u řeky vypadaly podezřele.

Možná je to jen tím rozčílením, usoudil Ballwan. Kdo by nevěděl, že Vítr je někde kolem, ten by si ho nevšiml.

Jiskřička přistála Ballwanovi u nohou, světlo zesílilo a Vítr vyrostl do své plné výše. Nahý se přikrčil ve vysoké trávě a ovinul se křídly, aby mu bylo teplo. Jak se proměňoval, zasmrdělo to sírou a kouřem.

„Je v té místnosti, kde měl podle Pláštíka být," zašeptal Vítr. Hlas měl jako šustění větru v rákosí. Oči mu ve tmě svítily – odráželo se v nich měsíční světlo.

„Oheň u postele ještě hoří, ale on už pochrupuje. Buď už usnul, anebo k tomu nemá daleko.“

„Dobře,“ řekl Blín, sedící vedle Ballwana. Blín byl spánkojezdec. Byl dvakrát starší než Ballwan a schýlený léty. Jeho tělo pohlcovalo světlo a snadno se ho dalo splést s černým stínem pohybujícím se po krajině. Jako většina spánkojezdců se Blín dokázal pohybovat naprosto tiše. Mluvil úsečně a zvláštně, jako by pro něj feyština byla cizí jazyk, což také asi ano, usoudil Ballwan. „Teď je vhodná doba, že?“

„Ještě se musíme dostat přes nádvoří,“ poznamenal Amar. Amar byl v Rugarově věku a byl u pěchoty už odmalička.

Ballwan ho požádal, aby šel s nimi, dost váhavě, chtěl jeho zkušenosti, ale věděl, že nabídku možná nepřijme. K jeho překvapení však Amar souhlasil. Cestou do Jahnu mu to vysvětlil. Měl Diamantu rád. To, že Rugar neudělal nic, aby zabránil její smrti, považoval za strašné.

„Máme ještě jednu nesnáz,“ pokračoval Vítr. „Kolem té místnosti stojí na stráži nějací mniši. Jeden je na terase a dva přede dveřmi.“

„Neviděli tě, že?“ otázal se Ballwan.

Vítr zavrtěl hlavou. „Ten na terase si mne ani nevšiml. Ten ostrovní kluk nechal od terasy přivázané lano a oni ho ještě nesundali. Myslím, že tudy se nahoru dostaneme nejsnadněji.“

„Stráže si nás určitě všimnou.“ Owrie dřepěla vedle. Byla štíhlá a silná, ale jako většina pěšců byla roztěkaná a nesoustředěná. Pohupovala se na špičkách, ruce zasunuté do podpaží. Pokud šlo o ruce, byl Ballwan jen rád. Pěšci měli na každém prstě zvláštní sadu nehtů – tenkých a ostrých jako břitva, kterými dokázali krájet s takovou přesností, že mohli strhnout jednu vrstvu kůže a uchovat ji netknutou. Byla v tom také magie, ale to

mu bylo jedno. Jen věděl, že jakmile je tato magie vyvolána, je pěkně nebezpečná, a ten okamžik nastával právě teď.

Vítr zavrtěl hlavou. „Zapomínáš, Owrie. Oni o nás nic nevědí."

„Máš nějaký plán?" otázal se Amar.

Vítr se usmál. V měsíčním světle odrážejícím se na říční hladině vypadala jeho tvář téměř nehmotně. „Překvapit je. To zabere vždycky."

„Tos toho moc neřekl," poznamenal Ballwan. „Poslechněme si víc."

Vítr pokrčil rameny. „Prostě se před strážnými proměním."

„To je příliš nebezpečné," namítla Condi. Patřila k Ballwanově jednotce v pěchotě a byla jedním z nejrozvážnějších vojáků, jaké kdy viděl. „Stačí, abys ho vyplašil, a vmžiku budeš celý od jedu."

Ballwan se otřásl. Nějaký komár mu zavadil o ruku a Ballwan ho rychle smetl. Všichni se báli jedu. Někteří Feyové z něj měli takovou hrůzu, že když je žádal, aby s ním šli, odmítli.

Někteří se vzepřeli dokonce i jeho kouzlu.

„Důvěřujte mi," odvětil Vítr.

„Budeme muset," pravil Ballwan. „Nechci procházet tou budovou, když to můžeme udělat jinak. Uvnitř je mnohem víc možností narazit na jed než venku."

„Já si doopravdy myslím, že nejtěžší je dostat se přes nádvoří," poznamenal Llan. Patřil k nejstarším pěšcům; byl tak starý, že dokonce i Rugar s ním s ohledem na jeho věk jednal zdvořile. Ale byla v něm stejná roztěkanost a nesoustředěnost jako v Owrii a stejně jako ona i on si zasunul ruce do podpaží.

„Budeme muset být potichu," podotkla VeHeter, poslední pěšec. Měla hluboký, téměř mužský hlas. Z pěšců byla jediná naprosto klidná. Ruce měla

položené na kolenou dlaněmi nahoru a v měsíčním světle se jí špičky prstů třpytily.

„Přece to nemůže být tak moc složité," podotkl Blín.

„Jak pro koho," poznamenal Fants. Řekl to tiše, ale Ballwan ho slyšel. V Nyei býval Fants velitelem, ale po jakémsi skandálu, o kterém se nemluvilo, byl nucen vrátit se k pěchotě. Většinu času mlčel. S Ballwanem šel jen proto, že spolu strávili tolik času probíráním mizerného Rugarova velení. Fants se domníval, že by to kdokoli jiný zvládl lépe – dokonce i kouzelník.

„To zvládneme, Fantsi," pravila March. Byla jediným členem skupiny, kterým si Ballwan nebyl úplně jist. Zatím zažila jen bitvy na Modrém ostrově, žádné jiné. Vedla si dobře, ale byla mladá. Měla sílu a byla i trochu lstivá. Amar byl proti tomu, aby šla s nimi, ale Ballwan nemohl najít nikoho jiného, kým by oddíl doplnil, a neměl by dobrý pocit, kdybych jich měl jen deset.

„Jeden by nikdy neměl předpokládat, že něčí schopnosti na něco stačí," poznamenal Fants.

„Kdybychom přemýšleli takhle," opáčil Llan, „tak bychom dnes ráno vůbec nevstali. Nedopusť, aby jedna špatná zkušenost ovlivnila všechno, Fantsi."

„Nech ho na pokoji," napomenul ho Amar.

„Ticho," zasyčel Ballwan. „Vaše spory jsou mi ukradené. Tady musí všechno klapat, jinak bychom se také nemuseli do stínozemí vrátit."

„Nebyla by to ostuda?" zeptala se VeHeter.

„Pro některé ano," odvětil Vítr. Křídla měl tak těsně přitisknutá k tělu, že to vypadalo, jako by byl ovázaný.

„No jo, já zapomněla," opáčila VeHeter. „Někteří z nás vychovávají ostrovní děti."

„Takhle to dál nejde," vložil se do toho Ballwan. „Nemůžeme válčit mezi sebou."

„Budeme válčit,“ ozval se Fants. „Ta energie je tady. Jen ji musíme nasměrovat proti nepříteli, ne proti sobě navzájem.“ Letmo pohlédl na Ballwana, jako by žádal o svolení. Ballwan krátce přikývl. „Nepřítel je uvnitř v této budově. Musíme promyslet dvě věci. Za prvé to, že chladnokrevně a licoměrně zavraždil vnučku Černého krále, když před ním s důvěrou stála.“

„Její chyba,“ utrousila VeHeter.

„Sklapni,“ zavrčela Condi.

„Za druhé,“ pokračoval Fants, jako by tu poznámku neslyšel, „jestli se nám to podaří, zažehneme v našich zase jiskřičku naděje. Budeme schopni vyjít ze stínozemí a vyváznout z tohoto strašného ostrova.“

„Snílku,“ poznamenala Owrie, ale řekla to laskavě. Všichni věděli, jaká pravda se skrývá v jeho slovech. Kdyby se jim toho člověka, jediného, který zná tajemství jedu, podařilo zabít, vrátili by se do stínozemí jako hrdinové. To morální vítězství by stálo za jakoukoli cenu.

Ballwan vděčně stiskl Fantsovi loket. „Dojdeme k tomu lanu a vyšplháme nahoru,“ prohlásil. „Vítr půjde před námi, aby odvrátil pozornost, a Blín půjde za Větrem, aby nám připravil oběť. Jsme připraveni?“

„Víc už to ani nejde,“ odtušil Llan.

„Dobrá.“ Ballwan vstal a opatrně se držel ve stínu. Blín splynul s tmavým mostem. Ballwan ho ani neviděl. Spánkojezdci se vždycky pohybovali svým vlastním tempem.

Vítr se schoulil a zmenšil do velikosti stébla trávy. Pak se změnil v jiskřičku a kroužil před nimi. Fants šel před Ballwanem a vedl je. Držel je skloněné ve vysoké trávě, při chůzi ji rozhrnoval a pohyboval se naprosto potichu. Ballwan vzdával díky Mystériím, že s nimi Fants šel. Bez něj by se Ballwan nedokázal pohybovat tak potichu.

Pěšci se odplížili stranou – pohybovali se jednotně jako zvláštní útvar a vypadali skoro jako nějaký tvor. Tráva se táhla až ke zdi, podél byl živý plot. Když se dostali ke zdi, odplížil se Fants stranou směrem k cestě. Ballwan šel za ním, a pak před sebou najednou uviděl otevřenou bránu.

Ti ostrované byli tak důvěřiví; dokonce i uprostřed války.

Nebo si možná mysleli, že teď, po pouhých dvou nehodách, ještě válka není. Jenže právě tyto nehody byly tak významné, že se napětí ještě vystupňovalo.

Po zdi se sunul černý stín. Blín byl uvnitř.

Fants, opatrně se držící ve stínu, se protáhl bránou dovnitř. Ballwan s ostatní pěšáky šel za ním. Pěšci přelezli v místě, kudy dovnitř pronikl Blín.

Větra už Ballwan neviděl. Nad klenutým vstupem hořely čtyři pochodně a z nich vyletovaly opravdové jiskry. Vítr pravděpodobně poletoval mezi nimi a čekal, až k němu dojdou. Nádvoří se zdálo být nezvykle osvětlené. Dlaždice líčily výjevy z jakýchsi náboženských příběhů. Ballwanovi se rozbušilo srdce. Nevěděl, jestli na dlaždice může bez nebezpečí vstoupit. Jestli jsou ostrované chytří, nalili tady jed na každou píď.

Blín klouzal po dláždění a jako obrovský černý stín, který nemění tvar, mířil ke květináčům u domu. Tady žádný jed nebyl. On z toho zjevně ani neměl strach.

Fants jim dal rukou znamení a celá skupina se jako jeden muž přesunula za Blínem ke květináčům. Konec lana byl přivázaný ke stromu. Ostrované na to pravděpodobně v rozčílení zapomněli.

Kolem Ballwana proplula jiskřička a začala kroužit nahoru. Blín se ovinul kolem lana a část lana zmizela pod jeho stínem. Ballwan šplhal jako další. Už to bylo dlouho, co naposledy šplhal po laně. Naštěstí bylo lano

pevné. Ovinul si ho kolem rukou a přitahoval se nahoru tak pomalu, aby se nedotkl ani kousku Blínova stínu.

Za nimi budou šplhat jeden po druhém, v daném pořadí ostatní, vždycky tak, aby byli na laně jen dva naráz. Za Ballwanem vyšplhají nahoru pěšci, pak budou následovat pěšáci. Fants půjde jako poslední, částečně proto, že ztratil své postavení, a částečně proto, že je lepší mít na konci spolehlivý pár očí.

Když se Blín dostal k okraji terasy, sklouzl z lana a skrytý ve stínu se protáhl po kamenech. Vítr poletoval nad lanem a čekal na ostatní.

Ballwan se přitáhl na úroveň terasové dlažby. Kolem strážného hořely pochodně. Bosé nohy měl zčernalé špínou. Nemohlo mu být víc než šestnáct. Na vyhublém obličeji mu ještě ani nezačaly rašit vousy. Kapsy lehké kutny se mu nadouvaly, pravděpodobně v nich měl jed, a jednu lahvičku měl postavenou na stolku vedle sebe. Dvoukřídlé dveře do komnaty za ním byly zavřené a uvnitř byla tma.

Blín se protáhl ke dveřím. Ballwan visel na laně. Ruce už ho bolely. Podíval se dolů. O pár stop níž pod ním visela na laně Owrie.

Kolem něj proplul Vítr, maličká jiskřička světla ve tmě. Zjistil, kde jsou ostatní, a vyletěl zase nahoru. Byla to jiskřička velikosti Ballwanova nehtu – skoro tak velká, že byl uprostřed světla vidět maličký človíček, cosi nejasně hrozivého jako něco, co by mohlo zažehnout oheň, ne jako něco, co by mohlo oživnout.

Plul směrem k tomu ostrovanovi a Ballwan zadržel dech. Jednu ruku posunul o kousek výš, aby lépe viděl. Ostrovan si ničeho nevšiml.

Vítr proplachtil ostrovanovi kolem obličeje. Ballwanovi bušilo srdce. Jestli to Vítr zkazí, zemře.

Vítr se najednou čtyřikrát zvětšil, až byl velký jako ostrovanova hlava, a drobným tělem narazil ostrovanovi do nosu. Chlapec vykřikl a začal se škrábat po obličeji.

Blín se rozvinul do své pravé velikosti a zatlačil do dveří.

Ballwan vylezl na terasu.

Chlapec chňapal po Větrovi, ale Vítr se zmenšil do velikosti jiskřičky. Chlapec třesoucí se rukou nahmatal lahvičku a snažil se ji otevřít. Vítr mu přistál ve vlasech a zmítal se tam. Chlapec vytrhl z lahvičky zátku.

Lano pod Ballwanem se zatřáslo, jak šplhal nahoru další Fey.

Ostrovan měl dost jedu, aby je všechny zabil.

Volnou rukou šátral po Větrovi. Z lahvičky vystříkl jed a na kamenech se rozstříkly kapky. Ballwan sáhl po noži. Blín vklouzl dovnitř.

Vítr zvedl maličkou hlavičku, uviděl Ballwana a položil ručičky ostrovanovi na oči. Bylo to pro něj nebezpečné, protože chlapec se snažil Větra postříkat jedem. Ballwan hodil nožem právě v okamžiku, kdy si chlapec vystříkl jed přímo do obličeje.

Nůž zasáhl chlapce do hrudi. Chlapec zachrčel a zvrátil se dozadu. Vítr vyletěl do vzduchu, opět malý, a letěl k otevřeným dveřím.

Jed se vylil na dlažbu. Ballwan se chytil zábradlí, vyšvihl se na něj, posadil se a zvedl nohy nad vodu. S tímhle nepočítal. Jak chlapec spadl, rozbily se i ostatní lahvičky.

Ten zvuk byl ohlušující.

Ballwan mávl na Owrii, aby se zastavila. Zůstala viset na laně v polovině cesty, za ní byl Llan. Ostatní se krčili u zdi, odkrytí, vystavení čemukoli, co by se objevilo na nádvoří.

Vítr přistál Ballwanovi na rameni a Ballwan ucítil, jak se mu paží rozlévá teplo.

„Varuj je před jedem," zašeptal Ballwan.

Ten kluk ještě nebyl mrtvý. Zvedl hlavu, hmatal po noži a jak se ho snažil vytrhnout, naříkavě skučel. Balwan ho bude muset dorazit, jenže teď se k němu nemohl dostat. Chlapec byl celý zmáčený jedem.

Vítr plachtil podél lana dolů, cestou se zastavil vedle Owrie, a pak vedle Llana.

Ballwan se plazil po zábradlí k tomu klukovi. Zábradlí se pod jeho váhou otřásalo. Bylo tam spíš pro ozdobu. Kdyby do něj nějaký ostrovan prudce narazil, rozletělo by se na kusy.

Chlapec ho neviděl. Něco mumlal – modlitbu? – slova Ballwan neznal, ale znělo to obřadně. Ruce měl suché a svíral v nich nůž.

Najednou se vedle Ballwana zase objevil Vítr, maličký jako prst. Vesele se na Ballwana ušklíbl, a pak se snesl nad chlapce a vykřikl. Chlapec sebou polekaně trhl a ruce mu sklouzly. Ballwan se nad ním sklonil, chlapec zatápal po lahvičce s jedem, Ballwan popadl nůž, zakroutil jím a vytrhl ho z rány.

Z chlapce vytryskla krev. Dlouho už nevydrží.

Vítr proplul kolem Ballwana a zamířil ke dveřím. Ballwan zasunul nůž zpátky do pochvy. Chytil se zábradlí a pevně se držel na místě. Bude muset skočit přes chlapce a doufat, že jsou dlaždice suché.

Zábradlí se otřáslo. To na něj vylezla Owrie. Pod jejich společnou váhou zaskřípalo.

„Dávej pozor na jed," zašeptal Ballwan, ale Owrie ho zřejmě neslyšela. Upřeně hleděla na ostrovana. Rukama šátral kolem sebe, ale jinak se nehýbal. Po kutně se mu šířila krvavá skvrna.

„Já ho dorazím," zašeptala a dychtivě si olízla rty.

„Ne." Ballwan to ze sebe vyrazil hlasitěji, než by chtěl. Jsou snad ti ostrované hluší? Nikdy neslyšel žádný oddíl nadělat tolik hluku. „Je celý od jedu."

„Smůla,“ vyhrkla. „Takové plýtvání tak úžasným materiálem.“

Vítr otevřel dveře zevnitř a vyrostl do své pravé velikosti. Ve tmě vypadala jeho křídla jako přízrak. Jestli Ballwan skočí opatrně, tak se terasy ani nedotkne.

„Není to pevné,“ poznamenala Owrie.

„Já vím.“ Ballwan si stoupl na špičky a vymrštil se ke dveřím. Vítr uskočil dozadu. Zábradlí se zatřáslo a zadrnčelo.

„Opatrně!“ zavrčela Owrie.

Ballwan dopadl na koberec a převalil se dál od terasy. Zády narazil do nějakého nábytku.

V komnatě byla – jak ostatně předpokládal – tma. Oheň v sousední komnatě dohoříval a v místnosti bylo oranžové příšeří. Ballwan vstal a třel si záda. Dovnitř vskočila Owrie.

Překulila se a taky se praštila. Po zábradlí se plazil Llan a hladově se díval na umírajícího ostrovana.

„Drž své lidi od toho ostrovana dál,“ zašeptal Ballwan Owrii.

„Neboj se,“ zašeptala. „Netoužíme umřít o nic víc než ty.“

Ballwan se oprášil. Zpod dveří na chodbu pronikalo do komnaty světlo, a když přimhouřil oči, viděl tam přecházet dva páry bosých nohou. Kde jen ti ostrované nechali rozum, nechat svého duchovního vůdce střežit dětmi?

Nicméně pro Ballwana se tím všechno zjednodušilo.

V komnatě přistál Llan, ale nepřevalil se. Důstojně se zvedl, vykoukl dveřmi ven a zadíval se na chlapce. Na zábradlí byla VeHeter. Ostatní šplhali nahoru.

Ostrované na chodbě je bezpochyby vůbec neslyšeli.

Ballwan se protáhl kolem pohovky. Teď bylo všechno na Blínovi. Blína ani jeho oběť neviděl, takže zamířil za světlem a držel se přitom ve stínu, jak to šlo.

Když se dostal k druhým dveřím, nakoukl dovnitř.

Komnata byla zařízena prostě: dva stoly, noční stolek u lůžka, krb, ve kterém pohasínal oheň, a obrovská postel s pokrývkami. Na stolech stály lahvičky jako stráže, ale nebyly použity.

V posteli ležel muž, vysoký a hubený, zlaté lokny rozhozené po polštáři. Ležel na zádech, ruce u boků, obličej mu zakrýval Blínův stín. Ještě nesnil, jinak by sebou ve spánku škubal. Ale Blín ještě neměl čas začít.

Za Ballwanem se vynořila Owrie a chtěla vejít dovnitř, ale Ballwan ji chytil za loket. Zapomněl na zaujetí, s jakým pěšci pracují. Vytáhl ji z komnaty ven a přivřel za nimi dveře.

„Dej Blínovi chvilku," zašeptal.

Zamračila se a vykroutila se mu. Pak si zastrčila ruce do podpaží a šla zpátky k terase. VeHeter už byla uvnitř a na zábradlí byla Condi. Zábradlí vypadalo vratce, ale Ballwan usoudil, že vydrží.

Než se v komnatě shromáždí všichni, bude Blín hotov.

Pak se Feyové této hrozby jednou provždy zbaví.

Adrian utíkal stínozemím. Mlha kolem něj vířila, jako by ho mohla zastavit. Ještě nikdy se ve stínozemí nepohyboval tak rychle. Sruby vypadaly natěsnaněji než dřív a nejeden Fey jeho úprk ostražitě sledoval.

Musí se dostat ke Coulterovi. Pravděpodobně přijde pozdě. Pamatoval si na rozbité Ortovo tělo, jak je viděl poté, co s ním

cenzoři skončili. Už ani nevypadal jako člověk. Většina kůže byla pryč, ústa měl ucpaná roubíkem a z rukou mu odřezali kusy tkáně. Jen oči zůstaly, vytřeštěné, plné hrůzy.

Coulter je přece ještě malý, nesmí zemřít. A už vůbec ne takto. „Počkej!“ dolehl v mlze k Adrianovi Darův křehký hlásek,

ale Adrian nechtěl čekat. Podle všeho, co věděl, řekl Coulter Darovi, že chce odejít, a vnuk Černého krále v tom okamžiku vydal svého nejlepšího přítele cenzorům.

U cenzorského srubu nikdo nestál. Z komína stoupal kouř. Adrian vyběhl po schodech a nahoře zaváhal. Všechna ta léta strávená ve stínozemí ho naučila nevtrhnout nikam jen tak, počítat s tím, že je nezvaným, nevítaným vetřelcem.

Nebyl očekáván. Coultera právě teď pravděpodobně zabíjejí. Otevřel dveře. A na místě strnul. Tknut s Rotin stáli vedle sebe, ruce pokryté krví. V místnosti

se vznášel pach strachu, krve a kouře. Ale to byly jen drobnosti.

Jeho pozornost přitáhla velká koule z kůže, spočívající na stole. „Můj bože,“ zašeptal Adrian. „Co jste to s ním udělali?“ Chlapec neměl ani obličej, ani údy. Byla to jen koule z kůže,

z níž ze všech stran kapala krev. „Vypadni,“ zavrčela Rotin. „Bez Coultera neodejdu.“

„Ty tu nemáš co dělat, ostrovane," odsekla Rotin. „Vypadni."

„Ne." Šel ke stolu. Ani nevěděl, co bude dělat, až chlapce dostane. Tohle Menda napravit nemohla. To mohli napravit jen cenzoři. „Coultere?"

Zdálo se mu, že z koule slyší vycházet slabý hlásek. Jak se blížil, smrad ho začínal zmáhat.

Tknut se ho dotkl prstem na lokti a Adrian sebou trhnul. „Uděláš líp, když odejdeš," řekl mu Tknut tiše.

„Bez Coultera neodejdu," opakoval Adrian.

„A co uděláš, ostrovane?" zeptala se Rotin. „Rozpustíš nás všechny tím vaším jedem?"

Adrian se prudce otočil. Věnoval pět ztracených let života těmto lidem ve snaze ochránit svého syna, a stejně Luka zničili. Teď zabíjejí Coultera. Nic mu nezůstane. Nic.

„Kdybych měl svěcenou vodu, nalil bych ji nejdříve na tebe, Rotin. Ty jsi to nejďábelštější, nejbezcennější stvoření, s jakým jsem se kdy setkal. A co ty Tknute, který týráš dítě? Coulter vám nic neudělal. Dejte mi ho. Hned."

„Je nějaký neodbytný," poznamenala Rotin. Vyznělo to skoro lichotivě. Přiblížila se k Adrianovi. Musel se držet, aby neucouvl. Část toho smradu se linula z ní. U nohou jí ležely vaky. Prázdné vaky.

Zvedl se mu žaludek.

„Dejte mi ho," opakoval.

Smrad sílil. Smrdělo to tam seškvařeným masem, ne hnilobou. Žaludek se mu obracel a dostával závrať. Zaslechl jak za ním někdo buší na dveře.

„Ty na toho kluka nemáš žádné právo, skrčku," pravila Rotin. „Teď je náš."

Z koule krvavé tkáně se zvedal pramínek kouře. Tknut podivně vyjekl a ze strany položil na kouli ruku. Koule se zhoupla.

„Rotin!“

Obrátila se, uviděla stoupající kouř a zmateně se podívala na Tknuta. Adrian hmátl po krvavé kouli a trhl sebou, když mu pod rukama začvachtala. Byla horká. Ucukl. Nespálil se, ale neměl k tomu daleko.

Pach škvařícího se masa sílil.

Pak se v kouli prolomil otvor, Adriana zasáhl paprsek světla a srazil ho na zeď. To to světlo drželo Coultera vevnitř – ne jeho tělesnou schránku, ale jeho duši. Byl vyděšený a útočil na Adrianův mozek záplavou pocitů, slov a nesmyslných vět.

Adrianovi ten náraz vyrazil dech. „Dost, dost,“ opakoval, ale ani nevěděl, jestli mluví, nebo si ta slova jen myslí. Coulter nepřestával. Světlo Adriana obklopilo jako ochrana. Přes ten jas nic neviděl. Za záplavou světla a pocitů slyšel slabé hlasy a znovu bušení na dveře, ale nedokázal se v tom dobrat nějakého smyslu.

Konečně zase popadl dech. Hrudník ho bolel. Měl pocit, že k němu Coulter tím světlem lne. Adrian pomalu vstal. Zrak se mu vrátil a jak si přivykal na jas, míhaly se mu před očima rudé a zelené tečky.

Tknut a Rotin couvali od proudu světla. Z krvavé koule stoupal dým. Koule se rozpouštěla, mizela a uvnitř se objevoval Coulter, schoulený do klubíčka.

Adrian snad ještě nikdy nepocítil takovou úlevu.

I na Coulterovi bylo zřetelně vidět, jak se mu ulevilo, a jeho útočné touhy poklesly. *Coultere,* volal ho v duchu Adrian, *musíme se odtud dostat. Rychle, dřív než se vzpamatují.*

Zdálo se, že stisk, kterým Coulter držel Adriana, povoluje. Světlo nabývalo na jasu. Najednou jím Coulter proplul, malé tělíčko zahalené do světla jako do pochvy, přistál vedle Adriana a oba zahalilo světlo.

Musíme jít, pomyslel si Coulter tak úporně, že jeho slova dopadala jako rány. *Oni vědí, jak se tím prolomit.*

Adrian Coultera zvedl. Chlapec se ho chytil nohama kolem pasu. Byla v něm stejná síla jako v jeho citech. Světlo se stáhlo a těsně je zahalilo. Rotin něco křičela na Tknuta – něco o vaku. Dveře se otevřely a dovnitř vběhla Nika. Za ruku držela Dara.

Coulter měl pravdu; měli jen chviličku, než se na ně Feyové znovu dostanou.

Adrian se rozběhl ke dveřím. Bokem narazil do stolu. Cítil se divně – pohybovat se ve světle, které ho halilo a chránilo – ale to světlo ho zřejmě chránilo jen před lidmi, ničím jiným. Nika před ním couvala. Dar ječel něco na Coultera. Coulter vyslal Darovým směrem proud světla, ale to Adrian jen viděl, necítil nic.

„Neeee!“ zavyl Dar. K Adrianovi dolehl jeho hlas jako ozvěna.

Adrian si ho nevšímal. Proklouzl dveřmi a vyběhl do šedivé mlhy.

Ve světle, kterým je Coulter zahalil, se mlha tříštila do stovek maličkých hranolků. Adrian seběhl ze schodů a ponořil se do ní. Věděl, kde je vstupní kruh, vždyť kolem něj chodíval každý den, jen jím nemohl projít.

Těžce supěl. Už léta neběhal a nosil jen tu a tam pár otepí dříví. Coulter na něm visel tak pevně, že Adrian skoro nemohl dýchat. Provázely je feyské výkřiky, ale ty výkřiky mu nezněly stejnou ozvěnou jako Darovy. Coulter zřejmě udělal něco, co Darovi umožnilo, aby jeho hlas pronikl do světla.

Z mlhy se vynořil tmavý obrys řečnického kamene. Vstupní kruh byl přímo za ním. Adrian se ohlédl. Cenzoři je pronásledovali. Nechával za sebou v mlze průrvu velikosti dospělého muže a v ní odumírající světelnou stopu. Mlha se za ním nezavírala. Jako by se stínozemím propaloval.

Coulter se od něj odklonil. S tím světlem kruhem projít nemůžeme.

Myslím, že to světlo potřebujeme, poslal Adrian zpátky.

*Jestli chceme ven, tak to nejde.*Coulter skočil na zem a utíkal přímo ke vstupu. Adrian ho následoval. Světlo kolem nich pohasínalo.

Najednou se mlha do stínozemí vrátila. Ani si neuvědomil, jak moc ho to světlo vzpružilo, jak ho zahřálo a jakou mu dalo sílu. Zastavil se vedle Coultera. Cenzoři je doháněli.

„Zastavte!“ ječel Tknut. „Okamžitě se zastavte.“

Coulter se na ně ani nepodíval. Prostrčil mlhou ruku a vstupní kruh se otevřel. Kolem kruhu na zemi svítilo slunce a dovnitř zavanula vůně svěžího vzduchu a borovic. Adrian se při tom pohledu šťastně usmál.

Domov.

Dostane se z té šedi a půjde domů.

Tknut už byl skoro u nich. Rotin zůstala daleko za ním – její zchátralé tělo nedokázalo to šílené tempo udržet.

„Jdi, synku,“ řekl Adrian Coulterovi. Položil mu ruku na záda, aby ho popohnal ven, ale Coulter se nehýbal.

Adrian se na něj podíval. Chlapec byl bledý a třeštil oči. Ruku měl stále prostrčenou vstupem, držel ho otevřený, ale nehýbal se.

„Coultere?“ oslovil ho Adrian.

„Jdi ty,“ zašeptal. „Já tu zůstanu.“

„Zabijou tě,“ řekl Adrian.

„Nemůžu,“ odpověděl Coulter.

Tknut vyslal jejich směrem proud světla. Adrian strhl Coultera z cesty. Světlo prošlo vstupem a zapálilo v kruhu na zemi malý oheň.

„Teď,“ vyhrkl Adrian.

„Ne,“ bránil se Coulter.

A Adrian ho chápal. Coulter strávil celý život v šedi. Nedokázal zvládnout tolik vůní, barev a zvuků naráz.

Ale neměl na vybranou.

Adrian ho chytil do náruče, zakryl mu oči a proskočil vstupním kruhem. Dopadli do kruhu na zemi těsně vedle ohně. Adrian chránil Coulterovi hlavu a rychle se od ohně odkulil.

Vstupní kruh se zatetelil a uzavřel, ale vzápětí se světla kolem něj znovu rozblikala. Adrian věděl, co to znamená. Vstupem prochází Tknut.

Ale oni teď byli na Adrianově půdě.

Neměl ani čas se radovat ze slunce, ptáků a svěžího vzduchu. Popadl roztřeseného Coultera do náruče a prodíral se lesem dál od cesty, směrem k šumící řece. Tady byla řeka hluboká, ale po břehu by mohli dojít až do Jahnu. Feyům to někdy myslelo až příliš přímočaře. Možná, že nejdříve zkusí cestu, a to by mohlo Coulterovi s Adrianem poskytnout čas.

Coulter byl stejně strašlivě vyděšený jako ve srubu cenzorů. „Drž se mne," šeptal mu Adrian, jak se k němu Coulter tiskl. „Dokud budeš se mnou, budeš v bezpečí."

Coulter mlčel. Tvářičkou se zavrtal Adrianovi pod rameno. To silné, mocné dítě, které Adrian vídal ve stínozemí, se změnilo v malého, vyděšeného chlapce.

Adrian klouzal ze srázu dolů směrem k řece a doufal, že bude moci svůj slib dodržet. Mají jedinou šanci na přežití – a celé to závisí na Adrianově důvtipu a jeho pět let starých vzpomínkách na Modrý ostrov.

Brána do Svatyně byla otevřená. Hofmistr v duchu zaklel. Hlupáci. Měli hlídat všude a uzavřít všechny vchody. Pak by s tím Feyové, kteří by se chtěli dostat dovnitř, měli aspoň nějakou práci.

Kdyby se na feyský útok chystal on, měl by připravené lahvičky se svěcenou vodou a lil by ji na každého, kdo by procházel bránou. Ostrované by se sice zlobili, ale prošli by, a Feyové by zemřeli.

Jak jednoduché.

Ale on se na feyský útok nepřipravoval, teprve za rozbřesku mu Nicholas konečně dal svolení rozestavit stráže.

Monte mu dal patnáct nejlepších mužů. Chtěl s ním jít sám, ale Hofmistr mu to nedovolil. Sebedůvěra, se kterou Nicholas spoléhal na své příbuzenské vztahy s Feyi, mu nepřipadala úplně na místě. Hofmistr tuto sebedůvěru postrádal. Cítil, že ten, kdo stojí za vraždou Alexandra, by zrovna tak dobře mohl zabít i Nicholase.

Teď, když byla Diamanta mrtvá, to sice bylo dost nepravděpodobné, nicméně se to nedalo vyloučit. Kdyby Nicholas zemřel v době, kdy by jeho děti byly ještě malé, zavládl by na ostrově zmatek. Nicholas si možná odmítal tuto možnost připustit, ale Hofmistr ne. Koneckonců by nakonec zůstalo na něm, aby zmatek urovnal.

Od řeky vál vítr, chladný a voňavý vlhkou prstí. Byl úplněk a noc byla na Hofmistrovy plány jasná až až – přemítal, jestli je zpozorovali nějací audové. Pokud ano, tak s jejich velkou skupinou, stojící u vnějších zdí, neudělali nic. Hofmistr tam ještě chvíli zkusmo postával v naději, že se před nimi někdo vynoří a řekne mu, aby vypadli. Nikdo se neobjevil.

Nechali bránu otevřenou a vůbec nesledovali, kdo chodí dovnitř a ven. Vsadil by se, že až přejde nádvoří, nalezne hlavní vstupní dveře stejně otevřené a nestřežené.

Matthias by měl mít náležitou ochranu. Po včerejším nočním útoku by přece měl vědět, co se chystá. Ale Matthias byl od doby, co se stal rocanem, lehkomyslný a neopatrný, jako by cítil, že na své postavení nestačí a že je silně neoblíbený. Kdyby si ale Matthias vyžádal ostrahu, žádný Starší by přece jeho rozkaz neodvolal, stejně jako by to neudělal Hofmistr vůči Nicholasovi.

Právě teď Nicholas střežit potřeboval. S ohledem na okolnosti se činil dobře.

S ohledem na okolnosti.

Jenže v tuto dobu nestačilo jednat jen nějak přiměřeně dobře. Teď nastaly rozhodující okamžiky Nicholasova panování. V několika příštích dnech se všechno rozhodne.

Kdyby Matthias zemřel, aniž by předal tajemství svěcené vody, království by zemřelo s ním. Nicholas si to neuvědomoval. Nicholas byl svým způsobem postradatelný. Matthias si zajistil, aby nebyl.

Nad všemi okny a dveřmi hořely pochodně. K měsíci stoupaly slabé pramínky kouře. Pochodně hořely každou noc a na bílém nátěru po nich zůstávaly stopy od sazí. Hofmistr sem chodíval jako chlapec, nakukoval přes zeď a pozoroval audy konající své ranní obřady. Vždycky toužíval patřit do Svatyně, ale nemohl.

Byl nejstarším synem. Jeho údělem bylo stát se lordem Hofmistrem. Jeho mladší bratr byl donucen vstoupit do církve. Když o něm Hofmistr slyšel naposledy, byl jakýmsi audem ve Sněžných horách, kde byla kázeň mezi rocanisty značně uvolněná. Jeho bratr církev nenáviděl asi stejně, jako ji Hofmistr miloval. Kdyby si tak jen mohli své role vyměnit. Ale řád je řád,

jak říkával jeho otec, a platí z důvodů, které jsou nad rámec chápání obyčejných lidí. S tím Hofmistr souhlasil.

Příjezd Feyů narušil jeho smysl pro právo, spravedlnost a čest, a bylo to pořád horší a horší. Obdivoval Nicholasovu schopnost přizpůsobit se změnám a věděl, že je to nutné, ale byl by rád, kdyby Nicholas také věděl, kdy je třeba nasadit tvrdé a přísné rozkazy.

Jako třeba teď. Kdyby mu Nicholas poskytl víc než jen neochotné svolení, ulehčil by tím Hofmistrovi umístění stráží do Svatyně. Hofmistra nyní čekalo úmorné jednání buď se Staršími, nebo se samotným Matthiasem. Hofmistr se tak trochu obával, že je po odpoledním výstupu s Nicholasem Matthias vyhodí.

Na druhou stranu však bylo jasné, že Svatyně pomoc potřebuje. Za každou cenu musí Matthiase přesvědčit, aby stráže přijal.

Rázně prošel branou a kráčel po nádvoří. V polovině cesty ke vstupním dveřím zachytil koutkem oka jakýsi pohyb na terase. Vzhlédl, ale nic tam neviděl.

Jen lano, visící ze zábradlí.

Hofmistr v duchu zaklel a šel k lanu. Bylo přivázané ke stromu. To muselo být to lano, po kterém se Luke dostal dovnitř. Zatracení Starší. Věděli to a nic neudělali. Přáli si se Matthiase zbavit stejně toužebně jako Nicholas.

A Matthias, člověk, kterého dnes odpoledne Hofmistr viděl, nebyl v stavu podniknout řádná opatření na svou ochranu.

Hofmistr trhl za lano. Volně viselo z terasy. Takže předtím musel zahlédnout to lano, jak se zhouplo v lehkém vánku.

Postavil k němu dva strážné a šel ke dveřím. Přesně, jak si myslel. Žádní audové na stráži. Ve světle

pochodní bylo všude kolem dobře vidět. Až na své strážné tu byl sám.

Vzal za kliku. Snadno povolila, ale Hofmistr ještě dveře neotevřel. Nejdříve zaklepal klepadlem. Svatyní se rozlehly údery. Dost silné na to, aby tyhle lidi postrašily a daly jim na vědomí, že Matthias není jediný, koho Feyové ohrožují.

Nikdo neodpověděl. Hofmistr byl čím dál neklidnější. Letmo se ohlédl na stráže za sebou. Jeden strážný se díval na terasu. Hofmistra to trápilo stejně tak. Lano už mělo být pryč. Tak, jak bylo, ukazovalo přímo na rocanovy komnaty. Doufal, že měl Matthias dost rozumu na to, aby se přestěhoval.

Nicméně o tom pochyboval.

Ale Matthias možná tráví noc v modlitebně. Poté, co Luke utekl, se tam odebral. S těmihle nábožnými lidmi nebyla žádná řeč.

Když nikdo na klepání neodpovídal, zkusil to Hofmistr ještě jednou, tentokrát silněji, aby to nebylo slyšet jen ve Svatyni, ale i po celém nádvoří.

Konečně se dveře otevřely a ven vystrčil hlavu nějaký aud.

Vlasy měl rozcuchané a oči slepené spánkem. Musel usnout. Nemohlo mu být víc než dvanáct. Žádná ochrana. Vůbec žádná ochrana. Až se Hofmistr vrátí do paláce, prověří Nicholasovu ostrahu.

Někdy se staré, zaběhané způsoby považovaly za natolik osvědčené, že se ani nepřipouštěla možnost je podle okolností změnit.

Nicholas možná po těch úmrtích nezavedl nový způsob ostrahy. Možná, že stráže prostě čekaly, až dostanou od nového krále rozkazy.

Z toho pomyšlení Hofmistra zamrazilo. Aud na něj zíral, jako by ho ještě nikdy neviděl. „Rád bych se sešel

se ctihodným rocanem," pravil Hofmistr. Chlapec zavrtěl hlavou. „Je mi líto, pane, ale rocan bývá v po-

steli až do úsvitu." „Myslím, že se mnou se sejde," odvětil Hofmistr. „Nemohu ho rušit, pane. Mám své rozkazy, a ty jsou pevně

dané." Ten chlapec nebyl z Jahnu. Kdyby pocházel z rolnické rodiny, nikdy by nebyl ve Svatyni, ale podle řeči patřil k pracující třídě. Musel být z hor nebo z Krvavých útesů.

Nebo z Kennilandských bažin. Hofmistr toho měl právě tak dost. „Sejde se se mnou," prohlásil a stejně jako Nicholas o něco

dříve toho dne se kolem toho dítěte protlačil dovnitř.

Ve Svatyni bylo šero. Uprostřed hořely v lampách svíce, ale výsledkem bylo jen to, že ostatní prostory byly ponořeny do hluboké tmy. Z šera vyšel Hofmistrovi vstříc další aud. Byl starší než ten první, ale ne o moc.

„Je tu nějaký vysoce postavený duchovní?" zeptal se Hofmistr. Nově příchozí aud zavrtěl hlavou. „Vysocí duchovní jsou právě na cestách," odpověděl. „Tak kdo řídí Svatyni?"

„Starší Porciluna," odpověděl první aud. „Jestli chceš mluvit s ním, je ještě vzhůru."

„Ne," odpověděl Hofmistr. „Chci mluvit s rocanem."

Starší aud si založil ruce na hrudi a zahradil mu přístup ke schodišti. „Rocan prohlásil, že k němu nikdo od krále nesmí."

To byla první známka rozumného uvažování, kterou Hofmistr zaznamenal od chvíle, kdy prošel bránou. „Já se s ním musím sejít. Vzbuď ho."

„Ne, lorde."

Stráže se tísnily u dveří a stínily světlo. Mladší aud vypadal vyděšeně. Koho by po odpoledním výstupu s Nicholasem překvapilo, že se bojí stráží?

Hofmistr zatínal pěsti. Kdysi tady bývalo nádherné místo k životu. Před Feyi se všichni snášeli. Svatyně a palác spolupracovaly. Teď se lidé báli jeden druhého navzájem.

Feyové se zmocní ostrova prostě tím, že se ostrované navzájem mezi sebou pobijí.

„Výborně," pravil Hofmistr. „Sejdu se se Starším Porcilunou." Ten snad bude mít víc rozumu než tihle audové. Nemělo smysl hádat se s chlapci, když mohl mluvit s někým výše postaveným.

Mladší aud přikývl. Starší na něj kývl, ať jde. Mladší zmizel na chodbě.

Hofmistr si nebyl jist, jestli mu Porciluna pomůže nebo ne. Porcilunova touha stát se rocanem byla všeobecně dobře známá. Zřejmě chtěl Matthiase odstranit – a nechat ho bez ochrany byl docela dobrý způsob, jak toho dosáhnout.

Kolem Hofmistra se shromáždily jeho stráže. Obrátil se k nim. „Jděte zpátky, chlapi," nařídil jim. „Prohledejte to tady. Jestli najdete něco podezřelého, přijďte mi říct."

„Myslím, že to není rozumné," poznamenal starší aud.

„Buď se tu porozhlédnou, nebo je vezmu dovnitř," prohlásil Hofmistr. „Tohle zdržování je k ničemu. Abych řekl pravdu, jsem značně rozezlen. Král sem posílá stráže, aby ochránil rocana."

„Na rovinu, milorde, to jsme těžko mohli vědět. Celá Svatyně slyšela o jejich odpolední rozepři. Kdybych byl králem…" aud se odmlčel a potřásl hlavou.

Nemusel to dopovědět, Hofmistr věděl, co chtěl říci. Král měl právo chtít se Matthiasovi pomstít. Bezvýhradní právo. Dokonce i audové to uznávali, a ti by měli svého vůdce podporovat.

Strážní vycouvali. Někteří procházeli nádvoří a tiše hovořili

o výjevech na dláždění. Jiní se prodírali křovím a ještě další si šli prohlédnout to lano.

Hofmistr se snažil nevzdychat. Čekání nenáviděl víc než cokoli jiného. Aud pro něj přece nemůže být žádná překážka. Protlačí se kolem něj na schody a vyběhne nahoru. Ale v postranní chodbě se najednou otevřely dveře a z nich vyšel Porciluna. Na sobě měl saténovou noční košili. Jedinou známkou jeho postavení byl mečík, který měl na krku. Tváře měl zdravě zrůžovělé spánkem a protíral si oči.

„Audové říkají, že tě posílá král střežit rocana," pravil Porciluna. „Mluvíme o tom samém králi? Nevstal Alexander z mrtvých, nebo snad ano?"

Je pěkně jedovatý. Žádný div, že ho starý rocan přeskočil. Z Porciluny nikdy nebude diplomat.

„Ne," odpověděl Hofmistr. Dával si pozor, aby mluvil klidně. „Nevstal z mrtvých. Král Nicholas želí svého vzplanutí. Přemýšlel o tom, co mu rocan řekl. Rocan má pravdu: Modrý ostrov ho potřebuje. Král mu poskytne schopnou ostrahu."

„Modrý ostrov potřebuje rocanovy vědomosti," utrousil skoro neslyšně Porciluna. Hofmistr ho ostražitě pozoroval. Kdyby někdy slyšel nějakého lorda mluvit takto o Nicholasovi, neprodleně by to králi nahlásil. Necítí vůči rocanovi sebemenší loajalitu.

„Ostrov potřebuje rocana," prohlásil Hofmistr. „Rád bych k jeho dveřím a na terasu postavil stráže, a stejně tak je chci rozestavět po celé Svatyni."

„Vzhledem ke stávajícím vztahům mezi palácem a Svatyní by byl rocan hloupý, kdyby na to přistoupil." Porciluna se ušklíbl. „Já to samozřejmě považuji za skvělý nápad."

„O tom ani v nejmenším nepochybuji," odtušil Hofmistr. Snažil se, aby to pokud možno nevyznělo jízlivě. „Nech mne promluvit si s rocanem. Rozhodnutí koneckonců spočívá na něm."

Porciluna přejel prsty po mečíku na krku. „Je to značně nezvyklé, jak víš."

Hofmistr potlačil povzdech. Čeká snad ten chlap na úplatek? To by bylo ještě nezvyklejší a proti pravidlům. „Král si myslí, že brzy k něčemu dojde. Možná už dnes v noci. Feyové berou pomstu celkem vážně."

„O tom ani v nejmenším nepochybuji," odtušil Porciluna stejně bezelstně jako před okamžikem Hofmistr. Hofmistr ho ani v nejmenším neošálil.

„Takže bych se rád sešel s rocanem hned."

„Naprosto s tebou souhlasím, milorde, že bys to měl probrat s ním. Máme u dveří audy. Zítra ráno…"

„Ti vaši audové jsou neškolené děti. Já mám vojáky, kteří se učili bojovat s Feyi během vpádu i v následujících bitvách."

„Ty máš vojáky, kteří jsou skutečnými strážnými, muži, kteří měli tolik štěstí, že přežili, dokud jsme jim neposkytli svěcenou vodu. Milorde, my jsme schopni se o sebe postarat sami."

Tentokrát si Hofmistr už povzdechl. „Já mám své rozkazy, ctěný pane. Mám nařízeno promluvit si s rocanem. Nech mne alespoň splnit mou povinnost."

„Myslím, že ten rozhovor počká do rána."

„Já ne," odsekl Hofmistr. Ve skutečnosti měl zřejmě Porciluna pravdu – ten rozhovor mohl počkat – ale pro Hofmistra se to mezitím stalo otázkou cti.

„Milorde," ozval se zezadu nějaký hlas, váhavý, jako by si mluvčí uvědomoval, že by neměl rušit.

Porciluna se tam podíval a zbledl. Hofmistrovi se rozbušilo srdce. Obrátil se. Za ním stál jeden z těch

strážných, které postavil k lanu. Na obličeji měl krvavé šmouhy.

„Co se stalo?“ zeptal se Hofmistr.

Strážný zvedl ruku. Na prstech měl krev. „Odpusť, pane, ale myslím, že bychom měli jít nahoru.“

„Tady neposkytujeme ochranu z něčího rozmaru,“ zavrčel Porciluna. „Předstírání nebezpečí tě skrz tyto dveře nedostane.“

„To není předstírání, ctěný pane,“ odvětil strážný. „Ta krev není moje.“

„Tak odkud je?“ zeptal se Porciluna.

„Z terasy, ctěný pane.“

„Z rocanovy terasy?“ zeptal se Hofmistr.

„Ano, milorde.“

Najednou se Hofmistr rozhodl, že dál už na žádné povolení čekat nebude. „Seber stráže zvenku a pošli někoho po laně nahoru. Sem jich pošli pět. Ať jdou nahoru do rocanových komnat.“

Strážný přikývl a odběhl.

„Nemůžeš jít nahoru,“ namítl Porciluna.

Hofmistr ho odstrčil stranou. „Je mi fuk, co říkáš nebo chceš. Jestli zjistím, že se nahoře něco stalo, tak tě navždy zavřu do věznice.“

„Nemůžeš…“ začal Porciluna.

„Mohu.“ Hofmistr už byl v půlce schodů. „Protože tvé jednání pravděpodobně někoho stálo život,“ křikl na něj cestou.

Adrian sotva lapal po dechu. Už dlouho utíkal po břehu řeky. Kalhoty měl roztrhané a nohy podrápané do krve. Do rukou a obličeje ho škrábala trnitá křoviska. Několikrát narazil hlavou na větev. Ale ani jednou za celou cestu neupadl, což ho vzhledem k množství bláta na příkrém břehu udivovalo.

Coulter na něm pevně visel, jeho malé tělíčko lpělo na Adrianovi jako druhá kůže. Když se zachytávali o šlahouny ostružiní, přitiskl se k němu Coulter ještě pevněji. Jednou zvedl hlavu, zakňoural a vzápětí mu hlava zase klesla. S tímhle Adrian nepočítal. Předpokládal, že se o sebe Coulter postará sám. Při této rychlosti je Feyové vbrzku dostihnou.

Tma houstla, až se nakonec musel Adrian zastavit. Zůstal stát u rozložitého dubu, jehož větve se skláněly nad řeku. „Coultere," zašeptal. Přes šumění řeky ho skoro nebylo slyšet. „Nech se postavit na zem."

Chlapec schoulený Adrianovi na hrudi jen zavrtěl hlavou.

„Prosím, Coultere. Musím si na chvíli odpočinout."

Chlapec se k němu přitiskl pevněji. Adrian se opřel o strom, aby neupadl. Záda a ruce ho bolely. Nedokázal odhadnout, jak daleko ještě bude schopen dojít. Vycházel měsíc v úplňku a vrhal na vodu světlo skoro stejně jasné jako denní.

Řeka byla v těchto místech široká a podle proudu zřejmě i hluboká. Přebrodit ji nemohl, i kdyby chtěl, a přeplavat taky ne. Coulter se děsil všeho a ve vodě by to bylo ještě horší. Přes studenou řeku nemohl plavat s chlapcem, který se jí bojí, natož s někým tak zoufalým, jako byl tento tady.

Za ním zapraskaly nějaké větvičky. Feyové se blížili. Musí to být oni.

„Coultere," pravil, „nemůžu běžet a držet tě v náručí zároveň. Musíš jít po svých, synku."

Coulter zavrtěl hlavou.

„Takhle vypadá skutečný svět, Coultere. Tady ses narodil. Všechno je v pořádku. Kdyby nebylo, synku, použij nějakou ze svých zvláštních mocí. Ale já tě teď musím postavit na zem."

Po chvíli se Coulter Adriana pustil. Adrian potlačil povzdech úlevy a pomalu spustil chlapce na zem. Coulter se ho jednou rukou chytil za nohu, jako by mu byly dva roky, a zíral na svět kolem sebe.

I Adrian se rozhlížel. Bylo tomu už tak dlouho, co naposledy viděl něco skutečného. Ve stínozemní šedi vypadaly dokonce i jasné barvy tlumeně. Tady, dokonce i za noci osvětlené měsícem, byla zeleň živoucí, hněď sytá a modř jásavá. Vůně stromů a trávy ho málem přemohla a šumění řeky mu připadalo ohlušující.

„Je to všude takové jako tady?" zeptal se rozechvěle Coulter.

„Všude," odpověděl Adrian. Teď nebylo jak chlapci vysvětlovat, čím se jiné oblasti liší, a přesto jsou si podobné.

„Nemohu," zašeptal Coulter. Tiskl se Adrianovi k nohám tak pevně, až se jeho dětské prsty zarývaly Adrianovi do kůže.

„Musíš." Adrian se rozhlédl kolem po lese. Feye neviděl, ale věděl, že tam jsou. Někde tam byli a pátrali po Coulterovi.

Coulter zavrtěl hlavou a zabořil se tvářičkou Adrianovi do stehna. Adrian chlapce odsunul, přidřepl si a přidržel si ho tak, aby mu viděl do obličeje. „Já vím, že máš strach," řekl mu. „Ale jestli tě znovu dostanou, zabijou tě. Toto je naše jediná šance."

„Nikdy předtím mi neublížili," řekl Coulter.

„Nevěděli, co jsi zač."

Coulterovi se na řasách objevily kapky slz. Volnou rukou si je utřel. „Nechci nikam jít," prohlásil. „Nenávidím to tady."

Adrian se opřel čelem o jeho čelo. Přál by si umět vstřebat trochu jeho moci a oba je zachránit. Ale neuměl to.

„Zkus jít se mnou," navrhl. „Jen kousek."

Coulterovi se roztřásl spodní ret. Po tváři se mu koulela slza. Adrian ho vzal za ruku, ale než stačil vstát, popadl ho Coulter druhou rukou za zápěstí. „Neopouštěj mne," zaprosil.

Adrian svraštil čelo. Netušil, jak to vůbec mohlo chlapce napadnout. „Nikdy bych tě neopustil," prohlásil.

„Ale jestli nebudu moci – jestli něco zkusí – jestli nás chytí, prosím neopouštěj mne," prosil Coulter.

„Budu pořád s tebou," slíbil Adrian.

Coulter přikývl. Adrian se rozhlédl kolem po lese, ale nic neuviděl. Zadoufal, že jestli je Feyové pronásledují, tak by si toho něco v Coulterových zbystřených smyslech všimlo.

Udělali krok dopředu. Coulter upřeně zíral na své nohy, bázlivě je kladl mezi šlahouny ostružiní a spadané větvičky. Pokaždé, když se posunul o krůček dopředu, sebou trhl, jako by očekával, že ho něco kousne. Ještě nikdy neviděl pod svýma nohama zemi, jen šeď.

„Chovej se, jako bys byl v domě," poradil mu Adrian. „Je to stejné jako jít po podlaze."

„Co to všechno je?" zeptal se Coulter.

„Tráva, klacky, rostliny. Věci, které rostou," odpověděl Adrian.

Po pár krocích narazili na bahnitý říční břeh. Adrian se znovu ohlédl. V blátě za sebou nechávali viditelné stopy.

„Dokážeš zjistit, jestli jdou za námi?" zeptal se.

Coulter zavrtěl hlavou. Na obličeji měl cestičky po slzách.

Velkolepé. Chlapec má ze všeho hrůzu, pronásledují je Feyové a Adrian ani neví, kam jít. Za Lukem jít nemohli, protože Feyové věděli, jak Luka donutit, aby někoho udal. Jako jediná možnost jim zbýval palác, ale po zavraždění krále Alexandra a pokusu o vraždu rocana si nebyl jist, jestli tam bude vítán.

Feyové přijdou. Budou Coultera hledat. Musí. V jeho malé osůbce se skrývalo příliš mnoho tajemství, příliš mnoho poznatků. Dokonce by ho i zabili, jen aby zjistili, jestli je či není podobný Feyům.

I Adrian znal řadu tajemství. Ani u něj nestáli o to, aby jim utekl.

Dostali se na úzký břeh. Blátivý břeh se prudce svažoval do řeky. Kořeny stromů vyčnívaly až nad vodu. Z druhé strany stromy obejít nemohli kvůli hustému lesnímu podrostu. Budou muset jít po kořenech, ale Coulter na ně nikdy nevstoupí a Adrian pochyboval, že po nich zvládne přejít s těžkým Coulterem v náručí.

Feyové se dosud neobjevili. Kdyby se dostali za kořeny, byli by v bezpečí.

Coulter se zastavil u vyčnívajících kořenů a vytřeštil na ně oči. „Co to je?“ zeptal se.

„Strnulá zrůda?“

„Strom,“ odvětil Adrian. „Rostlina.“ Pak si uvědomil, že Coulter pravděpodobně ani netuší, co je to rostlina. „Pamatuješ, jak se domestici pokoušeli vypěstovat něco v tom truhlíku? Snažili se vypěstovat rostliny.“

Coulter ho neposlouchal. Díval se na vodu valící se několik stop pod kořeny. „Co se stane, když uklouznu?“

„Spadneš dolů.“

Jak Adrian zaslechl ta slova, nadskočil. Pozorně si prohlížel okolní křoviny. Nic neuviděl, nikoho, v podrostu nezahlédl žádný obličej.

Coulter se zimomřivě schoulil do sebe. Na Adrianův vkus stál příliš blízko u kraje břehu.

Adrian mu položil ruku na rameno a přitáhl si ho blíž k sobě. „To bylo feysky," zašeptal Coulterovi.

„V to jsem doufal," poznamenal hlas stejně hlasitě jako předtím. Byl to mužský hlas. „Takhle mluvíte vy."

„Tknute?" ozval se Coulter. Hlas se mu třásl, ale síla, kterou dával najevo dřív, se mu vrátila. „Rotin?"

„Tfuj, cenzoři," pravil hlas. Poznámku následoval zvuk plivanců. „Jestli je sem vedete, tak to já hned jdu. Dostaňte se dál sami."

„Ne, počkej!" vyhrkl Adrian. Coulter se k němu přitiskl. Dnes večer se už o moc dál nedostanou a on si stále ještě nebyl jist, kam půjdou. Kdyby našli nějaké bezpečné místo, kde přenocovat, mohli by být ráno v pořádku. „Snažíme se cenzorům uprchnout."

„To jistě," odpověděl hlas. „Co dostanete za to, že jste mne našli?"

„My našli tebe?" opáčil Adrian. „Ty jsi našel nás. Ani jsme nevěděli, že jsi tady."

„Ani tě nevidíme," přidal se Coulter.

„Naštěstí vidím já vás," odtušil hlas, „a pokud se nemýlím, jste buď převtělovači nebo vyzvědači, poslaní mne odtud vyhnat."

„My jsme ostrované," prohlásil Adrian. „Můžeš si to ověřit na našich očích a dotknout se nás. Pokud mne má paměť neklame, mělo by ti to jako důkaz, že nejsme Feyové, stačit."

„Ty se taky schováváš před cenzory?" ozval se tiše, skoro váhavě Coulter.

„Ďábelské, ďábelské zrůdy, tihleti cenzoři,“ pravil hlas. „Vůbec si necení života. Já dokonce pochybuji, že vůbec vědí, co to život je.“

„Opravdu?“ pravil Adrian. Váhal, jestli jít dál. Nevěděl, jestli to není past. Mohla to být past nebo způsob jak donutit Adriana s Coulterem rychle přejít po strmém břehu a vrhnout se do náruče smrti.

„Opravdu,“ odvětil hlas. „Dělají pokusy na živých lidech. Kvůli svým zaklínadlům dohánějí lidi k smrti. Kohokoli bez magie ani nepovažují za živou bytost, takže na něm nezáleží. Říkám vám, že to tak je.“

„Já mám magii,“ prohlásil tiše Coulter. „A dělali na mně pokusy.“

„Ovšemže máš magii, dítě. Máš zrovna tak magii jako já.“

„Mám magii,“ trval na svém Coulter. Adrian mu stiskl rameno, ať mlčí. Na tomto setkání nebylo něco v pořádku. Jestliže ten, kdo mluvil, věděl o cenzorech a mluvil feysky, pak Adrian musel předpokládat, že je to Fey. Ale hořkost, s jakou mluvil o cenzorech a nedostatku magie zněla naprosto nefeysky.

„To děcko je nějaké zmatené,“ poznamenal hlas, očividně k Adrianovi.

„Byl bys taky, kdybys vyrůstal mezi Feyi,“ odtušil Adrian.

„Ah, věř mi. Já vám naprosto rozumím.“ Hlas se uchechtl. Zachechtání se rozlehlo nad říční hladinou.

„Ššš,“ napomenul ho Adrian. „Nevím, jak jsou blízko.“

„Já ano,“ odpověděl hlas. „Jeden oddíl vyslali po hlavní cestě a druhý k Sedmikráskové říčce. Zatím nezjistili, že jste příliš chytří na to, abyste šli po cestě, ale to je jen otázkou času. Pravděpodobně za vámi vyšlou raccí jezdce a vy ani nebudete vědět, že vás našli.“

Ten rozhovor byl čím dál podivnější a Adrian byl čím dál neklidnější. Přitáhl si Coultera ještě blíž. „Dík za pomoc," řekl. „Ale my už musíme jít dál. Do rána bych se chtěl dostat do Jahnu."

„Tímhle tempem to půjde těžko," odtušil hlas. „A do té doby budou jezdci venku. Zvěrojezdci, raccí jezdci, malí jezdci s jemnou srstí, kterých si ani nevšimnete. Obratem vás chytí a dopraví zpátky do bezpečí stínozemí."

„Mluvíš o Feyích, jako bys je dobře znal," pravil Adrian.

„U Mocností, kdo si myslíš, že jsem?"

„Neee!" zaječel Coulter a přitiskl se pevně Adrianovi k noze. Adrian ztratil rovnováhu a málem spadl do řeky. V poslední chvíli se chytil nějaké větve a pevně se držel. Srdce mu bušilo.

„Dobrá," pravil. Snažil se mluvit klidně. „Jestli nás chceš dostat zpátky, bude nejlépe, když to uděláš hned."

„Dostat vás zpátky?" Křoviny zapraskaly. „Proč bych to měl dělat?"

„To se přece od tebe očekává, ne? Poslouchat rozkazy a dostat nás zpátky do stínozemí?"

„Už léta žádné rozkazy neposlouchám." Křoviny opět zapraskaly a vynořil se z nich malý mužíček. Byl jen o pár palců větší než Coulter a značně podsaditý. Byl sice tmavý, ale rysy měl feyské. Vypadal jako Fey neuměle vytesaný z nějakého kmene.

„Ty jsi rudokap," vyhrkl Adrian, neschopen zakrýt své překvapení.

„*Byl* jsem rudokap," upřesnil to mužíček. Zvedl ruce a zatočil se. „Jestli sis nevšiml – žádný hnilobný pach, žádné cáry svalů a kůže, žádná krev na šatech. Od Caseovy smrti jsem čistý a mám v úmyslu v tomto stavu setrvat až do smrti."

Coulter zvedl hlavu. Zíral na toho rudokapa, jako by ještě nikdy žádného neviděl. Adrian si nemohl pomoci a zíral stejně. Ani jeden z nich ještě nikdy čistého rudokapa neviděl. Kapové se věnovali mrtvým – těm, kteří zemřeli v bitvě – stahovali z nich kůži a získávali z nich krev. Když se nezabývali tímto, plnili podobnou práci pro domestiky – zastupovali řezníky (které s sebou Rugar nevzal) a porcovali zvěřinu.

Adrian se zamračil. Neslyšel o tom, že by nějaký rudokap chyběl, vyjma samozřejmě těch, kteří zemřeli během vpádu.

A toho, který zabil velitele cenzorů.

„Ty jsi zabil Casea," řekl Adrian tiše.

Rudokap se ošil. „Člověk musí alespoň jednou za život vykonat dobrý skutek."

„Tys někoho zabil?" zeptal se Coulter zajíkavě. Rudokapům bylo zakázáno zabíjet lidi. Takový čin by se trestal smrtí.

„On chtěl zabít mne. Byl jsem v právu, nemyslíš?"

Coulter neodpověděl. Adrianovi se odpovídat nechtělo. „Od té doby se schováváš?"

„Mohl jsem se buď schovávat, nebo se nechat zabít." Mužíček pohlédl na oblohu. Měsíc jim stál přímo nad hlavami. „Brzy začnou prohledávat les. Řekni mi, chlapče, prcháte před cenzory?" Navzdory tomu, že mu Adrian varovně tiskl rameno, Coulter přikývl.

„Dobrá," pravil mužíček. „Tak pojďte se mnou."

„Odpusť mi, že se tak vyptávám," ozval se Adrian, „ale kam nás chceš odvést?"

„K sobě domů," odvětil mužíček. „Měli bychom si pospíšit."

„A proč bychom ti měli věřit?"

„Protože nenávidím cenzory stejně jako vy."

„To nic nedokazuje."

Mužíček si založil ruce na hrudi a ušklíbl se. „A nic nedokazuje ani to, že prcháte před Feyi, ale já jsem usoudil, že jinak byste tu nebyli. Takže – proč bych tu byl já?“

„Protože nás hledáš. Protože čekáš, že se ti dostane uznání za to, žes nás našel,“ řekl Adrian.

„Jako kdyby poslouchali nějakého rudokapa. Vsadím se, žes nikdy ani neslyšel mé jméno. Pokud by tě mé jméno zajímalo, jsem Ten rudokap, který zabil Casea.“

Adrian cítil, jak se mu do tváří žene horkost. Byl rád, že to ten rudokap ve tmě nevidí.

„Vsadím se, že většina z nich mé jméno ani nezná. Vsadím se, že mé jméno je už dávno zapomenuto.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Coulter tiše.

„A to se podívejme. Kdybych byl někdo jiný než Ten, který zabil Casea, tak by to ten chlapec věděl.“ Rudokap si přidřepl před Coultera a podle ostrovního zvyku k němu natáhl ruku. „Já jsem Počisťa. Těší mne.“

Coulter vrhl na Adriana nejistý pohled.

„Stiskni mu ruku,“ pravil Adrian, „a představ se.“

Chlapec bázlivě vsunul dlaň do rudokapovy napřažené ruky. „Coulter,“ pravil. „A Adrian.“

„Dobrá,“ pravil kap, „a když máme nyní společenské záležitosti za sebou, navrhuji odtud zmizet.“

„Kde máš příbytek?“ zeptal se Adrian.

„V lese,“ odvětil kap. „Postavil mi ho někdo jiný, ale já jsem si ho zařídil. A na chvíli společnost uvítám.“ Ponořil se do křoví. Adrian chvíli zíral na díru, která po něm zůstala, a váhal, co dál. Jestli ten kap pracuje pro Feye, odvede je zpátky do stínozemí. Ale mužíček vypadal dost přesvědčivě.

„Má nějaké pouto?“ zašeptal Adrian Coulterovi.

Coulter svraštil čelo, a pak zavrtěl hlavou. „Žádné,“ odpověděl poněkud překvapeně, jako by to bylo neobvyklé.

Človíček vystrčil z díry hlavu. „Jestli chcete jít dál,“ pravil, teď už ne tak úplně přátelsky, „tak pojďte hned.“

Adrian vrhl ještě jeden pohled na strom. Klopýtat ve tmě přes kořeny s Coulterem, který se děsí všeho kolem sebe, zřejmě nebyl dobrý nápad. Zpátky jít nemohli, takže by museli stejně tímhle lesem. Je lepší mít někoho, kdo je povede. Navíc byli dva na jednoho. Kdyby se zdálo, že je ten kap chce odvést do stínozemí, utečou.

„Tak co?“ zeptal se kap.

„Jdeme,“ odpověděl Adrian. Kapův hlas zněl dosud zblízka, na Adrianův vkus až příliš zblízka. Rád by měl příležitost varovat Coultera, aby o své magii nemluvil. Pro kapy byla magie značně citlivá záležitost. Žádnou vlastní magii neměli – byli to jediní Feyové bez magie a beze všech předpokladů. Feyové tvrdili, že je to tím, že jsou malí. Když je Fey malý, nemá magii. Všichni kapové, se kterými se Adrian setkal, to potvrzovali.

„Musíme jít tam dovnitř?“ zeptal se Coulter. Adrian přikývl. „Budu těsně za tebou,“ řekl. Rád by chlapci

slíbil, že jim nic nehrozí, ale nemohl. Neměl ani tušení, jestli jim ten rudokap ublíží, nebo pomůže. Ale to se uvidí.

Matthias měl sen, že je na Cardidě, na lodi, kterou postavili Feyové společně s ostrovany na Nicholasovu svatbu. Kolem se vznášela jemná mlha, bylo chladno a slunce mizelo za mraky. Voda se čeřila. Loď se zmítala a Matthiasovi narážel vítr do tváře jako políčky. Měl na sobě dlouhé obřadní roucho, stál kousek stranou a díval se na Diamantu oděnou v nepatřičné zelené. Dlouhé černé vlasy jí volně splývaly po zádech.

Mluvil s ní Rugar, naléhal na ni, ale jí to bylo jedno. Trvala na tom, že si toho ostrovana vezme. Byla bláhová. Mrhat feyskou krví a dědictvím na tak podřadnou bytost.

Matthias přimhouřil oči. Na obličeji a na hrudi ho cosi tížilo, bylo dusno a těžko se mu dýchalo.

V koutě stála šamanka, mlčky, jako by ten sňatek schvalovala. Nechápal, jak mohla. Věděla stejně dobře jako všichni ostatní, že to je znesvěcení rodu Černého krále.

V útrobách mu sílil zvláštní pocit strachu. Rod Černého krále mu je přece lhostejný. Ta myšlenka mu přišla jako rouhání, byť si nebyl jist, jestli na rouhání vůbec věří. Sáhl po svém mečíku a nenašel ho na krku.

Ale od něj se očekávalo, že obřad povede. Jak by to mohl udělat bez náležitého oděvu? Popleskal se po kapsách. Měl na sobě kalhoty.

Přistoupila k němu Diamanta a tiše na něj promluvila. Měla hlas své matky, něžný a přesto silný. Žádný div, že si ji Rugar vzal. I ona zemřela při porodu, stejně jako Diamanta. Diamantini bratři měli jinou matku, ale ta se Diamantině matce nevyrovnala.

Matthias se na ni usmál, zatoužil, aby se ještě na chvíli zdržela, ale neudělala to. Ze všech Feyů ji měl nejraději. Byla…

…ďábel. Na to nesmí zapomenout. Nařídila Alexandrovu smrt.

Pokusil se převalit, ale nemohl. Ten sen ho pronásledoval. Lpěl na něm, nutil ho myslet na věci, o kterých se mu přemýšlet nechtělo.

Nicholas stál u pažení a vypadal bledě a nezdravě. Ve větru mu poletovaly vlasy, světlé jako on sám. Jak se mohla Diamanta s někým takovým sezdat, to bylo nad Matthiasovo chápání. Feyové sice mísili svou krev se svými nepřáteli, ale obvykle až poté, co bylo území zabráno, ne předtím a nikdy ne z diplomatických důvodů.

Rugar to věděl, a přesto to nezarazil. Krátce promluvil se šamankou a ta se k němu obrátila zády. Podivné. Šamanka vůdce vždycky poslouchala.

Diamanta se usmála. Opravdu vypadala, že si toho muže chce vzít.

Říční vánek byl chladný, ale jemu přesto hořely tváře. Měl pocit, že se dusí. Tlak na hrudi sílil. Bolelo to. Přejel si rukou po hrudi a znovu ho překvapilo, že nemá mečík.

Diamanta žádala, aby si na loď nikdo nebral rocanistické ozdoby. Ostrované a Feyové stavěli loď společně, takže nikdo nemohl toho druhého obelstít.

Podařilo se to. Nikdo druhou stranu nepodvedl. Kotvili na řece, takže kdyby začala jedna strana vraždit, druhá by jí to vrátila. I na to Dimanata myslela.

Byla skvělá.

Smůla, že musela zemřít.

Mor na toho, kdo ji zabil.

…!

Matthias se zalkl, pokusil se probudit, ale nemohl. Byl v právu, že ji zabil. Chtěl si protřít oči, ale něco mu bránilo. Tíha, které mu spočívala na hrudi, ho drtila. Slyšel hlasy, hovořící feysky. Zněly blízko. V nohách

postele zapraskalo nějaké dřevo a spadlo do ohně. Chtěl se probudit. Musí se probudit.

Ta noční můra ho zabíjí.

Diamanta ho vzala za ruku. „Zmařil jsi všechny naděje, které tvůj národ měl," řekla. „Teď vás budeme muset všechny pobít."

Chtěl jí připomenout svěcenou vodu. Nezáleželo na tom, čím její lid vyhrožuje, stále podléhali svěcené vodě. Ale nedokázal to říci. Měl pocit, jako by jeho ústa patřila někomu jinému.

„Ostrované zasluhují smrt," řekl a otřásl se. Ne! Vzepřel se tíze, která mu spočívala na hrudi. Bolest vzrostla.

Ostrované zasluhují smrt.

Ostrované zasluhují Zasluhují? Ne. To byla feyská slova. Myslel feysky. To přece nemohl. Ten

jazyk neznal. Tíha na jeho hrudi… Nemohl otevřít oči… Ten sen…

Feyové tě zabijí. Je to jen otázka času. Zítra touto dobou už pravděpodobně budeš mrtvý. Varoval jsem tě.

…varoval jsem… …tě… Matthias se pokusil promluvit, ale něco mu bránilo otevřít

ústa. *Nicholasi. Nicholasi, zastav je. Nicholasi.* Sen je jen sen. Jen sen. Dřív se ze zlých snů probouzel, stačilo

otevřít oči. Otevřít. Ta tíha na hrudi. Temnota, která mu ležela na očích. Natáhl se s pocitem, že bdí, a nahmatal nohu, která nebyla

jeho. Vykřikl, ale jeho výkřik byl ztlumen. Diamanta se na něj zamračila. »Jsi mrtvá«, snažil se jí říci, ale nemohl. Zdálo se, že ho slyší. Pokrčila rameny.

Dokud budou žít mé děti, nikdy nezemřu. Tvůj syn není živý,vyslal k ní Matthias v duchu. Nemá žádný mozek.

Ty si dávej na mého syna pozor, odvětila s úsměvem. On tě zničí.

Matthias něco opominul. To ta tíha na hrudi. Cožpak umírá? Měl pocit, že sní, ne že umírá.

Sní.

Včerejší noci se mu zdálo o zelené záři.

A ta záře ho málem zabila.

Probuď se! Probuď se! myslel si, ale nemohl.

Nemohl.

Což znamená, že je vzhůru. V ústech mu vyschlo. Do mozku se mu zarývaly prsty, malé a ostré. V duchu viděl plout jakousi tvář, feyskou tvář, kterou ještě nikdy neviděl.

Feyskou tvář.

Noha na místě, kde mají být žebra.

Tíha na jeho hrudi.

Pomalu, pomalinku vytahoval ruku zpod pokrývky, tak pomalu, aby to vypadalo, že to dělá ze spaní. Vedle nějakého jiného Feye stála Diamanta a upřeně se na něj dívala.

Nemůžeš se probudit, říkala. Už nikdy tě nenechám se probudit.

Když se neprobudím, jak budu moci bojovat s tvým synem? zeptal se Matthias.

Na ta slova svraštila čelo, jako by ji na tom něco mátlo.

Pomalu sunul prsty k nočnímu stolku. Už u něj skoro je.

Můj syn je silný, prohlásila.

Tvůj syn nemá rozum, odpověděl Matthias.

Můj syn má rozum, odpověděla. Můj otec ho přede mnou skryl.

Matthiasovy prsty se dotkly chladného skla. Oblé tvary lahvičky ho uklidňovaly.

Srdce se mu rozbušilo. Nemůže se natáhnout a lahvičku otevřít. Nemůže vyndat zátku. Nemůže ji…

Rozbít!

Pevně ji sevřel. Má jen jednu jedinou šanci.

Tvůj otec? otázal se Diamanty s nadějí, že odláká její pozornost či pozornost čehokoli, co ji stvořilo. *Tvůj otec má prsty ve všem.*

Pak prudce, ze všech sil švihl celou paží směrem k hrudi. Ruka narazila na tu nohu a jak se mu roztříštěné sklo zarylo do dlaně, vykřikl. Pořezalo ho tisíc střepin a jeho krev se smísila se svěcenou vodou.

Místnost se naplnila cizími výkřiky. Tíha z jeho hrudi odplynula a tlak na mozku polevil. Diamanta zmizela. Teď už nebyla v místnosti tak naprostá tma. Z plných plic se nadechl. Ve vzduchu bylo cítit spálené maso. „Pomoc!“ řval z plných plic.

Vedle něj na postel něco dopadlo. Světlo ohně ozářilo jakousi feyskou postavu, rozpouštějící se od nohou nahoru. Fey křičel.

Do místnosti vtrhli další Feyové. Jednu tvář Matthias poznal. Ballwan. Fey, který vedl feyskou osadu. Matthias bral z nočního stolku další lahvičky, otvíral je a házel po Feyích.

Lahvičky dopadaly na podlahu a rozbíjely se. Feyka, která mu byla nejblíž, zaječela a snažila se vyběhnout ze dveří. Voda se musela rozstříknout na ní, protože se pod ní nohy podlomily. I ten vedle ní se zhroutil a pach v místnosti sílil. Matthias se na posteli postavil a kopal do svíjejícího se těla vedle sebe. Zraněná ruka ho bolela a nemohl pořádně ohnout prsty. Poranil se, když v ruce rozdrtil tu lahvičku.

Otevřel další lahvičku a hodil ji, a po ní další a další. Feyové se drali ke dveřím. Matthias seskočil z postele, běžel za nimi a házel po nich vodou. Tři další se zhroutili a rozpouštěli se v krvavé kaluže.

Ballwan se dostal ke hlavním dveřím od jeho komnat, otevřel je a vyřítil se na chodbu. Nějaká Feyka uklouzla a Matthias ji polil. Trochu vody dopadlo i na Feye vedle a ten zaječel.

Matthiase zasáhly do tváře záblesky světla. Odlétala od něj jakási jiskřička a Matthias zvedl ruku, aby si chránil oči. Chvíli viděl rudě a zeleně. Rozléval kolem sebe vodu hlava nehlava, pro případ, že by se pokusili zaútočit znovu, ale v komnatě už nezůstalo nic, jen výkřiky umírajících.

Když se mu zase vrátil zrak, uviděl na půl cesty ke dveřím dalšího Feye s nohama spečenýma dohromady. V prvním okamžiku si Matthias myslel, že je to Ballwan, ale mýlil se. Tento Fey byl příliš starý.

„Pomoz mi," žádal těžkou ostrovštinou.

Matthias nad ním chvíli stál, a pak zavrtěl hlavou. „Přišli jste mne zabít. Nemám žádný důvod ti pomáhat."

„Jsi svatý muž," řekl Fey. Musel mít strašlivé bolesti, ale nekřičel.

Matthias přikývl. „Jsem svatý muž," souhlasil, „a mým posláním je zbavit Modrý ostrov takových, jako jste vy."

Hofmistr bral schody po dvou. Z horního patra k němu doléhaly výkřiky, při kterých stydla krev v žilách. Chodbami se rozléhal zvuk tříštěného skla a tupé údery něčeho velkého, co dopadalo na podlahu.

Hofmistr doběhl do prvního patra, ohlédl se přes rameno a vykřikl: „Potřebujeme víc mužů!“

Po schodech běželi dva strážní. Jeden z nich předal ten rozkaz dolů. Aud se rozběhl k postranní místnosti. Nahoře na schodech stál jiný aud, strnulý hrůzou. V rukou svíral lahvičku se svěcenou vodou.

Ozvaly se další výkřiky. Několik hlasů naráz, dlouhé, táhlé, pronikavé výkřiky, které splývaly. Hofmistr doběhl nahoru. Vytrhl audovi z ruky lahvičku se svěcenou vodou a chlapec se málem zhroutil strachy.

„Jdi pro pomoc, chlapče,“ řekl mu Hofmistr. Vytasil meč a s mečem v jedné a lahvičkou v druhé ruce vyrazil kupředu.

Chodba byla dlouhá a široká, plná hořících lamp. Právě když do ní Hofmistr vstoupil, dveře na protějším konci chodby se otevřely a ven vyběhl nějaký Fey. Nekřičel. Nemusel. Hrůza byla jasně vepsaná v jeho tváři. Za ním vyběhl ven další Fey, vzápětí vykřikl a skácel se k zemi.

První Fey uviděl Hofmistra a chtěl se otočit.

„Stůj,“ vykřikl Hofmistr, „nebo tě na místě zabiju.“

Napůl otočený Fey strnul v nehybném postoji, odkud mohl vidět na Hofmistra i na dveře. „Nech mne jít,“ vyhrkl. „Ten šílenec mne pronásleduje.“

„Sám jsi šílený,“ odsekl Hofmistr. „Copak nevíš, že být v této budově znamená pro tebe jistou smrt?“

Fey ve dveřích prosil o pomoc. Matthias mu tiše odpovídal.

„On mne zabije,“ opakoval Fey.

To bylo velmi pravděpodobné. Hofmistr si zasunul lahvičku se svěcenou vodou do kapsy. „Tak dobrá, já ne," prohlásil.

„Ale budu tě muset uvěznit. Pojď sem."

Fey přelétl pohledem Hofmistrovu kapsu a přiblížil se k němu natolik, že ho mohl Hofmistr popadnout a jednou rukou přidržet kolem krku. „Jeden jediný pohyb," zašeptal mu Hofmistr, „a já tě poliju svěcenou vodou sám."

„Dobrá," odtušil Fey.

Fey ve dveřích sípal. Rozpouštění se mu rozlézalo po hrudi a stoupalo ke krku. Ještě obrátil hlavu, jako by žádal Hofmistra

o pomoc, a v tu chvíli mu hlava klesla a ochabl. Vzduch byl plný pachu spáleného masa. Hofmistr odvrátil hlavu.

Fey, kterého držel, to strnule pozoroval. Po schodech sem dorazili další strážní a obklopili Hofmistra. „Vezměte ho," nařídil jim Hofmistr a vrazil jim Feye. „Buďte opatrní. Uvězníme ho."

Ve dveřích se objevil Matthias. Překročil zhroucené, znetvořené tělo, a když uviděl strážné, zastavil se.

Byl pěkně zřízený. Roucho měl skrz naskrz mokré, vlasy rozcuchané a pravá ruka mu krvácela. V levici svíral otevřenou lahvičku svěcené vody.

„Dík, žes mi ho chytil, lorde Hofmistře," pravil. „Sice je všechny vedl, ale zemře jako poslední."

Něco v Matthiasově hlase způsobilo, že Hofmistra zamrazilo. „Tenhle nezemře," prohlásil. „Bereme ho ke králi Nicholasovi."

„A ten dobrý král ho pustí na svobodu."

„Král s ním bude zacházet jako s každým jiným vrahem," odvětil Hofmistr.

Fey mlčel. Sice ho drželi, ale přesto se mu podařilo vycouvat za stráže, aby ho voda nemohla zasáhnout.

„Jestli se mnou bude zacházet stejně jako zachází s tímhle vrahem," pravil Fey, „zůstanu naživu."

V tu chvíli v něm Hofmistr poznal Ballwana, Feye, který založil feyskou osadu. Takže dokonce i Fey, který byl rozumný a podporoval příměří mezi Feyi a ostrovany, se z Diamantiny smrti zbláznil.

„To není vražda, když to, co zabiješ, není člověk," namítl Matthias.

„Tak takhle se ospravedlňuješ?" opáčil Ballwan.

„Já se neospravedlňuji," odsekl Matthias.

„To bys měl," odvětil Ballwan, „protože jsi dočista stejný jako my."

Ze všech koutů Svatyně se sem sbíhali audové, danité a Starší. Většina se shromažďovala za Matthiasem. Několik si ucpávalo nos před puchem, který vycházel z rocanových komnat.

Matthias postoupil o krok k Ballwanovi. Lahvičku svíral v ruce tak pevně, až mu klouby zbělely. „My dva nejsme stejní."

„Jsme naprosto stejní," odpověděl Ballwan. Ostražitě držel strážného mezi sebou a Matthiasem. „Až do dospělosti jsme neodhalili své magické schopnosti."

„Magické?" Matthias se dal do smíchu. „Já žádnou magii nemám."

Hofmistrovi se nelíbil směr, jakým se rozhovor ubíral. „Myslím, že bychom ho měli odvést dolů."

Strážní se chopili Ballwana. Strážný před ním se pohnul. Hofmistr mu naznačil, aby Ballwana dál stínil před Matthiasem. Ballwan se ohlédl přes rameno.

„Máš magii," prohlásil. „Protože jinak by ses z toho snu nikdy neprobudil."

„Cože?" zachraptěl nevěřícně Matthias.

Hofmistr zvedl ruku a stráže se zastavily. Chtěl si to vyslechnout do konce.

„Jen bytost s magií dokáže zlomit zaklínadlo spánkojezdce. Jen Fey.“

„Já zcela jistě nejsem Fey,“ odtušil Matthias.

Tady se dělo něco zásadního. Hofmistr se také posunul blíž k Ballwanovi. Matthias tiskl lahvičku tak silně, až mu na levici naskakovaly svaly. Jestli nebude dávat pozor, rozdrtí ji.

„To je pravda, to nejsi,“ souhlasil Ballwan. „Ale magii máš. Prolomil ses ven.“

Matthias zavrtěl hlavou. Byl ještě bledší než před chvílí. Vedle něj se vynořil jakýsi štíhlý danita a vzal ho za loket tak důvěrně, jak to Hofmistr ve Svatyni ještě neviděl. „Měli bychom jít,“ pravil danita.

„Nech mne na pokoji, Tite,“ zavrčel Matthias a vykroutil se mu. „Já žádnou magii nemám. To zaklínadlo prostě bylo nějaké slabé.“

„Blín je – byl – náš nejlepší spánkojezdec,“ prohlásil Ballwan. „Z jeho zaklínadla se nikdo neprobral. Ani rudokapi. Nikdo kromě Feye s vlastní magií.“

Matthias postoupil o další krok. V očích měl skelný lesk. Hofmistr k němu přistoupil a vsunul se celým tělem mezi ně. Věděl, že by měl odtud Ballwana odvést, ale nedokázal to. Ještě ne. Chtěl si vyslechnout celý rozhovor až do konce.

„Lžeš,“ prohlásil Matthias.

„Jenže já nemám žádný důvod lhát,“ odvětil Ballwan. V hlase mu zvonila upřímnost. „A už vůbec ne teď.“

„Myslíš si, že když ti uvěřím, že jsme spřízněné duše, tak tě nechám běžet.“

„O tom vážně pochybuji,“ odpověděl Ballwan. „Jen si myslím, že bys měl vědět, co jsi zač.“

„Já jsem rocan!“ zaječel Matthias. Od úst mu odletovaly sliny. Zdálo se, že se dočista zbláznil.

„A ten, kdo odhalil, že se vaše svěcená voda chová jako jed, že?“ opáčil Ballwan.

„To je pravda,“ ozval se zezadu Porciluna. Hofmistr se na něj úkosem podíval. Porcilunovi nevěřil. Cokoli udělal, bylo podbarveno čirou ctižádostí.

„A rovněž ten, který unikl našemu očarovanému vrahovi.“ Ballwan potřásl hlavou. „Přemýšlel jsem o tom. Zdá se mi divné, že jsi přežil tři různé útoky. Myslím, že by sis měl promluvit se šamankou.“

„Aby mne zabila?“ otázal se Matthias. „Takový blbec nejsem, Ballwane.“

„To ne,“ odpověděl Ballwan. „Máš velmi mocnou magii. Tvá víra v použití jedu ve válce je tak silná, žes nás všechny na svou víru obrátil.“

„Ty říkáš, že by svěcená voda přestala působit, kdybychom v ní nevěřili?“ zeptal se jeden strážný. Hofmistr na něj poklepal, ať je zticha, ale bylo už pozdě. Otázka už padla.

„Teď bude působit. On změnil její vlastnosti. Nyní je součástí směsi jeho magie. To je známka velmi silného použití magie. A přežil jsi útok očarovaného vraha.“

„Byl to ještě kluk. Nějaký ostrovní kluk, který mne ani nechtěl zabít,“ namítl Matthias roztřeseným hlasem.

„Já jsem na něj vložil kouzlo,“ řekl Ballwan. „Za tím útokem jsem stál já. Jen pár Feyů by tomu dokázalo uniknout. A nikdo, kdo nemá magii, nezlomí zaklínadlo spánkojezdce. Nikdo.“

„Ty lžeš!“ Matthias po Ballwanovi hodil lahvičkou. Hofmistr rychle vykročil a chytil lahvičku v letu. Voda mu vystříkla na ruku. Obrátil se. Ballwan se krčil za strážnými.

V pořádku.

„Odveďte ho ven,“ nařídil Hofmistr.

Strážným se nemuselo říkat dvakrát. Popadli Ballwana a spěchali s ním dolů. Titus vzal Matthiase za

ruku a začal mu ji obvazovat. Matthias se upřeně díval za Ballwanem, jako by dostal políček.

„Nedokážu uvěřit, že bys zabil člověka, který se nemůže bránit," řekl Hofmistr. „Nemáš žádné slitování."

„To nemám," souhlasil Matthias hluše a lhostejně. „Alespoň ne s démony."

ZLODĚJ

(o jeden den později)

Tknut prošel vstupním kruhem. Sice věděl, že ve stínozemí je teplota vyšší než venku, ale přesto mu ve srovnání s lesem připadalo vlhké a chladné. Lysou hlavu měl podrápanou a roucho rozedrané od šlahounů ostružiní. Na ruce měl nějakou vyrážku, která ho svědila jako čert. A po celém těle byl poštípaný od nějakých štěnic.

Po uprchlém chlapci nenašel ani stopu.

Rotin byla ještě v lese – vedla feyskou skupinu, která pátrala po uprchlících. Když jí Tknut říkal, že ten chlapec s ostrovanem možná nešli po hlavní cestě, ale po nějaké stezce, neposlouchala ho. Prohlásila, že ten kluk ještě nikdy nebyl venku ze stínozemí. Že tam pro něj bude tolik nových podnětů, že se bude vzpírat čemukoli neznámému. Byl by zázrak, kdyby ten ostrovan chlapce přesvědčil, aby kráčel po něčem jiném než po pevné, rovné zemi. Zřejmě se mýlila.

Tknut se jí to snažil říct a za to byl poslán zpátky do stínozemí. Za Rugarem. Aby mu řekl, že jeho nový čaroděj zmizel.

Na řečnickém kameni nikdo neseděl. Stínozemí vypadalo opuštěně. A taky víceméně bylo. Ballwan si vzal s sebou malou skupinu do Svatyně a zbytek pěchoty vzala Rotin na pátrání po chlapci. Až si Tknut promluví s Rugarem, měl v úmyslu poslat za chlapcem jednoho dva zvěrojezdce.

Tknut se prodíral šedí. Počasové dnes ráno své pokusy nedělali a stínozemí vypadalo ještě podivněji než obvykle. Šeď byla jakási polehlá, zem, stěny a střechu vyznačovaly ostré rohy a by-lo tam jasněji než obvykle. Měl raději dny, kdy se snažili udělat sluneční světlo nebo déšť. Oba pokusy končily hustou mlhou, která tomuto místu dávala přirozenější ráz.

Z Rugarova komína stoupal kouř. Tknut se zastavil pod schody a váhal. Rugar ho pověřil péčí o chlapce. Možná, že i to byl důvod, proč Rotin poslala Tknuta zpět. Aby se zodpovídal za své činy.

Ačkoli asi ne. Spíš ho chtěla mít z cesty, aby se jí na nic nevyptával.

Pomalu vyšel po schodech nahoru. Rugar ho nepověřil přímo, ale myslel to tak. Rugar považoval Rotin za neschopnou a naléhal na Tknuta, aby se proti ní postavil. Tknut to neudělal.

A i nyní, po tom, co udělala a díky čemuž chlapec uprchl, poslouchal její rozkazy.

Nicméně si nebyl zcela jist, jestli by se zachoval jinak. On sice k odhalení bubliny kůži nepoužíval, ale to byla jen otázka osobního přístupu. Nenáviděl používání pozůstatků mrtvých. Dával přednost vlastnímu rozumu.

A čarodějům rozuměl.

Rotin ne.

Tknut se zhluboka nadechl a zaklepal na dveře. Zevnitř se ozvaly nadávky, a pak se dveře otevřely.

„Říkal jsem ti, že mne nezajímá, co…“ Když Rugar uviděl Tknuta, zarazil se. „Promiň,“ řekl. „Myslel jsem, že je to někdo jiný.“

„Jistě,“ odvětil Tknut. Dokonce i věděl, za koho ho Rugar považoval. Bylo všeobecně známo, že Rugar by s Ballwanovým plánem nesouhlasil. Považoval by to za sebevražednou výpravu. Tknutovi připadalo divné, že je Ballwan ochoten nasadit život, aby pomstil Diamantu, ale Diamantinu otci ne. „Mohu dovnitř?“

Rugar ustoupil stranou.

Tknut vešel dovnitř. V malém srubu bylo přetopeno. Na stole ležely zbytky jídla a bylo to tu cítit zatuchlými lůžkovinami. Rugar truchlil po svém. Skoro to vypadalo, že se ztrátou Diamanty ztratil i svou bojechtivost.

„Jak si vede můj čaroděj?“ zeptal se Rugar. Ani nečekal, až mu Tknut odpoví. Posbíral ze stolu talíře a naskládal je do koše, který později dá domestikům. „Přemýšlel jsem o něm. Možná, že jsme se mýlili, když jsme si mysleli, že v něm není feyská krev. Byl ještě hodně malý, když ho Solanda našla…“

„Nemýlili jsme se,“ přerušil ho Tknut. „Já a Rotin jsme na něm trochu pracovali.“

„Takže ostrovan?“ Rugar se na něj úkosem podíval, jako by si chtěl Tknutovu odpověď objasnit.

„Čistokrevný. Není v něm ani kousíček feyského.“ Tknutovi se rozbušilo srdce. Nechtělo se mu sdělovat Rugarovi to ostatní.

„Domnívám se, že to dělá nějaký druh smyslu,“ poznamenal Rugar. „To vysvětluje, proč je nemůžeme porazit.“

„Ano,“ souhlasil Tknut. Rugar očividně potřeboval ospravedlnění. Byl první z rodiny Černého krále, který zklamal při plnění rozsáhlého úkolu. „To ovšem také vysvětluje ještě něco jiného.“

Rugar si přitáhl ke stolu židli a opřel se o ni. „Copak?“

„Jak uprchl.“

Rugar sepjal ruce v klíně. K Tknutovu překvapení nekřičel, dokonce ani neodkopl židli. Jednou nohou se opřel o spodní příčku a maličko se předklonil. „On uprchl?“

Ten tón byl ještě hrozivější, než kdyby křičel.

Tknut přikývl. „Já – tedy – Rotin a já jsme na něm prováděli pokusy…“

„Ty jsi k němu pustil Rotin?“

„Já nad ní nemám žádnou pravomoc, Rugare,“ bránil se Tknut. Paže ho svrběla. Podrbal se a vysál si z vyrážky krev. „Chtěla ho vyzkoušet.“

„K tomu neměla právo.“

„Je velitelem cenzorů.“

„A já jsem ti řekl, že je to nepřípustné.“

Tknut polkl. „Já jsem nejmladším cenzorem. Nemám se jí jak zbavit.“

„Ty hlupáku.“ Rugar stále mluvil klidně. Odlepil se od židle a sepjal ruce za zády. „No dobrá, nemohl se dostat daleko. Řekneme domestikům, ať ho najdou. Pravděpodobně se schovává někde v domicilu.“

„Dostal se ven,“ pravil Tknut.

„Cože?“ zasyčel Rugar.

Tknut si na krvácející paži přitiskl dlaň. Svrbění se zhoršilo. „Dostal se ven.“

„Tys ho pustil?“

„Ne,“ odpověděl Tknut. „Utekl.“

„Z cenzorského srubu?“

„Ano, pane.“ Tknut spustil ruku. Byla celá od krve. Svrbění nepolevovalo, ale zrovna teď s tím nemohl nic dělat.

„Jak se to stalo?“

„Je – no, on je velmi mocný,“ řekl Tknut.

„Byl prostě lepší,“ usoudil Rugar. Rázoval po malé místnosti sem a tam, a pak kopl do nohy od stolu. Stůl poskočil.

„Právě teď ho hledáme,“ řekl Tknut. „Poslali jsme ven pěšáky, aby se po něm podívali. Rotin na ně dohlíží.“

„Rotin,“ ušklíbl se Rugar.

„Rotin by ho nedokázala najít, ani kdyby měla jasně popsaný směr.“

Tknut s tím souhlasil, ale cenzorská soudržnost ho donutila mlčet. Jakkoli byla Rotin neschopná, dosud byla velitelem cenzorů.

„Jestli po něm teď pátrá,“ ozval se Rugar, „co ty děláš tady?“

„Poslala mne sem, abych ti řekl, že je pryč.“

„Bojí se přede mne předstoupit sama, co?“ ušklíbl se zachmuřeně Rugar. Tknut byl rád, že to Rugar nevyčítá jemu. „A ty se nebojíš. Myslí si, že si toho nevšimnu. No dobrá, ten chlapec se nedostane daleko. Mimo stínozemí byl naposledy jako batole. Barvy a vůně ho zdrtí. Pravděpodobně ho najdeme v nějakém křoví nedaleko vstupního kruhu.“

„To asi ne,“ ozval se Tknut.

Rugar si založil ruce na hrudi. „Tak ty si myslíš, že asi ne?“

Tknut zavrtěl hlavou. „Okolí jsme prohledali.“

„Ty a Rotin.“

„A pěchota. Kdyby byl sám, tak možná. Ale je s ním tvůj ostrovní sluha.“

„Adrian?“ Rugar znovu nebezpečně ztišil hlas. „Tys nechal Adriana uprchnout?“

„Já – zdá se, že to měli naplánované. Adrian přišel do cenzorského srubu a ten kluk je oba dostal ze srubu ven.“

„Na tom všem mne teď nejvíc překvapuje, že ses ho vůbec zmocnil,“ poznamenal Rugar.

Tknut přikývl.

„No jistě. Teď to konečně dává smysl. No dobrá, dostanete racčího jezdce. Ale očekávám nějaké výsledky.“

„Budeš je mít,“ odpověděl Tknut. „Musíme toho kluka najít.“ „Vlastně,“ usoudil Rugar, „ani nemusíme. Většinu toho, co jsme potřebovali vědět, jsme se od něj dozvěděli. Ostrované mají svou vlastní magii, to je více než jasné. Typ magie se liší člověk od člověka a způsob, jakým se s ní zachází, se očividně liší podle kultury. To znamená, že budeme muset jednat s ostrovany jako se sobě rovnými, a ne jako s národem, který můžeme snadno ovládnout.“ Spustil ruce a rozčíleně si otřel

dlaně do kalhot. „Tohle jsme pravděpodobně měli dělat už od začátku.“

Tknut s tím souhlasil, ale dost dobře nevěděl, co na to říci. Rugar by si mohl jeho souhlas vyložit jako kritiku. A nakolik Tknut shledával, že by byl schopen Rugara kritizovat, stále si uvědomoval, že je to syn Černého krále a vůdce této feyské skupiny.

„Vlastně,“ pravil Tknut obezřetně, „si myslím, že ho musíme najít z jiného důvodu.“

„A to je?“ otázal se Rugar.

„Jed.“ Tknut si přejel jazykem po rtech. To, co se teď chystal Rugarovi říci, ještě nikomu neřekl. „Když byl ještě naživu Caseo, vymyslel jsem čarodějské zaklínadlo, které by nás jedu zbavilo. Ale Caseo to zamítl, protože jsme tady neměli čaroděje.“

Rugar najednou celý ožil. Přiskočil těsně k Tknutovi, až měl obličej jen pár palců od jeho. „Ty máš zaklínadlo?“ vyhrkl. „Zaklínadlo, které zneškodní ten jed?“

„Myslel jsem si, že jsem ho zapomněl,“ odpověděl Tknut. „Ale jak jsem byl dnes v noci v lese, tak jsem si na celé vzpomněl.“

„A bude účinné?“ zeptal se Rugar.

„Dokonale,“ odpověděl Tknut.

„Je to nějaká protilátka?“ zeptal se Rugar.

Tknut zavrtěl hlavou. „Vlastně ten jed obrací proti nim. A na tom jsme uvízli. Od začátku jsme potřebovali nějaké čarodějské zaklínadlo.“

„Nějaké čarodějské zaklínadlo,“ mumlal Rugar. Pak chytil Tknuta za loket. „Vezmi si svého raccího jezdce a ještě další zvěrojezdce, které seženeme. Musíme toho kluka najít.“

„Já vím,“ odpověděl Tknut.

„Ne, nevíš,“ opáčil Rugar. „Musíme ho najít co nejdříve. Jakmile zjistí, že je ostrovan, už nám nikdy

nepomůže. Musíme ho najít, dokud sám sebe považuje za Feye.“

Adriana probudilo ptačí štěbetání. Ležel na silné matraci, ani nedýchal a poslouchal to, o čem si myslel, že už nikdy neuslyší.

Skrz větve pronikalo do oken sluneční světlo, svítilo dovnitř a hřálo ho. Počisťův srub, budovaný a vylepšovaný po mnoho let, byl rozdělen na několik částí. Tuto nazýval částí Uniknutí ze stínozemí. Ve dvou stěnách byla okna bez skla, takže na podlaze ležel prach a listí. Ale také tu voněly borovice, řeka a tráva – vůně, které Adrian zbožňoval. Za oknem kvetl šeřík a v místnosti se vznášela omamná vůně.

Coulter byl schoulený vedle něj, s tvářičkou zabořenou do jeho boku. Jak Počisťa správně předpověděl – když se dostali do srubu, uklidnil se. Coulter byl zvyklý na dřevěné zdi, podlahu a strop. Trápil ho ten jas.

A zvuky.

A pachy.

Srub byl dlouhý a úzký. Byl postaven kolem stromu a střechu tvořily větve. Adrian se na ně v noci díval, všiml si té zvláštnosti a čekal, že mu to Počisťa vysvětlí.

Počisťa mu to nevysvětlil.

Ale bylo jasné, že ten, kdo srub postavil, postupem času získal zkušenosti. Místnost zvaná Uniknutí ze stínozemí měla prkna ledabyle sbitá, jak to šlo. V některých zůstaly díry po sucích. Ale další místnost, kousek vzadu, Počisťova soukromá místnost, kterou jim slíbil jen ukázat, byla celá prkenná a bez oken. Byla dokonale utěsněná a čistá – dovnitř se nedostalo nic.

Vůbec nic.

Adrian se protáhl. Takovou radost nepocítil od okamžiku, kdy se mu narodil syn. Z těch prostých věcí byl šťastný. Dřív to nevěděl a nikdy by na to nepřišel,

kdyby ho od nich někdo neodřízl – včetně počasí, květin a bláta.

Coulter byla jiná nesnáz.

Než se dostali do srubu, chlapec už jen nesrozumitelně drmolil a plácal nesmysly. Počisťa říkal, že u člověka, který byl uvězněn ve stínozemí, je to normální, možná jen trochu silné, ale co taky Adrian čekal? Chlapec si myslel, že svět je šedivý, neživý, bez barev a živých bytostí. Zabere spoustu času a trpělivosti, než se s těmi rozdíly sžije.

Nesnáz byla v tom, že ani jedno Adrian neměl. Teď, když se dostal ze stínozemí, chtěl se od něj rychle dostat co nejdál.

A chtěl jít za Lukem. Chtěl jít za svou rodinou a na svůj statek a vidět řeku za denního světla a Jahn a most a…

A všechno. Všechno, co tak dlouho postrádal.

Počisťa ho trochu dráždil. Ten rudokap jim vyprávěl svůj příběh včetně útěku ze stínozemí poté, co zabil Casea, ale už nic neříkal o tom, co dělal pak. Adrian se mohl jen dohadovat. Nějaký nepřestrojený Fey nemohl být vítán nikde v ostrovní společnosti. Počisťa pravděpodobně strávil následující léta

o samotě. Žádný div, že byl rád, že je tam má. Adrian přetáhl pokrývku přes Coultera a položil svůj polštář

tak, aby Coulterovi trochu zakrýval oči. Pak se skulil z matrace. Tuhle matraci Počisťa dělat nemohl. Musel ji ukrást v nějaké ostrovní vesnici někde poblíž. Byla příliš měkká, stehy příliš dokonalé a byla příliš nacpaná, než aby byla z větviček, ostružiní a listí. Kromě toho neměl Počisťa nikde ve srubu žádné tkalcovské ani šicí vybavení.

Když se skulil z měkké matrace, ucítil jak je ztuhlý. Vstal, znovu se protáhl, vděčný, že měl možnost cvičit.

Počisťa je Feyům neprozradí a slíbil jim, že je ochrání, a ten slib mu Adrian uvěřil.

V žaludku mu kručelo. Musí pro sebe a Coultera sehnat něco k snídani. Pak se rozhodne, co udělají dál. Otevřel dveře na protějším konci místnosti a nechal je otevřené.

Počisťa seděl u stolu, na malém talířku před sebou několik sladkých bochánků. V jedné ze zadních místností si zbudoval hliněnou pec. Musel být vzhůru skoro celou noc, aby něco upekl.

Adrian byl dojat. Po léta na něj nikdo nepomyslel jako na samostatně myslící a cítící bytost. Dokonce ani Menda ne. Litovala ho, byla pro něj přitažlivá, ale nejednala s ním jako s člověkem, který má svou vlastní duši, pocity, naděje a radosti.

„Dobré ráno," pozdravil a usedl na židli.

Počisťa se na něj vesele zazubil a přisunul mu blíž talíř s bochánky. „Myslel jsem si, že by sis možná dal k jídlu něco opravdového. Ani ti nedokážu popsat, jak dlouho mi trvalo, než jsem se naučil vařit. Ale jsem rád, že to umím."

Adrian si vzal jeden bochánek. Byl kulatý, plochý a měkký. Kousl do něj. Uprostřed byl ještě teplý. „Já taky," pravil s plnou pusou.

Dosud s žádným rudokapem doopravdy nemluvil. Vždycky se jim – stejně jako ostatní Feyové – vyhýbal. Ale on k tomu měl jiný důvod. Vyhýbal se jim, protože se jich tak trochu bál. Nikdy se nekoupali, pracovali s mrtvými a sami tak trochu vypadali jako mrtví. Feyové se jim vyhýbali, protože rudokapi neměli žádnou magii a tím pádem nebyli považováni za pravé Feye.

Ale tady to byl rudokap, který se vzepřel, který zabil, protože nechtěl zemřít, a zařídil si vlastní život daleko

od smrti a smradu. Naučil se práce, které většina Feyů považovala za podřadné, a zařídil si příjemný život.

„Ty tady žiješ sám?“ zeptal se Adrian.

Počisťa měl na svém talíři ještě dva bochánky. Nepřítomně po jednom z nich přejížděl prstem. „A kdo by se mnou asi tak žil?“ zeptal se. „Ty jsi první ostrovan, kterého vidím od chvíle, kdy jsem opustil Jahn, a Feyové – no, sám víš, jací jsou.“

To Adrian věděl. Věděl to velmi dobře.

„Doufám, že si uvědomuješ, že jsi v nesnázích,“ poznamenal Počisťa. „Právě teď vás hledají. Nelíbí se jim, když jim někdo uteče.“

„Hledali i tebe?“ zeptal se Adrian.

Počisťa pokrčil rameny. „Pravděpodobně tak trochu ano. Ale já jsem nebyl důležitý. Dlouho by jim trvalo, než by zjistili, který rudokap zabil Casea, a pak by teprve zahájili pátrání. Do té doby jsem si našel skrýš a měl jsem plán. Nezdá se mi, že bys

měl nějaký plán.“

„A oni vědí, kdo jsme.“

Počisťa se zakousl do bochánku. „Ostrovany budou ve stínozemí těžko postrádat.“

Adrian se usmál. Ten chlapík měl zvláštní, trpký smysl pro humor. Adrianovi se to líbilo.

Dojedl bochánek. Chutnal úžasně, byl lehký, nadýchaný a teplý. Dokonce i jídlo chutnalo mimo stínozemí lépe, jako by stínozemní šeď zbarvovala všechno.

„Adriane?“

To ho úpěnlivě volal Coulter.

„Jsem tady,“ zavolal Adrian.

„Adriane!“ Coulter volal ještě hlasitěji a podle hlasu byl vyděšený. Probouzel se.

„Bude lepší, když za ním zajdeš,“ poznamenal Počisťa. „Má opravdu špatné návaly.“

Adrian ani nečekal, až mu Počisťa to slovo vysvětlí. Měl podezření, že ví, co to znamená. Vstal od hrubě přitesaného stolu a prošel dveřmi.

Coulter byl schoulený do klubíčka, polštář si tiskl na obličej a odtahoval se od světla, jak jen mohl nejdál. Adrian se posadil na lůžko a vztáhl k chlapci ruku, ale nedotkl se ho.

„Coultere?“ oslovil ho. „To jsem já.“

Coulter se nehýbal. Adrian mu položil ruku na záda, Coulter sebou trhnul a Adrian si ho přitáhl k sobě. „To bude dobré,“ šeptal mu.

Coulter zavrtěl hlavou. Drobný, vyděšený pohyb na Adrianově hrudi. Adrian ho vzal za bradu a zvedl mu hlavu. „Coultere,“ začal. „Takhle vypadá svět. Ty jsi žil v umělém prostředí. Byla to napodobenina a byl postavený stejně jako je postavený dům.“

Coulter vytřeštil oči. Neříkal nic. Adrian nastavil ruku do slunce. Coulter sebou trhnul.

„Světlo přichází z oblohy. Někdy padá z oblohy taky voda,“ vysvětloval Adrian. „Pak taky bývá tma, tak jako včera v noci. A podle toho určujeme den a noc. Neděláme to proto, protože to zavedli domestikové. Oni jen napodobují pravidla vnějšího světa, tohoto světa.“

„Ty zvuky,“ zašeptal Coulter. „Nikdy jsem neslyšel tolik zvuků.“

Švitoření ptáků, šumění řeky, vítr v korunách stromů. Dokonce i po létech strávených ve stínozemí Adrian ty zvuky poznával. Coulter ne.

Pachy pro něj byly pravděpodobně stejně děsivé. Ve stínozemí to bylo cítit jinak – kouřem z ohně a ztěžklým vzduchem. Dokonce tam ani nevonělo jídlo, protože domestikové většinu jídla připravovali pomocí magie. Feyští vojáci na válečném tažení přirozeně nikdy nevařili a Rugar své Feye stále pokládal za vojáky na válečném tažení.

„Je tu ještě mnoho jiných zvuků," pravil Adrian. „Naučím tě je poznávat. Až budeš vědět, co jsou zač, nebudeš se tak bát."

Coulter polkl. Očividně mu nevěřil, ale byl ochoten si to vyslechnout. „Co je to zač, to pištění?" zeptal se.

Adrian musel chvíli poslouchat, než zjistil, co tím Coulter myslí, když mluví o pištění. „Švitoření," odpověděl. „Ptáci."

Coulter na něj tupě, zmateně zamrkal. Adrianovi se rozbušilo srdce. Tohle bude trvat dlouho. Za celá ta léta strávená ve stínozemí neviděl Coulter jiné tvory než Feye.

„Máš na mysli raccí jezdce?" zeptal se nakonec.

Adrian přikývl a snažil se nedat najevo soucit. „Raccí jezdci jsou Feyové, kteří vypadají jako pták zvaný racek. Hned jak budu moci, tak ti nějakého ukážu."

„Je tu tolik světla," poznamenal Coulter. „Bolí mne oči."

„A taky ještě nějakou tu chvíli budou." Ten hlas patřil Počisťovi. Opíral se o dveře, v jedné ruce talíř, v druhé džbánek vody. „Podle toho, co mi říkal Adrian, jsi byl batole, když jsi přišel do stínozemí. Tvé oči to světlo znaly, ale ty si na to nepamatuješ. Nicméně to znamená, že si zase zvykneš."

Jako batole. Adrian neřekl nic, ale přes Coulterovu hlavu se na Počisťu usmál. Ten mužíček měl pravdu. Batolata procházejí tímto přechodem. První týdny života tráví děti tím, že se přizpůsobují novému prostředí.

Počisťa si klekl na lůžko a podal Coulterovi talíř. Coulter se musel natáhnout do slunce, aby se dostal k jídlu.

„Co je to?" zeptal se Coulter.

„Bochánek," odvětil Počisťa. „Sám jsem ho pekl."

„Ty jsi domestik?“

Počisťa zavrtěl hlavou. „Já jsem rudokap.“

„Ale rudokapi nemají magii.“

„Lidé mohou připravovat jídlo i bez magie,“ řekl Adrian tiše. „Tímto způsobem žijí ostrované už po celá pokolení.“

„Ale ostrované mají magii.“

Počisťa potlačil úsměv. Adrian v duchu vzdával díky, že Coulter řekl ostrované, a nevztáhl to na sebe.

„Většina ne,“ pravil Adrian. „Ale starají se o sebe docela dobře. Až se dáš do pořádku, tak můžeš Počisťu požádat, aby tě naučil péct bochánky.“

„Do té doby budeme pryč,“ prohlásil Coulter.

Adrian ho poplácal po zádech a kousek ho popostrčil. „Proč nejíš?“ zeptal se.

Coulter se na něj podíval. Poznal, že se něco změnilo, ale nevěděl co. Teď mu to však Adrian říkat nechtěl. Teď ještě ne.

Počisťa maličko potřásl talířem. Bochánky na hrubém hnědém talíři vypadaly čerstvě a lákavě.

„Neublíží mi to?“ zeptal se Coulter.

Adrian zaváhal, jestli se to týká bochánků nebo slunečního světla. „Ne,“ odvětil posléze. „Neublíží.“

Coulter bázlivě natahoval pravou ruku a jak se blížil k slunečnímu světlu, zpomaloval. Pro magií obdařené bytosti mělo světlo zvláštní význam. Adrian tomu teprve začínal rozumět. Světlo, kterým je Coulter včera zahalil, bylo živoucí, byla to stěna mezi nimi a Feyi. Možná, že Coulter čekal od tohoto světla to samé.

„To je v pořádku,“ řekl Adrian tiše.

Coulter přikývl a ponořil ruku do proudu slunečních paprsků. Udělal to tak prudce, že málem vyrazil Počisťovi talíř z ruky.

„Hej!“ zvolal Počisťa. „To není žádná clona! To je sluneční světlo.“

Jako by Coulter mohl vědět, čím se to liší. Položil prsty na talíř. „Je to teplé," řekl Adrianovi.

„To se někdy, když je něco na slunci, stává," odpověděl Adrian.

Coulter přikývl a přitáhl si talíř k sobě. Pak se odsunul od Adriana, položil si talíř do klína a vybral si jeden bochánek. Vzal do prstů okraj, kousek si odloupl a zakousl se do něj.

„Je to dobré," řekl překvapeně.

Adrian se vesele zazubil. Chlapec musí zjistit, že některé z nových věcí jsou příjemné.

Coulter jedl rychle. Pak si vzal od Počisťy hrnek vody, napil se a znovu překvapeně vzhlédl. „Je sladká."

„Je čerstvá," souhlasil Počisťa. „Na rozdíl od vody ve stínozemí."

Coulter se znovu sklonil ke svému jídlu. Počisťa ho chvíli pozoroval, a pak si povzdechl. „Víš," pronesl k Adrianovi, „budeš ho tu muset chvíli nechat."

„Myslím, že bychom tu neměli zůstávat," odpověděl Adrian. „Nejsme dost daleko od stínozemí. Nejsem si jist, jak bezpeční tu jsme."

„Bezpečnější, než kdybyste vylezli ven. Ten chlapec má návaly. Jestli ho znovu vezmeš do lesa, a pak do města, připravíš ho o rozum."

Coulter přestal jíst a odložil talíř. „Návaly?"

Počisťa přikývl. „To se stává lidem, kteří stráví příliš dlouhou dobu ve stínozemí. Než jsme přišli na Modrý ostrov, vídali to Feyové většinou jen u vězňů. Znamená to, že jsi natolik zvyklý vídat všude šeď, že pro tebe barvy, vůně a teploty znamenají příliš mnoho vjemů. Některé lidi to přivádí k šílenství."

„Myslím, že není nutné to chlapci říkat," ozval se Adrian. Ani v nejmenším teď nestál o to, aby Coulter znal nebezpečí života mimo stínozemí.

„Myslím, že by to měl vědět. Nebude se cítit tak osamocený.“

„Já nechci zešílet,“ ozval se Coulter tiše.

„Nezešílíš,“ uklidňoval ho Počisťa. „Když si na všechno budeš zvykat postupně.“

Adrian si založil ruce na hrudi. „Mám pocit, že jsi prostě opuštěný a chceš, abychom tu zůstali.“

„Vzpomeň si, jak se chlapec včera v noci bál. Jenom by se to zhoršilo. Nikdy neviděl hmyz ani ptáky ani ryby. Jestli mu to nějakým rozumným způsobem neukážeme, bude se bát všeho.“

„Jak můžeš mluvit, jako bych tu nebyl,“ ozval se Coulter.

Počisťa se na něj podíval. „Promiň,“ omluvil se tiše. „Nemyslel jsem to tak. Jen jsem chtěl, aby tvůj… otec…?“

Dřív, než mohl Coulter něco říci, Adrian přikývl.

„...se zachoval správně.“ Počisťa třesoucíma se rukama posbíral nádobí. „A ano,“ řekl, aniž se podíval na Adriana. „Jsem opuštěný.“

Podařilo se mu to říci tak, aniž by ho Adrian litoval. Ten mužíček měl na někoho, na koho se vždycky pohlíželo jako na nulu, překvapivě velkou důstojnost.

Adrian vyhlédl z okna. Lehký vánek rozechvíval listy. Ptáci zmlkli, ozývalo se jen šustění v lesním podrostu. Dovnitř vlétla moucha a přistála na jakémsi drobku vedle Coultera.

Coulter vyjekl, ucukl a narazil do Adriana. „Duše,“ zamumlal feysky.

Počisťa zavrtěl hlavou. „Ne,“ prohlásil. „Bytosti ve feyských lampách takto někdy vypadají, ale toto není duše. Toto je hmyz. Moucha.“ Pak se podíval na Adriana. „Vidíš?“

Adrian viděl. Ale odpovědnost, kterou cítil k Coulterovi, se v něm svářila s odpovědností k sobě samému. Musí se postarat

o Coultera, ale také chtěl najít Luka a zjistit, jestli je jeho syn v pořádku. Coulter musel jeho úvahy vycítit, protože silně stiskl Adria

novi ruku. „Zůstaneme? Prosím. Nechci se zbláznit."

Počisťa ho sledoval.

„Jak daleko je odtud do Jahnu?" zeptal se Adrian.

„Jeden den rychlé chůze," odpověděl Počisťa.

Coulter mu stiskl ruku ještě silněji. „Neopouštěj mne," prosil.

„Neopustím," slíbil Adrian, ačkoliv už přemýšlel o tom, jestli

by na pár dní... Oba chlapci ho potřebovali stejně. Ale pro Luka mohl udělat méně než pro Coultera.

„Budou vás hledat," poznamenal Počisťa. „Budou hlídat všechny cesty do Jahnu. Pravděpodobně budou sledovat i vaše přátele a rodiny, jestli pro ně máte nějaký význam."

„Já ne," odvětil Adrian.

„Ale drželi tě v zajetí několik let. Víš víc, než by chtěli, aby jejich nepřítel věděl," namítl Počisťa. „Budou tě hledat."

Coulter na něm visel tak pevně, až mu kroutil ruku. „Nechoď."

„Nikam nepůjdu," odpověděl Adrian. Snažil se, aby to nevyznělo odevzdaně. Neodejde. Rozhodně ne hned. Možná, že si Coulter se svou magií a bystrým rozumem přivykne na zvláštnosti nového světa rychleji než většina ostatních. Možná, že za pár dní budou moci vyrazit. „Opravdu si myslíš, že by mne dokázali snadno najít?"

Počisťa přikývl.

„Tak jak je možné, že nenašli tebe?"

„Protože já vím, jak se před nimi schovat,“ odpověděl Počisťa. „Dělal jsem to celý život.“

„Můžeš nás to naučit?“ zeptal se Adrian.

„Jestli jste ochotni poslouchat,“ odpověděl Počisťa.

„Jsme ochotni,“ ozval se Coulter a pustil Adriana. Moucha se zvedla z drobku a přistála Coulterovi na noze. Nesmetl ji. Adrian v tom viděl dobré znamení.

„Budeme poslouchat,“ prohlásil Adrian. „Ale jestli by ti to mělo dělat starosti, odejdeme.“

„Já jsem neměl starosti už léta,“ řekl Počisťa. „Nesnáším starosti.“

„Ani já ne,“ odvětil Adrian a zatoužil, aby se především nikdy nesetkal s Feyi. „Ani já ne.“

Dar se tiskl zády ke stěně svého srubu. Ve stínozemí nebyla žádná mlha, nic, co by ho skrylo. Matka stála vedle něj, ruku položenou na jeho rameni. Dokonce ani toto ho neuklidňovalo.

Jeho děd zuřil.

Stál před domem a žádal Dara, aby šel ven. Nika Dara vyvedla ven proti jeho vůli. Když uviděl svého děda, zastavil se.

Jeho děd vždycky vypadal větší než ostatní Feyové. Ne že by byl. Dar vídal jiné Feye, kteří byli vyšší, ale děd měl své zvláštní vystupování – způsob, jak se dívat na svět, a to ho činilo děsivějším, než byl kdokoli jiný, s kým se kdy Dar setkal.

A teď mu opravdu naháněl hrůzu. Přes ramena měl ledabyle přehozený plášť, tkanice u košile rozvázané a boty zablácené. Vlasy mu volně poletovaly kolem obličeje. Dar ho ještě nikdy neviděl tak neupraveného, ale to nebylo to, co ho děsilo nejvíce.

Nejhorší na něm byly oči.

Blýskal se v nich temný vztek, který pronásledoval Dara ve snech. Jeho děda obklopovala temnota, kterou Dar vídal ve snech, ale vždycky ji přisuzoval tomu plášti.

Ale dnes ne.

„Neviděl jsem ho," prohlásil Dar, vědom si toho, že se ho děd bude zase ptát na Coultera.

„To vím," odpověděl děd, „ale chci, abys ho našel."

Matka mu stiskla rameno. V obličeji byla zšedlá bolestí. Křídla se jí nehojila dobře, a když byl otec pryč, musela pracovat ještě víc.

„Nechci, aby Dar odcházel ze stínozemí," řekla.

„Nemluvím o tom, že by měl odejít," odsekl děd s pohledem neochvějně upřeným na Dara. Choval se,

jako by tu matka ani nebyla, jako by tento rozhovor vedli jen oni dva, on a děd.

„Já nevím, kde je," opakoval Dar. Bylo mu jasné, co od něj děd žádá, ale raději se tvářil, jako by to nevěděl.

„Ale to bys měl," namítl děd.

Dar se tiskl ke zdi. Neopracované dřevo ho dřelo do zad. Nemohl couvnout už ani o kousek. „Máma nechce, abych odcházel."

„Nejsi přece tak zabedněný, chlapče," zavrčel děd. „Víš, co po tobě chci." „Nemůžu chtít mít vizi," zašeptal Dar. Děd chtěl Coulterovi ublížit. Věděl to stejně dobře, jako věděl, jak se jmenuje.

„Já nemluvím o vizích. Chci, abys šel po poutu. On čaruje, že? A on vás dva spojil. Jdi po tom poutu a říkej mi, co vidíš." Matka mu znovu stiskla rameno. V prstech neměla moc

velkou sílu. „Možná bychom měli jít dovnitř," navrhla. „Tohle může dělat zrovna tak dobře venku," odsekl děd. „Ale ty bys možná chtěl soukromí," podotkla. Soukromí už měli. Feyové se poschovávali do srubů. Venku

nebyl nikdo. Ani noha.

Děd zavrtěl hlavou. Byl příliš rozčílený, než aby šel dovnitř. Chtěl Coultera hned. Dar to cítil. Cítil to a viděl to v temnotě, která děda obklopovala.

Děd se po Darovi natáhl, ale Dar uklouzl stranou. „Najdi toho kluka, Dare," nařídil mu děd. Dar zavrtěl hlavou. Coulter mu zachránil život. Všichni to

věděli. Jestli Coulter považoval za nejlepší řešení skrýt se před

jeho dědem, pak Dar nebude zjišťovat proč. „Dare," ozvala se matka, „možná ti to nic neudělá." „Podívej," prohlásil děd. „Ten ostrovní sluha Coultera ze

stínozemí ukradl. Tam venku pro nás není bezpečno. Zemře." „Není to Fey," namítl Dar. „Řekl mi to." Děd

prudce zasykl. Chvíli se mračil, a pak zlostný výraz z jeho

tváře zmizel. Přidřepl si před Dara. „Stejně tam není bezpečno.

Nikdy venku nebyl. Nezná svět.“ „Je silný,“ prohlásil Dar. „Dokáže se o sebe postarat.“ „Dare,“ napomenula ho matka. „Tvůj děd tě jen žádá, abys

mu ho pomohl najít.“ Proti oběma naráz Dar bojovat nemohl. Alespoň ne zjevně. „Já nevím, jak ho najít,“ zašeptal. „Ale zcela jistě víš, chlapče,“ řekl děd. „Jste spojeni.“

„Možná že ne, Rugare,“ namítla matka. „Dospěl ke svému nadání jako velmi malý.“

Na Rugarově tváři se znovu objevil zachmuřený výraz, ale tak nepatrný, že si ho matka pravděpodobně ani nevšimla.

„Možná by mohla pomoci šamanka,“ navrhl Dar.

Děd vysunul ruku tak rychle, že Dar nestihl uskočit. Ten dotek zažehl v Darovi jiskru vize stejně jako předtím. Dar uviděl pouta: pouto mezi sebou a matkou, a tři další, vedoucí ze stínozemí. Všechna tato pouta byla bílá. Ale objevilo se ještě páté pouto, černé a ohyzdné, a to vzápětí zmizelo. Zřejmě bylo přerušeno.

Mezi ním a dědem nebylo žádné pouto. Vůbec žádné.

To dodalo Darovi odvahu.

„Myslím,“ opakoval klidně, „že by měla pomoci šamanka.“

Děd ho nechal být, očividně si neuvědomoval, že Dar něco viděl. Temnota kolem něj se vzdouvala, jako by měl každou chvíli vybuchnout.

„Za šamankou nepůjdu,“ prohlásil. „Najdeš ho ty. Hned.“

„Já nemůžu,“ bránil se Dar.

„Dare,“ pokárala ho matka. „Tvůj děd se k nám chová velmi hezky.“

S tím Dar nesouhlasil. Jeho děd přicházel, jenom když něco chtěl. Úkosem se na něj podíval. „Ty nemáš magii na to, abys mne k tomu donutil,“ prohlásil.

„Ale donutím,“ odsekl děd. Popadl Dara za ramena a ten dotyk Darovo tělo rozbouřil. Byli spolu nějak spojeni. Ne poutem, ale byli spojeni svou magií. Dědova magie byla pryč, už dávno vyprchala, ale zbylo jí dost na to, aby v Darovi cosi spustila.

Chvíli Dar lnul k dědovi. Pak jeho vědomí sklouzlo po jednom bílém poutu vedoucím ven ze stínozemí. Dar cítil z pouta Coulterův strach, a jak po poutu putoval, viděl záblesky světla. Ochranného světla.

„Dobře,“ řekl děd. Oči měl vykulené. Dar se odtáhl a vrávoravě se potácel podél zdi, ale cítil, že už je pozdě. Jeho duch už putoval po poutu. Jestli se ho děd dotkne znovu, uvidí Coulterovu stopu stejně jasně jako Dar.

Dar zavřel oči a dotkl se zdi. Cítil se být velmi daleko ze svého těla. Soustředil se ze všech sil, a když pouta procházela vstupním kruhem, přeskočil z Coulterova pouta na jiné.

Pouto, na kterém přistál, bylo staré a dobře známé. Rychle po něm klouzal, jeho duch putoval po této stezce tak jako již tisíckrát předtím.

Ale nikdy předtím vědomě. Na cestu si nepamatoval. Jen věděl, že to už dělal.

Kdyby se ohlédl, viděl by, jak se vstupní kruh zavírá, a daleko za ním by uviděl svého děda a matku, jak se sklání nad jeho zhrouceným tělem. Právě v okamžiku, kdy se vstup zavřel, chystal se ho děd dotknout.

Dar se najednou nacházel v kamenné místnosti. Bylo tu jasno a teplo. Opíral se o ženu, která ho pevně držela a tiše mu prozpěvovala. Měl pocit, že je stejně velký jako doma, příliš velký, než aby ho někdo choval na

klíně, nicméně se cítil dobře. Ve zdech byly čtverhranné otvory, na které někdo dal látku. Uprostřed místnosti stála kolébka a v ní si pobrukovala maličká holčička.

Jeho sestra.

Pamatoval si na ni.

Poplácal ženu po ruce a šel ke kolébce. Už už se chystal nahlédnout dovnitř, když ve svém těle ucítil přítomnost někoho jiného. Vědomí jeho děda ho tlačilo pryč. Hlava se mu zatočila. Dar se zvrátil a s tupým žuchnutím dopadl na podlahu.

Žena něco křičela v jazyce, kterému nerozuměl. Přiběhla k němu kočka a očichávala ho. Jeho děd donutil tělo, aby ucuklo. Kočka měla chladný výraz, jako by se dívala na něco nechutného. S odporem si odfrkla, ucouvla a srst na hřbetě se jí zježila. Děd zaklel. Pak popadl tu část Dara, která putovala po poutu.

Doveď mne k Coulter ovi.

Dar se otřásl. Tělo ho poslechlo, ramena se drhla o podlahu.

Myslel jsem, že je tady.

*Lžeš, kluku. Najdu ho.*Děd klouzal po poutu směrem k vstupnímu kruhu, směrem k místu, kde Dar přeskočil. Dar zavřel oči a zůstal bezvládně ležet na podlaze. Děd Coultera nemohl najít, rozhodně ne bez Darovy pomoci. A v tuto chvíli Dar nikam nešel.

Znal to místo. Už tu byl. Tady býval v bezpečí. Chodíval sem ve snech. Bylo to jeho tajné místo.

Teď o něm jeho děd věděl.

Ale alespoň že nedovedl děda k Coulterovi. Alespoň tohle že neudělal.

Jeho přítel byl v bezpečí.

Dar byl v bezpečí.

Pro tuto chvíli ano.

Matthiasovi cukalo v ruce. Titus mu ránu vyčistil a obvázal, ale dlaň ho trýznivě bolela. Nebyl si jist, jestli ji kdy ještě bude moci používat.

Seděl ve velké kapli, přímo pod Rocovým mečem, obrovským mečem zavěšeným od stropu hrotem dolů. V této místnosti našel před pěti lety krev, ze které pochopil, že Feyové pronikli do Svatyně. V této místnosti vedl stovky mší.

Stovky.

Jako zástupce Rocy.

A nyní byl představitelem Rocy na Modrém ostrově. Představitelem Rocy na světě. Bohem vyvolený.

A oni ho nazývají vrahem.

Ale oni se ho snaží zabít. Feyové ho napadli ve spánku, a to ne jen jednou, ale dvakrát.

Audové právě uklízeli jeho komnaty, vytírali rozlitou svěcenou vodu a krev. Tolik krve. Někdo mu říkal, že na terase leželo tělo nějakého auda.

To byl ten mladý chlapec, který tam byl na stráži.

Dokonce ho ani neslyšel umírat.

A to bylo bezpochyby ještě předtím, než mu do mysli pronikl nějaký Fey, který přináší sny.

Povzdechl si a opřel se rukou o okraj dřevěné lavice. Ve vzduchu se vznášela jemná vůně svěcené vody a svící. Když sem přišel, rozžal pár svící, a pak požádal, aby ho nikdo nerušil. Do staré rocanovy modlitebny jít nemohl, ne po tom, co mu řekl Ballwan.

Magická bytost. Nemožné. Ballwan se zřejmě snažil proniknout do jeho mysli, snažil se ho za trest za Diamantinu smrt oloupit o rozum. Matthias nikdy magický nebyl a ve skutečnosti neměl ani tušení, co tím Ballwan myslí.

Ale od chvíle, kdy odhalil vlastnosti svěcené vody, ji pomáhal připravovat. Jeho ruka spočívala na zbrani od začátku.

Zpočátku si myslel, že ten začátek je posledním okamžikem jeho života. Byl vyděšený, byl si jist, že zemře, a nechtěl. Feyové ho polapili v kapli pro sloužící. Byl jediným ostrovanem v místnosti, který ještě zůstal naživu. A když uviděl svěcenou vodu, pomyslel si, že by ho mohla zachránit. Možná to byl šílený nápad, ale stačilo to na to, aby se dostal na svobodu. Házel ji na Feye a po celou dobu doufal, a snad se i modlil,

že mu lahvičky zachrání život. Zachránily, a to tím nejodpornějším způsobem. Ale zachránily. Po celý život mu říkali, že je ďáblův zplozenec. Byl příliš

vysoký. Ve Sněžných horách nechávali novorozeňata, která byla příliš velká, zemřít ve sněhu. Jeho matka to odmítla, vesničané se mu vyhýbali a celou dobu říkali, že je prokletý.

Musel jim dokázat, že tomu tak není. Noc co noc chodíval na mši, a když přišel jeho čas, přesvědčil rodiče, aby ho dali do Svatyně. Strávil léta jako aud, studoval a toužil se dostat nahoru. Byl tak dobrým učencem, že v mládí dokonce studoval s králem Alexandrem.

Jen dvě věci se Matthiasovi nesplnily. Nechtěl být rocanem. A chtěl věřit. Nikdy nedokázal věřit. Po celý život sloužil

Rocovi a věřil jen tomu, že Roca je mýtus, příběh, nebo – přinejlepším – historická postava, jejíž význam se v průběhu staletí zveličil.

Ďáblův zplozenec. Nemáš žádné slitování. Rozhodně ne s démony. Potřásl hlavou, aby ty hlasy zahnal. Byl rocanem. Copak to

nestačilo?

Zřejmě ne. A nemohl zapomenout na Ballwanův výraz. Ten Fey tvrdošíjně opakoval, že nemá žádný důvod lhát. A měl pravdu. Neměl důvod lhát. Vůbec žádný.

Ledaže by si pohrával s Matthiasovým rozumem.

Nemohli ho zabít, ale třeba spíš proto, že byl Bohem vyvolený, ne kvůli magii. Feyové se snažili všechno vysvětlovat v pojmech magie.

Možná, že kdyby byl s Ballwanem o samotě, tak by mu to Ballwan přiznal. Přiznal by mu, že lže.

Musí to přiznat. Jestli to neudělá, nebude mít Matthias klid.

Nemůže přece být tak špatný jako oni. Nemůže. To nemůže být pravda. Tohle by mu žádný spravedlivý bůh neudělal.

Žádný spravedlivý bůh.

Bůh nemá jistotu, že v něj Matthias věří.

Matthias si povzdechl. Záda ho ještě bolela po Nicholasově noži. Všichni ho nenávidí. Nicholas, Porciluna, audové. Všichni, nejen Feyové. Ti všichni by byli rádi, kdyby se našel nějaký prohřešek vůči jeho povinnostem jako rocana.

Něco víc než to, že nevěří.

Potřásl hlavou. Po celý život toužil po ryzosti, kterou onoho odpoledne projevil Titus. Titus držel lahvičky se svěcenou vodou, jako by držel podstatu samotného Rocy. Titus mluvil

o každém Tajemství s posvátnou úctou, jako by byl obdařen

svatou vírou.

A to bezpochyby byl.

Matthias byl naplněn vírou. Jen na ní neviděl nic posvátného.

Vstal a vyklouzl do chodbičky mezi lavicemi. V kapse měl lahvičky se svěcenou vodou, které si vzal u

sebe v komnatě. Byly těžké a táhly mu roucho dolů. Už nebyl zvyklý chodit po holé podlaze. Když přicházel do kaple jako rocan, kráčel po rudém koberci. Všechno mu bylo dáno. Hned po králi měl nejvyšší postavení v království.

Ale na rozdíl od Porciluny žádný přepych nevyžadoval. Jen ho přijímal jako součást své práce. Jako Slovo. Jako předstírání víry.

Ďáblův zplozenec.

Lord Hofmistr zanechal ve Svatyni skupinu strážných. Matthias byl příliš unavený, než aby se s ním hádal, a ani se mu vlastně nechtělo. Bylo by hloupé být vystavený Feyům.

Nicméně se jako hlupák cítil.

Celou dobu se ve svém postavení cítil jako bezcenný. Teď se ho lidé snažili přesvědčit, aby své postavení chránil, a zároveň ho vinili, že s ním špatně nakládá.

Vinili ho, že má magii.

Že je stejný jako Feyové.

Z toho pomyšlení ho mrazilo. Vzhlédl a podíval se na meč. Stál přesně pod ním. Psaná historie Svatyně uváděla, že Starší měli ohledně zavěšení meče spory, obávali se, aby nespadl na věřící. Jeden Starší prohlásil, že jestli nějaký věřící zasluhuje Boží hněv, meč spadne.

Po dvě staletí zůstal meč na svém místě.

Matthias si horoucně přál, aby teď spadl. Všem by se tím vyřešily starosti, co s Matthiasem. A jemu by to vyřešilo starosti s budoucností.

Nemáš žádné slitování.

S démony ne.

Povzdechl si a zamířil uličkou mezi lavicemi dál. Opánky na naleštěné podlaze tiše mlaskaly. Když došel k dvoukřídlým dveřím, zastavil se. Do dřeva byly

vyřezány stovky maličkých výjevů z Rocova života. Jeden líčil lidi, jak ho s radostí vítají.

S radostí.

Matthiase nikdy nikdo s radostí nevítal. Dokonce ani starý rocan, který ho vybral.

Otevřel dveře a vyšel na chodbu. Stráže ho obklopily a společně s ním kráčely chodbou. Už nikdy nebude moci jít někam sám. Nicholas to považoval za dobré řešení, za velkolepý způsob, jak si Matthiase ohlídat. Chránit ho. Ochranu odmítnout nemohl.

Zvláště ne teď.

„Já mám soukromé náboženské povinnosti," řekl strážnému vedle sebe.

„Zůstaneme před komnatou stejně jako předtím," odpověděl strážný.

Matthias zavrtěl hlavou. „Já chodím."

„Půjdeme za tebou," odtušil strážný. „Tak daleko, jak jen budeme moci, abychom tě nerušili."

Matthias potřásl hlavou. Nesmí je příliš dráždit. Bylo jedno, jestli jdou za ním nebo s ním, tak jako tak za ochranu zaplatí ztrátou soukromí.

V tu chvíli mu v ruce zaškubalo a Matthias zatoužil tu cenu zaplatit.

Vyšel ze Svatyně aniž strážným řekl, kam má namířeno. Ranní vzduch byl svěží a čistý, ze západu, od Kamenných strážců, vál mírný vánek.

Jako když přišli Feyové.

Vyšlo slunce. Zářilo jasně, nad hlavou mu zpívali ptáci a řeka rozmarně zurčela. Až na pár krvavých skvrn na dláždění tu nebyly žádné známky násilí z předchozí noci.

Matthias sepjal ruce za zády a prošel bránou. Šel rychle, jako by přehlížel svou říši. Lidé, kteří ho poznávali, se klaněli a couvali od něj, jak se také patřilo,

ale nedávali najevo žádnou radost. A proč by také měli? Nikdy jim oplátkou žádnou radost neposkytl.

A podle jeho vědomostí ani Roca ne. Život samotného Rocy jim byl znám jen v malých událostech, drobných příbězích. Možná, že radostné příběhy byly vynechány.

Matthias kráčel kolem rákosí u řeky a díval se na místa, kde bylo polámané. Tady se pravděpodobně skrývali Feyové, kteří se ho chystali přepadnout. Nebo si tu možná u vody zdříml nějaký rybář. Vidí už nepřátele všude.

Nepřítel je s námi stále, je v nás.

Jak se mu nezvaně vynořil v hlavě citát ze Slova psaného i nepsaného, nahrbil se. Přesně tohle mu jiným způsobem řekl Ballwan – že Matthias je přesně jako to, co nenávidí.

Toho rána bylo na mostě plno pěších: ženy s dětmi po boku a koši na zádech, muži s nářadím a pytli. Míjeli ho audové na koních a ani si ho nevšimli, a královské stráže jedoucí opačným směrem, které se zdravily se strážemi, jež ho doprovázely.

Až na nahodilé pozdravy měl Matthias pocit, jako by byl pro kolemjdoucí neviditelný, jako by byl naprosto bezvýznamný.

Ten pocit se mu moc nelíbil.

Most mu připadal nějak delší než obvykle a chůze pěšky pro něj byla náročnější. Pěšky nešel přes most od příchodu Feyů. Přirozeně tudy jezdíval, ale nechodil tudy pěšky. Těšíval se z toho mostu – z jeho mistrné stavby a široké dřevěné cesty, kterou dělníci udržovali čistou a v dobrém stavu. Už zapomněl, jak to vypadá, když hluboko pod ním jiskří vody Cardidy a na hlavu a ramena mu praží slunce. Od příchodu Feyů se jeho život odehrával ve Svatyni – byl rocanem a bojoval s nimi.

Někdy míval pocit, že je jediným člověkem, který se soustředí na to, aby je porazil, a ne na to, aby se s nimi sžil. Zdálo se, že si nikdo jiný snad ani neuvědomuje, že se Feyové dobrovolně nezastaví. Že se nezastaví, dokud nebude ostrov patřit jim.

Démoni. Ďábelští, ďábelští démoni.

Přesně jako on.

Jestli má Ballwan pravdu, jestli Matthiasova přání nějak změnila podstatu svěcené vody, tak je za všechna úmrtí zodpovědný.

Za každého jednoho Feye, který od feyského vpádu zemřel.

Potřásl hlavou, jako by tak mohl tu myšlenku zahnat. Nějaká žena, vedoucí opatrně malou holčičku přes most, se na něj zamračila. Zřejmě vypadal bláznivě. Cítil se jako blázen.

Byl vyděšený. Starý rocan byl mrtvý a on si neměl s kým promluvit, neměl nikoho, komu by důvěřoval, nikoho, kdo by v něj věřil. Ani on sám si nevěřil.

Došel na druhou stranu řeky a letmo se podíval na rozcestí. Po levici se rozkládaly pozůstatky feyské osady. Domy už byly v troskách. Feyové, kteří se tam přestěhovali, toho moc o tesařině a stavitelství nevěděli. Nevěděli toho moc ani o ostrovním způsobu života. Možná proto dobývali – neuměli dělat tolik světských věcí sami.

Obchody byly ještě zavřené. Na dláždění si hrály nějaké děti a po ulici čenichal jakýsi pes. Kočky Matthiasovi chyběly. Alespoň že Nicholas změnil ten výnos. Matthias ho považoval za přehnaný. Boží tvorové jsou boží tvorové. Až na Feye.

Vyrazil po ulici vinoucí se za palác. Jak se blížil k paláci, stahovaly se stráže blíž k němu. Usoudil, že nechrání jeho, ale Nicholase. Dokonce i stráže, které byly určeny jemu, mu už nedůvěřovaly.

Na palác se ani nepodíval. Šel přímo k věznici. Stála vzadu za garnizonou, před palácovou bránou. Od města byla oddělena stromořadím vysázeným do čtverce kolem budovy. Ve stromořadí stály stráže a střežily vchody.

Vězení samotné mělo také čtvercový půdorys, bylo kamenné a nalíčené vápnem. Nemělo okna a dveře byly pobité železem. Matthias byl naposledy uvnitř jako danita, když k jeho povinnostem patřilo poskytovat duchovní útěchu.

To bylo už desítky let.

Když se přiblížil, zahradili mu cestu dva strážní před vchodem.

„Rád bych viděl vězně," pravil Matthias.

První strážný, statný, sotva dvacetiletý muž, zavrtěl hlavou. „Je mi líto, Ctihodnosti. Máme rozkazy nikoho k věznici nepouštět."

Všichni věděli, o kom Matthias mluví, přestože vevnitř byli určitě ještě i jiní vězni. Chtěl za Ballwanem. Ještě spolu neskončili. Musel vymýtit z mysli jeho slova.

„Odmítáte mu duchovní útěchu?" otázal se Matthias.

„Máme rozkazy z nejvyšších míst," řekl strážný. „Nemá být rušen."

„Chci za ním," trval na svém Matthias. „Podle zákona stojí nade mnou jen král. Máte rozkazy od krále Nicholase?"

Mladý strážný se podíval na svého společníka. Druhý strážný pokrčil rameny. „Velitel stráží nám řekl, že k němu nikdo nesmí," prohlásil.

Monte. To nebyl ani lord, byť byl ve stejném postavení. „Takže mohu vstoupit," pravil Matthias.

Mladý strážný zvedl ruku v úpěnlivé snaze Matthiase zastavit. „Odpusť, Ctihodnosti, ale máme rozkazy, že se do budovy nesmí dostat žádná svěcená voda."

Matthiasem zalomcoval vztek. Nedomyslel svůj plán. Natolik ho zachvátila touha po pomstě, že za ní šel naprosto bezmyšlenkovitě.

Ale může jít dovnitř bez svěcené vody a přesto si to vyjasnit a uklidnit svou mysl. Rozhovorem. Proto sem původně také šel. To bylo jeho cílem.

Sáhl do kapes, vytáhl obě lahvičky se svěcenou vodou a podal je strážnému. Pak sepjal ruce za zády. „Mohu dovnitř?“

„Odpusť, Ctihodnosti,“ opakoval mladý strážný, „ale musíme mít jistotu.“

Matthias se otřásl. Oni ho budou prohledávat. V první chvíli nevěděl, co má dělat – strpět tu pohanu nebo jim nařídit, aby od toho upustili. Nakonec se rozhodl to strpět. Vyhovovalo to jeho rozpoložení.

Zvedl ruce a zatímco ho strážný proplácával po bocích, hleděl na dveře. Byly z těžkého, silného dřeva, pobité pásy železa. Na rozdíl od většiny dveří ve Svatyni nebyly tyto zdobené řezbami a nebylo na nich nic neobvyklého.

Když strážný skončil, spustil Matthias ruce. „Doveď mne k věznì,“ nařídil mu jak nejpanovitěji dokázal.

Strážný zrudl a přikývl. Očividně tonul v rozpacích nad situací, do které ho jeho práce dostala. Druhý strážný vytáhl obrovský kruh s klíči a odemkl dveře. První strážný vstoupil. Matthiasovi strážní chtěli jít za ním, ale Matthias zvedl ruku.

„Pochybuji, že mne tady uvnitř napadnout Feyové, ne?“ podotkl.

Zastavili se. Matthias se k nim obrátil zády a šel za prvním strážným dovnitř.

Ten smrad ho málem porazil. Tady už se dlouho neuklízelo. Páchlo to tu močí a špinavým prádlem. Vzduch by se tu dal krájet.

Na zdech hořely pochodně a jejich plameny slabě osvětlovaly úzkou chodbu. Byly umístěny na délku paže od jednotlivých dveří a všechny dveře tak byly ponořeny ve tmě. Ve všech dveřích byly úzké průzory – na to si Matthias pamatoval ještě ze dnů, kdy byl danitou – ale skrz ně se stejně nedalo nic vidět. Pamatoval si tu chodbu jako hlučnou, ale teď neslyšel nic, přestože předpokládal, že je tu stejně vězňů jako vždycky. Nevěnoval se prověřovaní životních podmínek ve vězení, jak to tu a tam dělával rocan. Na zádech ho neklidně zasvrbělo. Lidé uvěznění ve tmě by měli vydávat nějaké zvuky, přinejmenším křičet o pomoc, když už nic jiného.

Strážný ho prováděl klikatými chodbami, až Matthias dočista ztratil povědomí, kde jsou. Jak se dostávali do starších částí, chodby se úžily a pochodně byly rozmístěny dál od sebe. Nakonec strážný jednu pochodeň vzal do ruky a po zbytek cesty ji nesl. Na konci vytáhl vlastní svazek klíčů, odemkl těžké dubové dveře a vešel dovnitř.

V této místnosti to nepáchlo tak strašně jako na chodbě. Sem umisťovali vězně jen zřídkakdy. Strážný vstoupil a od své pochodně rozsvítil řady pochodní na zdech. Světlo odhalilo v zadní části místnosti jakousi klec ze železných tyčí. V jednom rohu byla hromada slámy, v druhém voda. Ballwan se opíral

o kamennou zeď, ruce založené na hrudi. Kolem hlavy mu poletovala jako moucha jiskřička z pochodně. „Ale," přivítal Ballwan Matthiase ostrovsky. „Tak zvědavost ti nedala."

Trefil do černého. Matthias neodpověděl. Nevěděl, co říci, aby to nevyznělo jako obrana. Obrátil se k strážnému a vzal si jeho pochodeň. „Nech nás," nařídil mu.

„Ale Ctihodnosti…"

„Nech nás.“

Rocanovi strážný odporovat nemohl. Přesto s ním Matthias pocítil chvilkový soucit z toho, do jaké situace ho dostal. Jestli rocan zemře, bude strážný popraven. Kdyby zemřel vězeň – no, to by záleželo na Nicholasovi. Ale vzhledem k tomu, jak byl král Feyi okouzlen, tak by strážný v takovém případě asi zemřel také.

„Budu tě muset zamknout uvnitř,“ podotkl strážný.

Matthias přikývl. Jako danita dělával něco podobného snad stokrát. Počítal s tím.

„Budu venku,“ dodal strážný.

Odešel a zavřel za sebou dveře. Po chvíli cvakl zámek a Matthias byl uvězněn z uvězněným Ballwanem.

Do kobky pronikla další jiskřička. Matthias se zamračil. Kdyby dopadla, kam neměla, mohla by podpálit tu slámu. Pak jiskřička narazila do zdi a zhasla.

„Bojíš se, že tě zabiju?“ otázal se Ballwan. „Kdybys uměl zabíjet na dálku, zemřel bych už na té chodbě,“ odpověděl Matthias. „Potřebuješ, aby jiní zabíjeli za tebe.“

„Jako ty potřebuješ jed.“

Matthias pokrčil rameny. „Působí.“

„Jen proto, žes ho připravil.“

Proto sem přišel. Pro tento objev – nebo lež. „Svěcenou vodu připravuje každý rocan.“

„Ale před tebou neměla magické vlastnosti.“

„To nevíme. Před vámi jsme tu neměli Feye.“

Ballwan se dal do smíchu. Hluboký, srdečný smích, který by se Matthiasovi možná líbil, kdyby měl dobré vyhlídky na výsledek. Ale Matthias si nedělal marné naděje.

„Nicméně ti to nedalo,“ pravil Ballwan. „Musel jsi za mnou přijít.“

„Musel jsem tě vidět tady, za mřížemi, abych měl jistotu, že mi nic nehrozí," odvětil Matthias.

Ballwan se ušklíbl. Ten úšklebek mu ještě přidal na ďábelskosti. „O co jde? Nevěříš, že tě ochrání Boží vůle?"

„Bůh je tak daleko," odpověděl Matthias.

Ballwan zavrtěl hlavou. „Ty se chráníš sám."

„Proč jsi tak pevně rozhodnut přesvědčit mne, že jsem částečně Fey? Je to nějaký další způsob, jak mne porazit?"

„Ne." Ballwan si založil ruce na hrudi a úsměv z jeho tváře zmizel. „Pro mne je to víceméně vysvětlení toho, co se stalo ve tvé komnatě. Dvakrát. Nikdo by neměl být schopen nás porazit."

„Jenže tohle říkáte pořád a já pro to nevidím žádný důkaz," namítl Matthias. „Jsme schopni vás porazit víceméně snadno."

„Zavraždili jsme vašeho rocana, zavraždili jsme vašeho krále a ty si myslíš, že jsme porazitelní?"

„A my jsme zavraždili vnučku Černého krále," opáčil Matthias. Do obličeje mu vlétla jiskřička. Smetl ji a poodstoupil dál od pochodní. Ještě neviděl, aby z pochodní takhle vyletovaly jiskry.

„Myslel jsem, že to byla nešťastná náhoda," podotkl Ballwan.

„Nebyla to o nic víc nešťastná náhoda než to, že ses objevil v mých komnatách."

„U vás nikdy nebylo zvykem vraždit."

„Něco jsme se od vetřelců museli naučit." Matthias měl ruce jako led. Litoval, že dopustil, aby ho prohledali. Toužil zabít i tohoto Feye. Byli to ďáblové. Všichni. Ďáblové.

Ballwan se odlepil od zdi a přistoupil k mřížím. „Chceš vědět, jak vím, že máš magii?"

„Já nemám magii,“ odsekl Matthias. „Jsem prostě Bohem vyvolený.“

„Jsi vysoký,“ pokračoval Ballwan. „Ostrované obvykle nebývají vysocí. Zdá se, že z důvodů, kterým nerozumíme, výška souvisí s magií.“

„Poslední rocan nebyl vysoký,“ podotkl Matthias. A zemřel.

Zemřel.

„Tebe nelze snadno zabít. Třikrát jsme tě lapili. Třikrát jsi unikl.“

„Mám prostě štěstí,“ poznamenal Matthias. V ústech měl sucho.

„Ale nejdůležitější je tvůj vzhled. Když člověk přimhouří oči, může vidět, jak z jiného vychází mihotavá magická energie. Ty jí přímo sršíš. Překvapuje mne, že si toho dosud nikdo nevšiml. Asi proto, že se ještě nikdo nepodíval.“

„Myslím, že si to všechno vymýšlíš,“ poznamenal Matthias.

Ballwan obemkl dlouhými štíhlými prsty mříže. „Vyzkoušíme to?“

„Tady nebudeme nic zkoušet,“ zamítl to Matthias. „A ven tě nedostanu.“

„Tak proč jsi přišel?“ zeptal se Ballwan.

Odpověď byla příliš spletitá, než aby se pouštěl do vysvětlování. Přišel Ballwana zabít. Přišel si pro vysvětlení. Přišel se osobně podívat na člověka, který se ho snaží zabít.

„Přišel jsem zjistit, jestli se mne snaží zabít ještě někdo jiný,“ odpověděl Matthias.

„Z Feyů?“ zeptal se Ballwan.

Matthias přikývl.

„A proč bych ti to měl říkat?“

„Protože,“ odpověděl Matthias, „bych tě mohl na místě zabít.“

„Ten tvůj drahocenný jed," pravil Ballwan. „Jednoho dne vyvineme protilátku, a pak poznáte, co to znamená feyský hněv."

„Myslím, že jsme viděli dost feyského hněvu, aby nám to stačilo na celý život," prohlásil Matthias.

„Ještě jsme ani nezačali," odvětil Ballwan. „Jen počkej."

„Takže se mne bude snažit zabít někdo jiný," usoudil Matthias.

Ballwan se ušklíbl. „Myslím, že se o to pokusí někdo jménem Vítr. Domnívám se, že asi Rugar. Myslím, že dokonce i tvůj král tě nenávidí natolik, aby se o to pokusil."

„Nicholas měl možnost," odpověděl Matthias. „My jsme méně…"

Jiskřička poletující kolem se najednou proměnila do muže velikosti dlaně. Muž držel maličký mečík, kterým bodl Matthiase do oka. Matthias sklonil hlavu a plácl po něm. Muž se zmenšil zase do velikosti jiskřičky a zmizel.

„Jak jsi to udělal?" zeptal se Matthias a přistoupil k Ballwanovi blíž.

„Nic jsem neudělal," odpověděl Ballwan.

„Lžeš." Matthias ztišil hlas. Už příliš křičel.

Jiskřička se přiblížila, ale Matthias se po ní ohnal rukou a zahnal ji.

„Vidíš?" řekl Ballwan. „Tohle Feyové umí. Ti bez magie ne."

Matthias se podíval na svou ruku. Sice se ohnal, ale to jiskřičku nezahnalo. Pár palců od jeho ruky se ve vzduchu utvořila nepropustná stěna stejného tvaru jako dlaň.

„Zaraz to," zavrčel Matthias.

Ballwan se dal do smíchu. „Já nic nedělám."

„Zaraz to," opakoval Matthias.

„Já mohu jen kouzlit, ne čarovat,“ odpověděl Ballwan. „To děláš ty.“

„Já nic nedělám.“ Matthias se třásl. Neprůhledná stěna se zatřásla taky. Jiskřička čekala za ní jako moucha snažící se vlétnout do dveří.

„Ty máš velkou magii, svatý muži,“ poznamenal Ballwan a potřásl hlavou. „Nestydíš se zabíjet svou nejvnitřnější pod-statu? Nebo to děláš právě proto?“

„Já nejsem jako vy,“ bránil se Matthias.

„Jsi dočista jako já,“ odvětil Ballwan.

„Nejsem.“ Spustil ruku. Clona také klesla a jiskřička vyrazila k němu. Před obličejem mu okamžitě vyvstala další clona. Ucítil, že se zvedá, ještě dřív než se objevila. Cítil ji stejně, jako by vlastní rukou zvedal štít.

To pomyšlení ho rozzuřilo. Není ďáblovým zplozencem. Je dobrým člověkem. Po celý svůj život pracoval na tom, aby byl dobrým člověkem. Byl rocanem. Ctihodným. Bohem vyvolený.

„Já nejsem jako vy,“ zašeptal.

„To je asi pravda,“ odpověděl Ballwan. „Tvá moc je neukázněná. Ty nemáš ani tušení, proč nás tak strašně nenávidíš. Nenávidíš nás, protože ti připomínáme tebe samotného.“

„Já jsem ostrovan,“ namítl Matthias.

Ballwan přikývl. „Našli jsem další dva stejné jako ty. To je důvod, proč jste schopni držet nás v šachu. Vaše magie.“

„Já žádnou magii nemám!“ zařval Matthias. Z očí mu vyšlehlo bílé světlo a zabodlo se do mříží. Cítil, že světlo tryská z něj, šlehá z něj, bere s sebou jeho vztek.

Ballwan uskočil světlu z cesty, ale Matthias obrátil hlavu. Světlo se pohybovalo s jeho očima.

„Zastav to,“ ječel Matthias. „Tos udělal ty! Zastav to!“

Ballwan prchal před světlem. Zvedl ruce, ruce zasyčely a Ball-wan vykřikl.

Matthiasovi narazilo něco ze strany do hlavy, až mu v uších zazvonilo. Zamrkal a světlo pohaslo. V místnosti se vznášel pach spáleniny. Na uchu měl něco, co ho tahalo za vlasy a bodalo jehličkami do hlavy. Smetl to. Do vzduchu vyletěl malý mužíček, ale ještě než dopadl na zem, změnil se v jiskřičku.

„Tos udělal ty," zavrčel Matthias na Ballwana.

Ballwan byl zsinalý a ruce měl zkrvavené. „Já bych se takhle nezranil jen proto, abych ti něco předvedl," odsekl. „Pokračuj. Doraz mne. Svou magií, ó ty svatý. Svou magií."

Dveře se otevřely a dovnitř vtrhl strážný s taseným mečem. „Jsi v pořádku, Ctihodnosti?"

Matthias zavrtěl hlavou.

Vůbec nebyl v pořádku. Obrátil se, sebral strážnému váček, vytáhl z něj lahvičku se svěcenou vodou a nalil si ji na ruku. Pak se podíval na Ballwana.

„Lžeš."

Ballwan zavrtěl hlavou. Zíral na své zničené ruce. „O bolesti nelžu."

„Dal jsi mi slib, Ctihodnosti," zaprosil strážný. „Prosím, dej mi tu vodu."

Matthias pevně sevřel lahvičku v ruce a přistoupil k mřížím. „Snažíš se ze mne udělat šílence. Celou dobu. Chceš abych zemřel, jako starý rocan. A když mne nemůžeš zabít, snažíš se mne připravit o rozum."

„Ctihodnosti, prosím…"

Kolem obličeje mu létala jiskřička, ale jeho štít se zase zvedl. Nikoho si k tělu nepustí. Zvedl lahvičku. „Před Rocou," pravil, „věřili ostrované v pomstu."

„Ale ty ve svého boha věříš," namítl Ballwan chabě.

„Roca není Bůh," prohlásil Matthias.

„Prosím, Ctihodnosti,“ opakoval strážný. S taseným mečem se přiblížil a špičkou ho namířil na Matthiase. „Nenuť mne toho Feye bránit.“

„Braň mne,“ ozval se Ballwan.

Za Matthiasem se zvedl štít. Meč o něj zařinčel. „Tvůj lid věří v pomstu,“ prohlásil Matthias. „Dvakrát ses pokusil pomstít Diamantinu smrt a připravit mne o život.“

„Neměl jsi žádné právo připravit o život Diamantu,“ namítl Ballwan.

„Ale mám právo připravit o život tebe.“ Matthias na něj vrhl svěcenou vodu. Ballwan zaječel a ve snaze se vodě vyhnout se střemhlav se vrhl stranou, ale zasáhla ho.

„Ctihodnosti,“ vykřikl strážný.

Jiskřička odlétla od štítu a vznesla se nad Ballwana. Ballwan křičel, svíjel se a měnil se. Z jeho těla stoupal dým a kolem se něj šířil pach škvařícího se masa. Feysky Matthiase proklínal. Pak se jeho obličej propadl. Ještě sebou několikrát zacukal a znehybněl.

V lahvičce zbylo trochu svěcené vody. Matthias se pátravě rozhlížel po jiskřičce. Prosvištěla kolem něj a vylétla ze dveří tak rychle, že vypadala jako pouhý světelný záblesk.

Matthias se opřel o mříže. Z toho zápachu se mu zvedal žaludek. Železné tyče ho chladily na čele. Třásl se. Tentokrát zabil. Záměrně. Tohle nebyl nešťastná náhoda. Tohle bylo z pomsty.

Stejně jako činí Feyové.

„Odpusť,“ zašeptal v naději, že Nejsvětější donese jeho slova k Božímu uchu. „Prosím, kdosi, odpusť.“

Solanda seděla na okenní podezdívce, nohama se opírala o jednu stranu okna, zády o druhou. Dovnitř vanul od řeky chladný vítr a přinášel s sebou vůni slunce a bláta. Dole v zahradě kvetly květiny. Už brzy, hned jak si zajistí, aby se Arianna neproměnila zničehonic do trnu či něčeho ještě horšího, požádá chůvu, aby je doprovodila do zahrady.

Doufala, že to bude dřív, než přijde zima.

I když od šamančiny návštěvy byla klidnější. Z Nicholasovy péče měla určitý užitek. Jídlo bylo dobré. Právě dojedla talíř ryb pečených na mírném ohni. Kuchař k nim přidal bylinky, které zase vyndala a odložila stranou. Ani chřest nesnědla, nechala ho pro ten kus hroudy, který bůhvíproč miloval zeleninu.

Stál u druhého okna, jak ostatně činil už od okamžiku, kdy vstal z postele, jednou rukou si nadzvedával závěs a přes zahradu se díval na řeku a Svatyni za řekou. Chůva si toho rána udělala volno – Solanda chtěla, aby si odpočinula, chůva sama neměla ani tušení, jak náročný bude další rok.

Solanda také ne. Věděla jen, že to musí řešit ze dne na den. A poslední noc chůva odnesla celé břímě Arianniny hravosti. Po týdnu života se Arianna naučila trochu ovládat. Měnila se sice natolik, aby to chůvu vyděsilo, ale ne natolik – na tak dlouho – aby měla chůva čas probudit Solandu. Než se Solanda probudila, byla chůva celá roztřesená a plakala, což vyděsilo Ariannu, která se pak rozplakala taky.

Dítě se za poslední den naučilo proměnit jeden prst, aniž by proměnilo něco víc. Solanda na tu proměnu, která byla bez nebezpečí, dohlížela, ale jinak neudělala nic. Bylo lepší mít Ariannino proměňovaní pod dohledem než nutit ji, aby se neproměňovala vůbec.

Dveře do komnaty se otevřely a dovnitř vešla chůva.

„Myslím, že jsem ti řekla, aby sis šla odpočinout," poznamenala Solanda.

Chůva přikývla. „Nemůžu usnout, když nejsem u svých děťátek." Podívala se na ten kus hroudy. „Bude se takhle dívat z okna celý den?"

„Obávám se, že ano," odvětila Solanda. Položila talíř na podlahu, že si mastnotu z ryby dojí později, až bude ve své kočičí podobě, a sklouzla z okna. Arianna ještě spala, vyčerpaná z nočních hrátek.

„Pojď." Chůva vzala toho nemotoru za ruku. Obrátil se a nechal se odvést ke krbu. Pak ji pomalu a něžně objal. Solandu překvapovalo, že chůva takové mazlení strpí. Ale jí se to zřejmě líbilo. „Potřebuješ spát, chlapče. Vstával jsi se mnou celou noc. To pro tebe není dobré."

Solanda zauvažovala, jestli pro ten kus hroudy je vůbec něco dobré, ale než aby se k tomu vyjadřovala, raději pravila: „Myslím, že si trochu schrupnu. Vzbuď mne, kdybys mne potřebovala."

Chůva se na ni usmála a šla si sednout do oblíbeného kouta toho nemotory. Šel za ní. Opřela se o zeď – posadil se jí na klín a opřel se jí hlavou o rameno. Po několikatýdenním pozorování nad ním Solanda žasla. Podle všech předpokladů měl zemřít dřív, než dosáhl Ariannina věku. Ale pokud člověk nevěděl, že není skutečný, připadal mu jako dítě, které se trvale pohybuje pod vodou, nikdy pořádně neslyší, nikdy pořádně nemluví, nikdy se pořádně nepohybuje. Přemýšlela, jak se k němu bude chovat Arianna.

V tuto chvíli jí na tom však nezáleželo. Arianna spala ve své oblíbené poloze – malé pěstičky přitisknuté k tvářičce. Řasy se jí chvěly, jako by se jí něco zdálo. O čem tak mohla snít? O proměňování? O ztrátě matky? Její život byl už teď plný vzruchů a ztrát.

Pach ryb z talíře, který měla Solanda pod nosem, přiváděl její kočičí stránku k šílenství. Zhluboka se nadechla, proměnila se a ucítila, jak se jí tělo zmenšuje do důvěrně známé druhé podoby. Skončila na zadku vedle kolébky, přední packy na stehnech. Sundala je a okamžitě si omyla obličej, aby zbavila své vousky mastnoty a pachů. Jídlo bylo dobré – vlastně vynikající – kdyby tak ještě přesvědčila kuchaře, aby se zřekl zeleniny.

Přešla k talíři a nosem odstrčila chřest stranou. V této podobě páchl ještě hůř a jí se skoro zvedl žaludek. Ovládla se a začala vylizovat talíř – začala na spodním levém okraji a postupovala směrem ke středu.

Chůva začala s tím kamenem cukrovat – dělávala to často, aby ho utišila. Jak zjistila Solanda už druhou noc Ariannina života, ostrované se na písně mračili. Někde přišli na to, že písně jsou ďábelské, a zakázali je. *To mohou dělat jen ptáci,* sdělila chůva Solandě.

Ptáci, pche. Feyové také zpívali.

Ptáci. To bylo dráždivé lákadlo z oken nad zahradou. Všichni ti ptáci, kteří přistávali na stromech. Jídlo, čekající na její lovecké umění. Ale Solanda se neodvažovala seskočit z okna, takže ta něžná stvoření zpívala ve slepé nevědomosti, čekajíce na den, kdy bude Solanda zase volná, na den, kdy pro ni bude každý hmyz, pták či myš v dohledu znamenat potravu.

Alespoň že tu má ryby. I ryby jsou dobré.

Nad ní se zachichotala Arianna. Solanda v duchu zaklela. Dítě podřimovalo. Solanda si sedla na zadek a znovu si očistila vousky. Chůva by ji varovala, kdyby se Arianna začala proměňovat. Kočka má právo se v klidu nažrat.

Koutkem oka zachytila jakýsi pohyb. Ten kus hroudy vstal. Chůva přestala cukrovat. Nemotora šel ke kolébce a podíval se do ní. Dělával to pravidelně a

Solandu to vždycky rozčílilo. Jako by si ten nekňuba najednou vzpomněl, že je to jeho sestra, a chtěl ji chránit.

Pevně sevřel okraj kolébky. Solanda neviděla, co udělala Arianna, ale slyšela, že se znovu zachichotala. Měla toho svého moulu ráda a obvykle se po něm natahovala, když se na ni díval.

Chůva se podívala na Solandu a pokrčila rameny. Solanda si povzdechla. Bude se muset zase proměnit zpátky. Nechtěla, aby ten nemotora podnítil Ariannu k nějaké hlouposti.

Nemotora prudce otočil hlavu. Tím prudkým pohybem ztratil rovnováhu, rozhodil ruce, narazil do kolébky a spadl na bok.

Ještě nikdy neudělal tak rychlý pohyb. Nikdy.

Chůva se tam rozběhla a stačila chytit kolébku dřív, než se převrhla. Pak se sklonila k tomu kusu hroudy, odhrnula mu vlasy z obličeje a ptala se ho, jestli se mu něco nestalo.

Solanda se nehýbala.

Díval se na ni. Oči měl živé. Byl v nich rozum, který poznávala, přítomnost nějaké bytosti, kterou by měla znát.

Chuť ryby jí v tlamičce zhořkla. Vstala, sklonila se těsně nad ním a prohlížela si ho, jako by si prohlížela mrtvolu. Zastavila se u obličeje. Ještě nikdy mu z očí nevyzařoval tak dospělý rozum. Tu a tam u něj zahlédla chytrý pohled a napadalo ji, jestli se snad Diamanta nevrátila zpátky jako Mocnost nebo jestli se jeho očima nedívá Dar. Ale tohle ještě nikdy neviděla.

Ústa se mu zkřivila do téměř pohrdavého úšklebku. Zdálo se, že ji také poznává. Chůva nad ním lamentovala a snažila se ho přesvědčit, aby jí řekl, že mu nic není. Nekrvácel, ale nehýbal se.

Očichávala mu obličej, zvědavá, jestli nebude cítit jinak. Cítila z něj suchý, bezduchý pach kamene a vejce, které měl k snídani. Jeho oči sledovaly každý její pohyb. Když se přiblížila k jeho ústům, vydechl na ni, aby ji zahnal.

Proti své vůli si znechuceně odfrkla jako kočka a srst na zádech se jí zježila. Ucouvla, ale nespustila zrak z jeho obličeje.

„U Mocností," vydechl znechuceně, a pak ta bytost jeho oči opustila.

„Co říkal?" zašeptala chůva.

Ale rozum mu v očích zůstal. Solanda ho viděla a udivovalo ji to. Teď to byl chlapecký rozum, ne zlovolný. Nemotora zavřel oči a protáhl se jako dítě před spaním.

„Co říkal?" opakovala chůva.

Nerozuměla mu. Mluvil feysky.

Znovu.

Solanda měla zježenou kůži na hřbetě. Ocas měla strachy stažený mezi nohama. Ten kus hroudy byl naživu, protože něco skrz něj navštěvovalo dětský pokoj. Pravděpodobně Dar. Ale tentokrát s sebou přivedl někoho jiného.

Chtělo by se jí to zahnat z hlavy, ale neměla čas. Musela se podívat na své dítě. Solanda se proměnila, vyrostla zase do své feyské podoby, ucítila, jak se jí svaly prodlužují, ocas mizí a oči zvětšují.

„Co říkal?" Tentokrát slyšela v chůvině hlase strach.

Solanda si jednou rukou odhrnula vlasy z obličeje. „Feysky klel," odpověděla.

„Feysky?" opáčila chůva. „Tos ho naučila ty?"

Solanda zavrtěla hlavou. Nahlédla do kolébky. Arianna byla vzhůru, oči vytřeštěné a vyděšené. Solanda ji zvedla a přitiskla si teplé tělíčko k nahému rameni.

Děťátko bylo v pořádku.
Prozatím.

Matthias dlouhými kroky měřil Přijímací síň ve Svatyni. Nedokázal klidně sedět. Nedokáže už ani déle čekat. Nicholasovi lidé si už pro něj brzy přijdou.

Strážní mu pomohli dostat se z vězení v domnění, že ohrožen byl on. Opatřili mu koně, nechali ho samotného přejet most a přijeli za ním hned, jak mohli. Když se dostal do Svatyně, nařídil prvnímu audovi, kterého potkal, aby došel pro Tita a Porcilunu a přivedl mu je do Přijímací síně.

Bylo to teprve před chvílí, ale jemu to připadalo jako celé hodiny. Už dvakrát přešel síň, lhostejný k rytinám znázorňujícím rocana, a držel se dál od mečů.

Ať by si chtěl nalhávat cokoli, nemohl zapomenout na zařinčení meče o štít, na svou schopnost udržet jiskřičku v mezích a na světlo, které z něj prýštilo.

Ballwan mu řekl pravdu a Matthias ho za to zabil.

Možná, že právě magie byla důvodem, proč postrádal víru. Možná byl skutečně ďáblovým zplozencem, jak o něm říkali.

Otevřely se postranní dveře a do síně vstoupil Titus. Sutana na něm volně plandala. Nenosil šerpu. Proti černi jeho sutany vypadal jeho filigránový mečík čistě bíle.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se s pohledem upřeným na Matthiasovu ruku. Matthias na to zranění už skoro zapomněl. Zvykl si na tu bolest. Letmo se podíval na svou ruku, aby viděl, jestli se nezahojila sama.

„Ne, nejsem v pořádku,“ odvětil a poodešel od Tita kousek dál. Nad hlavou mu visel meč. O kousek dál byly řezby znázorňující Rocu. Všude, kam se obrátil, byly známky náboženství.

„Co mám dělat?“ zeptal se Titus.

Nic. Cokoli. Polít ho svěcenou vodou. Pokusit se z něj sejmout ty čáry. Dát mu víru. „Počkej," odpověděl Matthias. „Ještě přijde Porciluna."

A měl by to udělat dřív, než Matthiasovi povolí nervy.

Dřív než sem dorazí Nicholas se svými strážemi.

Dřív než bude celé království vzhůru nohama.

„Strážní říkali, že jsi šel do vězení," poznamenal Titus.

„Co na tom záleží, co jsem udělal?" odpověděl Matthias. Držel se zády k Titovi. Titus se svou horlivostí a přirozeným porozuměním pro Rocu byl přesně to, o co Matthias nestál.

Dveře se s vrznutím otevřely. Matthias se obrátil s obavami, že v nich uvidí Nicholase. Ve dveřích však stál Porciluna. Roucho mu bylo těsné a na každém prstu měl prsten. Kvadrátek měl posazený na hlavě tak, aby skryl prořídlé vlasy. Vypadal úředně a všemocně.

„Říká se, že jsi zaútočil na vězení," pravil.

„Zavři dveře," nařídil mu Matthias. Teď už žádné tajnosti, až na ty, které mu nařídil uchovávat Bůh. Bůh nebo dávno zapomenutý rocan. Všechna ta léta, která strávil bádáním, ztracena v každodenním běhu Svatyně. Všechna ta léta modliteb ztracena za jediné ráno pomsty.

Porciluna vešel do síně a zavřel dveře. Vypadal, jako by sem patřil, roucho za ním povlávalo, jeho mohutné tělo mu dávalo velikost a moc, kterou Matthias nikdy neměl.

Matthias si hryzal ret. Nevěděl, jak dál. Ale musel začít. Musel se nějak pohnout kupředu.

A neměl moc času.

„Odstupuji z postu rocana," pravil.

„Cože?"

„To nemůžeš!"

Porciluna s Titem se ozvali oba zároveň. Oba byli otřeseni stejným dílem.

„Z rocanova postu nikdo neodstupuje," vyhrkl Titus. „Je to post daný bohem."

„Je to post daný jednomu člověku jiný člověkem," odvětil Matthias.

„Starší to budou muset schválit," podotkl Porciluna.

„Starší k tomu nemusí nic říkat. Kromě toho jsi mne před několika dny sám žádal, abych odstoupil." Matthias sepjal ruce na břiše a trhl sebou, když mu dlaní projela prudká bolest. „Ty o to stojíš, Porciluno. Teď si se mnou nezahrávej. Chceš se do-stat na ten post tak úporně, že bys udělal cokoli, aby ses na něj dostal."

„Ctihodnosti, uvědomuješ si, jaký v církvi zavládne zmatek?" zeptal se Titus.

„Stejný jako byl celý týden," odpověděl Matthias. „Můj odchod Svatyni spíš pomůže. To ovšem záleží na tom, jak to sehrajete."

„O odchodu jsi nic neříkal," podotkl Porciluna. „Věř mi." Matthias sepjal ruce pevněji, aby se mu netřásly.

„Ty mne tu nechceš." „Ale Tajemství…" „Tajemství zná Titus," odvětil Matthias. „Titus?" Porciluna zbrunátněl. Vrhl pohled na Tita, a pak se

podíval zpátky na Matthiase. „Ale to je danita." Matthias přikývl. „Tajemství musel znát ještě někdo jiný a mu

sel to být někdo, kde se mne nebude chtít okamžitě zbavit." „Nemůžeš svěřovat Tajemství danitovi!" „Už jsem to udělal." Matthias polkl. Titus na něj vytřeštěně

zíral. Byl to skoro ještě chlapec, bylo mu sotva dvacet, a byl

plný víry a silný. Musí vydržet to, co bude následovat. „Tak nyní svěř ta Tajemství mně," navrhl Porciluna. Matthias zavrtěl hlavou. „Myslím, že ty by ses rocanem stát

neměl, Porciluno. Myslím, že nemáš dostatek víry, a myslím, že tě vede nezřízená ctižádost, a to jsou dvě věci, které nemají v rocanových komnatách co dělat.“

„Sám postrádáš víru,“ odsekl Porciluna. „A také odstupuji,“ pravil Matthias. „Nemáš-li v úmyslu mi Tajemství svěřit, proč jsi mne sem

pozval?“

Matthias potřásl hlavou. Ať byly jeho zločiny jakékoli, neměly v sobě tu sebestřednost, kterou Porciluna oplýval. „Abych ti dal jako nejdéle sloužícímu Staršímu vědět, že odcházím. Abych ti sdělil, že Tajemství zná Titus.“

„A že máme tohoto chlapce přijmout jako svého dalšího rocana?“ opáčil Porciluna.

Matthias pokrčil rameny. „To musí rozhodnout Starší. Já odstupuji z postu rocana z důvodů, o kterých se s tebou nebudu bavit. Starý rocan se domníval, že mám Boží ucho. Jenže já ho nemám. A nespoléhám na to, že bych ve věci svého nástupce rozhodl dobře. To teď musí rozhodnout rada.“

Prošel kolem nich. Titus se nehýbal. Porciluna se třásl vzteky.

„Ty nebudeš tady?“ zeptal se Titus. Hlas mu přeskakoval.

„Odcházím,“ opakoval Matthias.

„Ale co mám dělat já?“ zeptal se Titus.

„Následuj hlas svého srdce,“ odpověděl Matthias. „Ze všech lidí ve Svatyni jsi zřejmě jediný, komu naslouchá Bůh.“

„Protože ty ses rozhodl nemluvit,“ podotkl Porciluna.

„Ty víš, co mám v úmyslu?“ otázal se Matthias. Teď, když se rozhodl, byl klidnější. Ale bude muset odejít co nejdříve.

„Kam půjdeš?“ zeptal se Titus. „Jak tě najdu?“

„Nenajdeš," odvětil Matthias.

Porciluna se na něj úkosem podíval. „Co se stalo ve vězení?"

Příliš mnoho. A naštěstí většina z toho zmizela s Ballwanem. Matthias o tom rozhodně mluvit nebude. „To se dozvíš celkem brzy."

„Jsi si jist, že chlapec zná všechna Tajemství?" zeptal se Porciluna. Břitkost v jeho hlase se Matthiasovi vůbec nelíbila.

„Všechna," potvrdil mu Matthias. „Zachovej ho naživu, Porciluno, protože tobě já ta Tajemství nesvěřím."

„Starší by je měli znát," poznamenal Porciluna.

Matthias zavrtěl hlavou. „Možná že za moc nestojím, ale jsem alespoň rocanistický učenec. Nikde ve Slovu ani v Učení se neuvádí, že Starší musí znát Tajemství. Nikde se neříká, že se rocanem musí stát Starší. To je jen tradice."

„Přivedeš církev do záhuby," poznamenal Porciluna.

Matthiase bolela hlava. Porciluna neměl ani tušení, jak moc Matthias církvi ublížil ani jako moc by jí ještě ublížil, kdyby zůstal. Obrátil se na Tita. „Vysvětli to, prosím, ostatním," požádal ho. „Dělám to proto, protože je to to nejlepší."

„Nesmíš odstoupit, Ctihodnosti," prohlásil Titus. „Jsem si jist, že bychom dokázali nalézt řešení."

Matthias zavrtěl hlavou. „Svatyni bude lépe beze mne. Vám všem." Zvedl zdravou ruku. „Buďte požehnáni."

Pak opustil Přijímací síň. Třásl se. Jeho poslední čin jako rocana. Jeho poslední čin v církvi. Nyní se odtud musí dostat co nejdál. Co nejdál od lidí.

Je ďáblovým zplozencem. Nikdo by se neměl dostat do jeho blízkosti. Nikdo nebude v bezpečí.

Strážní odešli, jak ostatně také předpokládal. To znamenalo, že někdo ví, co se stalo.

Zastavil se u jedné vyřezávané židle a sundal si filigránový mečík. Bez něj se cítil nahý. Pak si sundal šerpu a položil ji na židli. Roucho si sundat nemohl – žádné jiné šaty neměl. O to se postará později, až se dostane z Jahnu.

Odešel postranními dveřmi. Slunce ještě svítilo. Vzduch byl stále svěží a den krásný.

Jediné, co se změnilo, byl on sám.

Ďáblův zplozenec.

Už nikdy nebude moci vstoupit na žádné svaté místo.

Chlapec se opíral o srub, oči vsloup. Nika se nad ním skláněla a lehounce se ho dotýkala. Proti němu seděl Rugar a zuřil. Kolem nich vířilo stínozemí, šedivé a pusté, víc vězení než domov.

Rugar popadl chlapce za zápěstí. „Vrať se sem," zašeptal.

„Neubližuj mu," prosila Nika. „Prosím."

Rugar ji nevnímal. Přitáhl si chlapce blíž. Tělo měl ochablé, vědomím dosud dlel v Nicholasově paláci, v tom golemovi, v pokoji se svou sestrou. Přepadl dopředu a hlavou narazil Rugarovi do kolena.

Rugarovi projela nohou prudká bolest, ale on si toho nevšímal. Vzal chlapce v podpaží a vytáhl ho nahoru. „Vrať se sem," opakoval.

„Prosím," šeptala Nika. „Je to ještě dítě. Ne…"

„Není to žádné dítě," odsekl Rugar, aniž se na ni podíval. „Už ví, jak hrát. Byla chyba nechat tě ho vychovávat. Zkazila jsi ho. Chtěl jsem najít toho čaroděje a tvůj syn mne dovedl do paláce."

„Určitě to neudělal schválně."

„Ale ano." Rugar chlapcem zatřásl. „Vrať se zpátky sem."

Darovi se kymácela hlava sem a tam. Nika se krčila vedle nich. „Prosím, Rugare, neubližuj mu. Neslyší tě."

Rugar ji odstrčil tak hrubě, až odletěla dozadu. Pro její lehké kosti nebyla taková síla ani nutná. Dopadla na zem a vykřikla bolestí.

Chlapec otevřel oči. Vrátil se. „Mami?" ozval se.

Rugar ho pevně držel za ruce. „Bude v pořádku," řekl mu. „Ale ty možná ne. Šel jsi po poutu s čarodějem. Pak jsi uhnul. Proč?"

Chlapec zesinal. Polkl a najednou vypadal úplně jako jeho otec. Chvíli naprázdno pohyboval rty.

Rugar jím zatřásl. „Proč?“

„Zachránil mi život,“ zašeptal chlapec.

„Dare.“ Nika se posadila. Zraněná křídla měla připláclá k zádům a nehýbala se. „Pomoz Rugarovi. Potřebuje tě.“

„Nepotřebuju nikoho,“ zavrčel Rugar.

„Ale já jsem si myslela, že chceš, aby našel Coultera,“ řekla Nika. „Možná, že když ho požádám já, udělá to.“

„Ne.“ Dar zaťal zuby.

Rugar si ho přitáhl blíž. „Cos to řekl?“

„Řekl jsem ne.“ Darovi se blýskalo v očích stejně jako Diamantě, když si postavila hlavu.

„Mně nikdo nebude říkat ne.“

„Já ano,“ odsekl Dar. „Nenávidím tě.“

Oznámil to jako holou skutečnost. Slova zasáhla Rugara, jako by dostal ránu. „Je mi jedno, co ke mně cítíš,“ zavrčel Rugar a přitáhl si ho tak blízko, až se dotýkali nosy. „Chci, abys mi našel toho čaroděje.“

„Ne,“ opakoval Dar.

„On ti život nezachránil,“ prohlásil Rugar. „Já jsem tě sem dopravil.“

„Já sem nepatřím,“ bránil se Dar.

„To není pravda.“ Nice se bolestí třásl hlas. Jednou rukou se opřela o šedivou stínozemní podlahu a pomalu se zvedla. „Patříš ke mně a k Větrovi, Dare.“

Dar odklonil hlavu od Rugara. „Patřím ke svým skutečným rodičům. Vy jste mne ukradli.“

„Jsi Fey,“ namítl Rugar. „Patříš sem.“

„Jsem poloviční Fey. Coulter mi to řekl.“

Nika zalapala po dechu. Rugar pustil chlapci levou ruku, chytil ho zezadu za krk a pevně ho držel. „Jsi můj vnuk. Budeš mne poslouchat.“

„Nenávidím tě,“ opakoval Dar. „Jsi podlý stařec.“

Zezadu měl chlapec šíji křehkou. Stačí jednou prudce trhnout a bude po něm. Rugara napadlo, jestli to chlapec ví.

Málem už stiskl, ale pak chlapce odstrčil. Dar narazil do zdi tak hlasitě, až se to zapraštění rozlehlo celým stínozemím.

Nika se postavila. Ze zraněných křídel jí kapala krev. „Je to dítě. Nemá ještě rozum."

Rugar vstal a přistoupil k ní. „Zná to, cos ho naučila."

„Nikdy jsem ho neučila někomu se vzpouzet."

Rugar zaťal pěsti. Toho dne už napáchal dost škody. „Myslel jsem si, že ho nechávám vychovat v rodině, která pro něj bude dobrá. Myslel jsem si, že ho naučí lásce a úctě. Mýlil jsem se."

Nika zvedla bradu, aby se na něj dívala zpříma. „Naučili jsme ho lásce a úctě. Proto také chrání Coultera. Byli to nejlepší přátelé."

Rugar ji chytil za zápěstí a přitáhl si ji blíž. Její kosti se v jeho prstech roztříštily. Nika zasténala. „Vy jste ho nenaučili úctě k rodině. Není to Fey. Je nic."

Do Rugara narazilo drobné tělíčko. Paže se mu ovinuly kolem pasu a do břicha mu narazila hlava.

„Pusť ji!" ječel Dar. „Pusť ji!"

Držel ho vší silou a znovu a znovu do něj kopal. Volnou rukou se Rugar snažil Dara od sebe odtrhnout. Pak ho chytil za vlasy a odtáhl ho. Chlapec do něj bušil dál. Nika vůbec nebojovala.

„Paní," oslovil ji Rugar, nevšímaje si chlapce, který do něj mlátil, „mám pro tvého chlapce stále slabost. Dohlédni, ať mne napříště poslouchá."

Pak ji pustil. Dopadla na kolena a zdravou rukou si přitiskla rozdrcené zápěstí k hrudi. Ruka se jí bezvládně kymácela.

Rugar se obrátil na Dara a popadl ho za bijící ruce. „A ty, dítě, jsi krev mé krve a svaly mých svalů. Možná mne nenávidíš, ale budeš dělat, co řeknu.“

Dar se vzpouzel, ale Rugar ho nestiskl ještě pevněji, jako udělal Nice. „Nikdy tě nebudu poslouchat.“

„Jednoho dne budeš muset,“ poučil ho Rugar.

„Jednoho dne zemřeš,“ odsekl Dar. „A já se budu smát.“

„Dare,“ napomenula ho Nika starostlivě. Z bledé tváře jí vystupovaly temné ovály očí.

„Možná se budeš smát,“ souhlasil Rugar. „Ale nastoupíš na mé místo.“

„Ne,“ bránil se Dar.

„Budeš muset,“ opakoval Rugar. „Jsi můj vnuk.“

„Nemusím dělat nic, co řekneš.“

„Dare,“ opakovala Nika výstražně.

„Nemusím! Nenávidím tě! Vždycky tě budu nenávidět!“

Rugar ho pustil. Takhle se nedostane nikam. A zatím se nikam nedostali. „Tak mne budeš nenávidět,“ prohlásil Rugar. „To ti k ničemu nebude. Nemůžeš bojovat proti tomu, co jsi.“

„Já nejsem ty,“ prohlásil Dar.

Oči se mu blýskaly. Z obličeje mu v tu chvíli zmizela veškerá podobnost s otcem. „Ještě ne,“ souhlasil Rugar.

Obrátil se k nim zády a zamířil do svého srubu. Nebyl ochoten dál bojovat. Chlapec ho zklamal a nehodlá se změnit. Dokud bude Rugar nablízku, bude se k němu chlapec chovat jako k nepříteli. Nika s Větrem ho vychovali špatně. Rugar na to měl dohlížet od chvíle, kdy dostal chlapec jméno. Dar nebylo jméno pro válečníka, ale pro rozmazlené, zhýčkané dítě. Rozmazlené a zhýčkané děti se nakonec vzbouří.

Jako Diamanta.

Kolem nohou mu vířila mlha. Za sebou slyšel Dara, jak lamentuje nad svou matkou. Ten chlapec brzy půjde pro pomoc. Nikdo nebude Rugarovi nic vyčítat – nikdo nemůže – ale všichni se na něj budou dívat ostražitě, mnohem ostražitěji než dosud.

Léta strávená ve stínozemí je obrala o jejich bojovnost. Jediný, kdo ještě toužil ovládnout Modrý ostrov, byl on. A taky ovládne, ať už s Darovou pomocí nebo bez ní. Byli lapeni ve stínozemí už pět let. Lodě v prvním stínozemí dokonce ani nebyly za poslední dva roky venku. Na pár dalších letech už nebude záležet.

Dostane zpátky čaroděje, ale nejprve udělá něco, co měl udělat už před několika týdny.

Dopraví domů svou vnučku.

Šamanka s ním v době truchlení nemluvila. Tu stařenu už poslouchat nebude. Dala mu jasně najevo, že ho nikdy neměla ráda, a udělá cokoli, aby ho zbavila moci. Řekla mu, aby se držel od své vnučky dál, protože nechce, aby měl její moc.

Ale to dítě patří do Černé rodiny. Dokud on nerozhodne jinak, patří její moc jemu. Náležitě ji vychová a donutí, aby to, čím je obdařena, pracovalo pro Feye.

Viděl po jejím boku Solandu. Nechat hlídat dítě kočkou vypadalo nanejvýš nesmyslně a přinejlepším hloupě.

Kromě toho se Solanda přísahou zavázala jemu. Udělá, o co ji požádá.

Dá mu to dítě.

Titus se díval na zavřené dveře. Rocan byl pryč. Přijímací síň najednou vypadala prázdná.

„Neměli bychom jít za ním?“ zeptal se.

Porciluna s tupým výrazem zíral na dveře a zdálo se, že je stejně otřesen jako Titus. „Myslím, že ne,“ prohlásil. „Myslím, že poprvé po mnoha let učinil správné rozhodnutí.“

To proto, že chceš být rocanem, pomyslel si Titus, ale nahlas to neřekl. Nemůže říkat nic. Zatím.

Šel k jedné židli a sesunul se na ni. Čalounění bylo stejně tvrdé jako dřevo. Když zemřel král Alexander – zdálo se, že už je to léta, a ne pár týdnů – věřil Titus, že se rocan nezajímá

o nic jiného než o moc.

A teď od toho všeho odešel, jako by na tom v nejmenším nezáleželo. A Titus, který chtěl jen uctívat Boha po svém, se najednou ocitl uprostřed boje, kterému nerozuměl.

Kdyby si jen o den dřív uvědomil, na co rocan pomýšlí, když mu předává Tajemství, nikdy by na to nepřistoupil. Nebyl Starší. Neměl ani zkušenosti ani znalosti nutné pro složité politické stezky, po kterých se teď bude muset ubírat. Už věděl, že se bude muset rozhodovat v situacích, které mu nikdy dřív ani nepřišly na mysl.

Bude muset předat Tajemství Staršímu, kterého vybere rada.

Nebo to bude muset odmítnout.

Opřel si hlavu o opěradlo. Sklo na lustru se ve světle jediné pochodně třpytilo. Dřevěné obložení stropu bylo vyřezávané. Nikdy si toho nevšímal. Všech těch drobností ve Svatyni. Rocanismus se skládal z řady staletí starých maličkostí.

Na tohle nebyl připraven. Nikdy by na to nebyl připraven.

„Musíme svolat Starší," ozval se Porciluna.

„Já nejsem Starší," odvětil Titus a povzdechl si.

Porciluna chvíli mlčel. „Právě teď nemáme čas zjišťovat, co

jsi. Musíme Svatyni zajistit vedení."

„Pořád říkám, že bychom měli jít za rocanem," odpověděl Titus. To by bylo snazší. Zastával snazší cestu, dělal to, za co se jiným dříve posmíval. Ale teď tomu rozuměl. Kdyby se jim podařilo najít rocana dřív než nenávratně zmizí, nemusel by se Titus rozhodovat.

Porciluna mu stiskl ramena. Titus shledal, že hledí Porcilunovi zespodu na bradu. Porciluna měl jemnou pleť, poznamenanou jizvičkami po uhrech. Slabě voněl růžovou vodou. Nevypadal nijak šťastně.

„Myslím, že měl vybrat tebe," poznamenal Titus.

Porciluna sebou překvapeně trhl. „Nějaký Starší by byl pro střežení Tajemství rozhodně rozumnější volbou," souhlasil. „To udělal padesátý rocan."

„A pak toho Staršího ustanovil svým nástupcem, byť se jím stát neměl." Titus potřásl hlavou a zvedl se z židle. Už teď se cítil starší, než byl. „Když mi rocan sdělil, že si pro střežení Tajemství vybral mne, nesouhlasil jsem, ale on tvrdil, že je to nejlepší volba, protože já nemám žádné vyhlídky stát se rocanem, takže se ho nebudu chtít zbavit. To bylo včera. Tehdy to ještě vypadalo, jako by si chtěl své postavení udržet."

„Něco se stalo ve vězení," usoudil Porciluna.

„Zavraždil toho Feye."

Oba muži se prudce otočili. Ve dveřích stál Starší Reece. Nevypadal tak roztěkaně jako obvykle, jako by mu ta krize dala sílu. Stál zpříma a jeho vyzáblost mu najednou dodávala mocný vzhled. Ani Porciluna, ani Titus ho neslyšeli přicházet.

„Zavraždil?“ opakoval Titus.

Reece přikývl. „Ten muž je mrtvý a strážný tvrdí, že se v tom snažil rocanovi zabránit. Tentokrát nebude moci tvrdit, že to byla nešťastná náhoda.“

„Ale ten Fey se ho snažil zabít,“ namítl Porciluna.

„Všechno je jasné z toho, že rocan šel ven, aby toho Feye zabil.“

„Já na tom nevidím nic špatného,“ podotkl Porciluna.

Reece si povzdechl. „Ale král ano. Hádám, že rocan uprchl, aby ho král nezavřel za vraždu královny. Vlastně nám prokázal laskavost.“

„Tím, že odešel?“ Tento rozhovor měl na Tita příliš rychlý spád. Navíc se obával, že od této chvíle pro něj budou mít veškeré rozhovory příliš rychlý spád. Tito lidé toho vědí mnohem víc než on.

Pociluna přikývl. „Tím, že nás nyní nechal vybrat vůdce, zabránil dlouhému období zmatků ve Svatyni. Řešili bychom, co dělat, až bychom zestárli.“

„Ale nyní uprchl před spravedlností,“ namítl Titus.

„To je pravděpodobně důvod, proč zmizel tak rychle,“ odtušil Porciluna.

„To je jen další důvod ho najít.“

„Ne,“ zamítl to Reece. „Prokázal nám tím laskavost. Necháme ho jít.“

„Královské stráže ho stejně chytí. Nemá kam jít. Nedostane se daleko.“

„Já ničemu nerozumím,“ povzdechl si Titus. „Člověk spáchá vraždu, a to ne jednu, ale hned dvě, o kterých víme, a my ho necháme jít? Jaký je v tom smysl? My máme tuto společnost vést. My máme vědět, co je dobré, a co špatné.“

Porciluna se podíval na Reeceho. „Ten kluk má pravdu. Dnes večer musíme rozhodnout o novém rocanovi. Až oznámíme výsledek, řekneme, že jsme

věděli o Matthiasových chybách už dávno a že jsme se snažili s ním vypořádat.“

„Tohle jsem neměl na mysli!“ namítl Titus. „Musíme ho najít a předvést před krále sami. A pak musíme vyřešit, co s jeho postavením. Žádný rocan nikdy neodstoupil, právě tak jako nikdy žádný nebyl uvězněn. Jaký je rozdíl mezi jedním a druhým?“

„V budoucnosti Svatyně,“ odpověděl Porciluna. „Jestli necháme rocana uvěznit, už nikdy více nebudeme tuto společnost vést.“

„Ale jak můžeme vést tuto společnost, když to neuděláme? Jen to, že se to lidé nedozví, neznamená, že to bylo správné.“ Porciluna s Reecem se na sebe podívali. Titovi hořely tváře. Pohled, který si vyměnili, naznačoval, že je mladý, že neví,

o čem mluví, že nerozumí světu.

A to byla pravda. Nerozuměl.

„O tom rozhodujeme my. Proto jsme tady,“ poznamenal Porciluna.

Ale Titus to nechtěl vzdát. „Myslel jsem si, že jsme tu od to-ho, abychom následovali Boží vůli.“

Porciluna pokrčil rameny. „Jestli stráže Matthiase zajmou, bude to Boží vůle.“

„Bůh by ho zastavil, kdyby nechtěl, aby byl rocanem. Bůh by zarazil i to zabíjení.“

„Dostáváme se na nebezpečnou půdu,“ poznamenal Reece. „Nemůžeme vědět, jestli Bůh někdy odpouští zabíjení.“

„Dokonce ani zabíjení Feyů?“ zeptal se Titus. Rocan to zdůvodňoval tím, že Feyové jsou démoni, a proto nemá jejich život žádnou cenu.

„Jakékoli zabíjení.“

„Ale my zabíjíme, abychom jedli,“ poznamenal Titus. Právě to ho na rocanovi rozčilovalo, tohle

slovíčkaření, spory o slova bez toho, aby člověk přemýšlel o podstatě věci.

„Ty odpouštíš zabíjení Feyů?“

Titus zavrtěl hlavou. „Ale myslím si, že člověku, kterého Bůh určil rocanem, bychom měli naslouchat.“

„Je to jen další člověk, ustanovený rocanem, ne Bůh.“

„Jednající s tichým vnitřním Božím hlasem v uchu!“ namítl Titus.

Starší se na sebe znovu podívali. Titus cítil, že rudne ještě víc. „Vy nechcete říct, že ten tichý vnitřní hlas neexistuje,“ řekl tiše. „Jenže já vím, že ano. Já ho slyším.“

Porciluna téměř neznatelně kývl na Reeceho. Bylo dobře známo, že z nich dvou je věřící Reece.

„Slýcháš ho při každém rozhodování?“ zeptal se Reece.

„Ne, ale když ho uslyšíš jednou, pak víš, že se ozve i jindy,“ odpověděl Titus. Nemohl ani uvěřit, že o tomhle hovoří se Staršími. Mluvil o tom jako mladý aud s jinými mladými audy, z nichž někteří se stali rocanisty jen proto, že jim to jejich rodiče nařídili. Ale Starší by v tom měli mít jasno už dávno.

„Přesně tak,“ souhlasil Reece.

Titus potřásl hlavou. Najednou byl zmatený. Přesně tak co? Nechtěli se s ním bavit, chovali se k němu jako k dítěti. Nebyl dítě. „Myslím, že bychom měli rocana najít. Myslím, že bychom měli čelit tomu, co nás čeká, jednotně. Jestliže náš vůdce věří, že jsou Feyové hrozbou pro nás i pro Boha, pak bychom ho měli poslouchat.“

„My nemáme vůdce,“ odvětil Porciluna.

„Ještě před pár okamžiky jsme ho měli,“ namítl Titus. „Pošlete za ním nějaké audy. Přiveďte ho zpátky.“

Reece se rozhlédl po síni, pak zavřel dveře, vrátil se zpátky a vzal Tita za ruku. „Ty máš strach, že?“ zeptal se ho.

Titus se mu vytrhl. Nestál o předstíraný soucit. Musel se rozhodovat, zachránit církev, uchovat si ideály. O něčem se musí rozhodnout hned, dřív než rocan zmizí nadobro. „Jen si myslím, že bychom si měli být svým rozhodnutím jisti,“ řekl.

„Rocan už se rozhodl,“ podotkl Porciluna.

„To rozhodnutí bylo založeno na politice a strachu, ne na víře!“

„A jak to víš?“ zeptal se ho Reece. „Jak víš, co je v lidském srdci?“

Obraceli jeho argumenty proti němu a on na to neměl odpověď. Vůbec žádnou. Titus zavrtěl hlavou. „Jen si myslím, že bychom ho měli přivést.“

„A zbavit tě rozpaků z toho, že máš s jedním z nás sdílet Tajemství?“ otázal se Porciluna.

Titus polkl. Měl strach. Ale usoudil, že je zdravé mít strach. „Co když Starší o novém rocanovi nerozhodnou? Co pak?“

„Rozhodneme,“ odtušil Porciluna.

„Ne,“ ozval se Reece tiše. „Musíme se tím zabývat. To jsou oprávněné obavy. Už teď jsme se dostali do nesnází, že nikdo z nás Tajemství nezná.“

„Já Tajemství znám,“ namítl Titus.

Reece sebou překvapeně trhl a jeho vyzáblé tělo roztřáslo vzteky. „Ty…?“

„Proto je taky tady,“ ozřejmil mu to Porciluna. „Matthias chtěl mít jistotu, že vím, kdo uchovává Tajemství, a že nechám toho chlapce na pokoji.“

„Myslel jsem, že je znáš ty,“ bránil se Reece. Zvedl ruku a palcem a ukazováčkem si mnul kořen nosu. „Tím se ovšem věci mění.“

„Nic se nemění,“ odsekl Porciluna.

„Ne," prohlásil Reece. „Teď dávají otázky toho chlapce smysl." Spustil ruku. Jeho vybledlé modré oči se pátravě zabodly do Titových. „Jestliže se na radě Starších neshodneme na rocanovi, synku, pak se staneš rocanem z nutnosti."

„K tomu nic v zákonech neopravňuje," namítl Porciluna.

Reece přikývl. „Ale je to tak. Jestliže nerozhodneme, pak bude svěcenou vodu připravovat tento chlapec a stejně tak bude střežit ostatní Tajemství. Tak to bude."

Porciluna zamítavě mávl rukou. „Vybereme nového rocana."

Navzdory zrudlým tvářím byla Titovi zima. Oni vyberou rocana a on mu svěří Tajemství. Dokonce i člověku jako je Porciluna, který nevěří a je ochoten lhát lidem proto, aby si zachránil svou kůži. Který je ochoten bez rozmýšlení ohrozit církev.

„A co by se stalo, kdybych novému rocanovi odmítl svěřit Tajemství?" zeptal se Titus.

Porciluna se prudce otočil k Titovi. „To ale musíš." Hlas se mu třásl, jako by mu takový nápad dosud nepřišel na mysl.

„Musím?" zeptal se Titus. „To je stanoveno? Já vím, že ve Slově o tom nic není. A já to chápu tak, že ten, kdo zná Tajemství, je rocanem."

„Ty nejsi připraven být rocanem," poznamenal Reece jemně.

„To já vím," odpověděl Titus. „Tak nechte přivést rocana zpátky."

„Odstoupil," namítl Porciluna.

„Ale ani pro to nejsou stanoveny žádné postupy," odvětil Titus. Usmál se. „Vidíš? Vyřešilo se to docela dobře samo. Ty ho necháš porušit církevní zákony, takže mne budeš moci nechat udělat to samé."

„To je vydírání," bránil se Porciluna.

„Ne,“ prohlásil Titus. „To dá zdravý rozum. Nemůžeš chtít, aby bylo všechno podle tebe. Věci musí probíhat v souladu s naším chápáním Boží vůle.“

„Boží vůli nikdy nepochopíme,“ zavrčel Porciluna.

„Slovo, tradice a tichý vnitřní hlas – to všechno nám má pomoci porozumět, jakkoli nedokonale,“ pravil Reece.

„Ty jsi na jeho straně?“

Reece zavrtěl hlavou. „Tady nejsou žádné strany. Jen složitá záležitost, která nepůjde vyřešit snadno.“ Obrátil se k Titovi. „Po Matthiasovi pátrat nebudeme.“

Titus se už už chystal něco namítat, ale Reece zvedl ruku.

„Je to představitel Boha a rozhodl se odstoupit. Tak začínají vznikat zákony. Možná, že kdybych tu byl, zjistil bych, co si myslí, na čem je jeho jednání založeno. Matthias je učenec. Ví, co dělá.“

„Ale nikdy nebyl věřící.“

Reece se jízlivě zadíval na Titovy bosé nohy. „Nikdy nedával okatě najevo, jestli je věřící. Ale Svatyně pro něj byla důležitá. Sloužil jí, jak nejlépe mohl.“

„Matthias ještě před pár okamžiky tvrdil, že nevěří,“ podotkl Porciluna.

„A řekl, že to je jeden z důvodů, proč odstupuje,“ dodal Titus. Ani nevěděl, proč z něj ta věta vyletěla tak vztekle, věděl, že rocan měl nesnáze s vírou, ale neuvědomil si, že ostatní Starší je mají také. U audů, se kterými byl vychováván, u těch, kteří se na všechno v církvi a náboženství ptali, to nebylo tak neobvyklé. Ti prostě stoupali po žebříčku církevní hierarchie.

Takové rouhání.

„Matthias se v otázce své nedostatečné víry choval vždycky čestně,“ pokračoval Reece. „Často jsem si říkával, že ho to činí mnohem cennějším než zkostnatělé, slepé věřící. Nebo lháře.“

Při posledních slovech letmo pohlédl na Porcilunu. Porciluna se jeho pohledu vyhnul.

„Co budete dělat, jestli nepůjdete za ním?“ zeptal se Titus.

„Budeme postupovat podle jeho pokynů,“ odpověděl Reece. „Vybereme nového rocana.“

„To nemůžeme, dokud těmi Tajemstvími vládne ten chlapec,“ namítl Porciluna.

„Ale jistěže můžeme,“ opáčil Reece. „Tak to Matthias naplánoval.“

Porcilunova malá očka se přimhouřila ještě víc. „Ne. Matthias to tak naplánoval, aby nás pohaněl. Věděl, že se to dítě své moci nevzdá.“

„Já nejsem dítě,“ ozval se Titus.

„Ale ani nejsi Starší.“

Porcilunova slova zůstala viset ve vzduchu. Titus se otřásl. Porciluna měl pravdu a zároveň se mýlil. Rocan měl nějaký důvod, proč svěřit Tajemství Titovi. Ten důvod musel být silnější než pomsta a pohrávání si s politickou mocí.

Starý rocan si myslel, že já mám Boží ucho.

Možná, že rocan Matthias vždycky měl Boží ucho. Možná, že starý rocan měl pravdu. Možná, že toto bylo pro Svatyni nejlepší. Možná, že svěřil Titovi Tajemství z náboženských důvodů.

Domnívat se o sobě, že budeš vyvolen, je pošetilá cesta, říkával mu jeho starý danitský učitel.

Ale co když je člověk opravdu vyvolen? Jak se to dá říct?

Titus přikývl. „Nejsem Starší. To je pravda. Ale nesu Tajemství.“

„Zbavíme tě toho břemene, jak nejrychleji budeme moci,“ ujistil ho Reece. „Nyní svolejme zasedání Starších.“

„A to rychle,“ souhlasil Porciluna s pohledem upřeným na Tita. Oba muži dali po svém najevo, že věří, že by Titus mohl Svatyni zničit.

Díval se na ně, s jejich mocenskými zájmy a světskými starostmi. Zdálo se, že zapomněli na Boha, zapomněli na Rocu a především zapomněli na důvody, proč jsou tady.

Možná, že rocan svěřil Titovi Tajemství proto, že věřil, že Titus Svatyni zachrání.

Možná, že měl rocan pravdu.

~ 59 ~

Tknut seděl na cenzorském stole a prohlížel si potrhané a spálené kusy kůže, které odpadly, když Coulter unikl. Některé cáry byly netknuté. Hnily tak, jak měly, a nechávaly po sobě ve srubu pach zkaženého masa. Rotin tvrdila, že se jí z toho smradu dělá zle od žaludku a odešla provádět nějaké své vlastní pokusy.

Pravděpodobně s bylinami.

Ostatní cenzoři ještě pracovali s domestiky. Tknut nijak nespěchal, aby je přivedl do srubu. Chtěl si všechnu tu tkáň prohlédnout sám.

Ta kůže, která byla spálená, byla ve chvíli, kdy bublinu sežehlo světlo, nahoře. Tyto pozůstatky tkáně zčernaly, spálené na uhel, některé se mu, když je zvedl, drolily v prstech. Stůl pokrývala jemná vrstvička popela, z čehož se dalo usuzovat, že další cáry tkáně byly spáleny k nepoznání.

Světlo nebylo tak horké, ale přesto se nějak skrz tu spoustu tkáně propálilo. Ten okamžik byl překvapivý a skoro děsivý. Tknut věřil, že Coultera zajal, že se chlapec nemůže zachránit. Ale něco s tím ostrovanem Adrianem chlapci umožnilo prolomit se na svobodu.

Tknut nevěřil, že by Adrian měl nějakou magii. Kdyby měl, použil by ji proti Diamantě a ostatním už ve chvíli, kdy byl zajat. Byl to člověk, který svého syna miloval natolik, že obětoval vlastní život, aby ho zachránil. V tomto ohledu by rozhodně použil veškerou magii, kterou by měl.

K záchraně Coultera tedy žádnou použít nemohl.

Pokud se ovšem něco nenaučil ve stínozemí.

Ale jak by se dala magie naučit? O něčem takovém Tknut nikdy neslyšel. Feyové ji buď měli, nebo neměli. Předpokládal, že ostrované jsou stejní.

Ale Caseo by se s ním o tom přel. Caseo věřil, že povýšenost vraždí vědomosti, že zaslepuje ty, kdo se chtějí doopravdy něčemu naučit.

To byl jeden z Caseových názorů.

A v tom měl pravděpodobně pravdu.

Tknut si povzdechl. Nejzajímavější kusy kůže byly ty, ve kterých byly ze strany propáleny dírky. Maličká, ožehlá místečka, která zřejmě zbytek kůže nijak neovlivnila. To světlo se buď nějak roztříštilo, nebo tyto cáry kůže zasáhlo něco jiného.

Prohlížel si tu kůži a natahoval kousky na stůl v naději, že je znovu poskládá do strany bubliny. Pravděpodobně to bude bezvýsledné, ale kdyby se mu to podařilo, možná by mohl odhalit něco o povaze Coulterovy moci.

Nebo možná něco o tom, co podnítilo jeho schopnost se osvobodit.

Ozvalo se zaklepání na dveře a Tknut nadskočil. Potlačil touhu posbírat všechnu kůži a schovat ji. Teď byl cenzorem. Popravdě byl velitelem cenzorů, byť to Rotin ještě nevěděla. Nikdo mu nemohl nic udělat.

„Dále," zavolal a dával si dobrý pozor, aby jeho hlas zněl vyrovnaně.

Dovnitř vklouzl Tazy. Byl to silný, statný Fey. Vedl pěšce, jako by to byly děti. Tknut pověřil Tazyho pátráním po Coulterovi.

Jednou nohou zavřel dveře, sundal si čapku a muchlal ji v rukou. Nad smradem ve srubu nakrčil nos, ale neřekl nic.

Pěšec ani nic říkat nemůže. Většinu kůže nasbírali oni.

Z živých obětí.

„Ano?" otázal se Tknut.

Tazy zavrtěl hlavou.

Tknut vyčkával, ale Tazy nic víc neříkal. „Prosté vrtění hlavou ti nijak nepomůže," poznamenal Tknut. „Mluv."

Tazy měl čapku potrhanou, plnou malých děr. Byl podrápaný a samá modřina a na kolenou měl skvrny od trávy.

„Nikoho jsme nenašli," pravil.

Tknut odložil poslední cár kůže, opatrně, aby ho nepotrhal. Pak zaťal pěsti a opřel se jimi o stehna. „Předpokládám, že jste hledali."

Tazy zvedl hlavu. „Poslal jsi nás."

„Poslal jsem vás najít toho chlapce, a ne vrátit se bez něj."

„Tak pošli raccího jezdce. My jsme nic nenašli."

Tknut krátce přikývl. „Nic?"

Tazy prostrčil dírou v čepici prst. Ačkoli byl dvakrát starší než Tknut, vypadal mladší, jako by ještě nedospěl. Těžko uvěřit, že tyto prsty mají moc a jemnost stahovat celé vrstvy kůže.

„Nešli po cestě…"

„To vím," odvětil Tknut.

„… a nešli k Sedmikráskové říčce, tam jsme se dívali."

„Tam už jsem poslal jiné skupiny. Máš někoho v Jahnu?"

Tazy si olízl rty. Prstem už vyvrtal v čapce rozsáhlou díru. „Tam nikdo nepůjde."

„Tam nikdo nepůjde?" Tknut si zachovával klidný hlas. „Řekl jsem ti, že tví lidé zůstanou venku, dokud chlapce nenajdou."

Tazy otočil čapku naruby, a pak si ji nacpal do kapsy od vesty. „Mí lidé jsou ještě venku. Ale nic nenajdou. Ten kluk se rozplynul."

„Nikdo se jen tak nerozplyne,“ odsekl Tknut. „Všichni, od převtělovačů po dlaky, za sebou nechávají stopy. Ty jen musíš vědět, jak je najít.“

„Proto si myslím, že bys měl vyslat nějakého jezdce. Možná, že shora by ho uviděli.“

„Nebo bych mohl říct Rugarovi, ať dá na místo velitele pěšců někoho jiného. Ty na ten úkol už očividně nestačíš.“

„Dělám to dobře,“ bránil se Tazy. „Ten chlapec je zvláštní. Nic takového jsme dosud nehledali.“

„Dívali jste se všude?“ otázal se Tknut.

„Polámané větve vedou k řece. Dál už nic.“

„Takže co, myslíš si, že se utopil?“

„Je to možné,“ odpověděl Tazy.

„Možné? *Možné*? Jak je možné, aby se někdo, kdo žil celý život ve stínozemí, přiblížil k valícímu se proudu vody? Jak je možné, aby chlapec, který nikdy nebyl v lese, dokázal přelstít dva tucty Feyů?“

„Stalo se,“ odvětil Tazy.

„Protože jste dopustili, aby se to stalo.“ Tknut se třásl. Blbci. „Uvědomuješ si, co jste udělali?“

Tazy zavrtěl hlavou. Nebyl slabomyslný. Měl dost rozumu, než aby odporoval cenzorovi.

„Nechali jste zmizet naši největší naději do budoucna. Ten chlapec čaruje.“

„Je to ostrovan.“

„Má magii,“ odsekl Tknut. „A já mám čarodějské zaklínadlo, které zneutralizuje jed. Jenže potřebujeme čaroděje. A on je jediný, kterého máme.“

„Kdybys mi to řekl předtím…“

„Předtím? Před čím? Snažil by ses víc? Tohle mi chceš říct? Jsi rád, že ten ostrovní kluk zmizel? Nesplnil jsi mé rozkazy, protože nemáš rád ostrovany?“

„Nevěděl jsem, že má magii.“

„Ani já ještě před pár dny ne. Jenže ho potřebuji.“

Tazy vytáhl čapku z kapsy a muchlal ji v ruce. „Mohli jsme pátrat dál," řekl.

„Tak pátrejte," odvětil Tknut.

„Ale já si myslím, že stopa už vychladla. Do zítřka nenajdeme víc. Šli jen k řece."

„Podíval se někdo na druhou stranu? Šel někdo dál po proudu, aby se podíval, jestli se ten kluk pár stop nebrodil, aby vás svedl ze stopy? Myslel na to vůbec někdo?" Tknut měl co dělat, aby neřval. Poslal pěšce, protože si myslel, že si povedou lépe než on a Rotin. Vedli si hůř.

Mnohem hůř.

Tazy zavrtěl hlavou. „Řeka je v tom místě hluboká a proud je dravý."

„Nech si ty výmluvy," zavrčel Tknut.

„To nejsou výmluvy," bránil se Tazy. „Kdyby ses vyznal ve stopování, věděl bys, že tam chlapec překročit řeku nemohl. Sám ne."

„Byl s ním ještě jeden ostrovan," podotkl Tknut. „Nebo jsi na to zapomněl?"

Tazy zavrtěl hlavou. „Potřebujeme raccího jezdce."

„Rugar jednoho schválil," odpověděl Tknut. „Měl se k vám přidat dnes ráno."

„Žádného jsme neviděli," odvětil Tazy. „Kdyby ano, možná bychom teď už něco měli."

„Raccí jezdec se pravděpodobně rozhodl, že se od vás bude držet dál. Zřejmě si myslel, že bude mít větší naději sám."

„Ale ty jsi o něm také nic neslyšel, že?"

Tknut si povzdechl. Neslyšel nic. Čaroděj i se svým ochráncem zmizel.

„Myslel jsem si to," pokračoval Tazy. „Víš, my nejsme neschopní. Měl jsi nám říct, jak je to důležité."

„Měl jsi to vědět," odsekl Tknut. „Bylo přece jasné, že když posíláme tolik lidí někoho hledat, tak je to důležité."

Tazy pokrčil rameny. „Prostě jsem si myslel, že to Rugar zase přehnal. Nesnáší, když mu uprchne nějaký vězeň."

„Už se to někdy stalo?"

„Kdysi v Nyei. Šílel."

„Ani teď není dvakrát nadšený. Ale já jsem nadšený ještě méně," pravil Tknut. „Dej si dohromady své skupiny. Chci, abyste se podívali pod každý lísteček, prohlédli každou kapku vody a podívali se na všechny stromy. Rozuměl jsi?"

Tazy přikývl. „Jestli se dá najít, najdeme ho." Srazil podpatky, otevřel dveře a vypadl ven.

Tknut si povzdechl a na chvíli zavřel oči. Ještě nebyl zvyklý udílet rozkazy. Možná, že to udělal špatně. Možná, že k tomu Tazy přistupoval špatně, jako zřejmě všichni kolem.

Teď budou hledat pozorněji, ale svou příležitost už pravděpodobně promrhali. Každý další den poškozoval i je, i Tknutovo zaklínadlo. Ten kluk je pravděpodobně sužován návaly. Musí ho chytit, dokud jsou příznaky vážné a chce se vrátit. Protože další stupeň po návalech je bujarost a veselí z toho, jak se smysly seznamují se světem. Jakmile se kluk dostane na tento stupeň, už se nikdy nebude chtít vrátit.

Tknut otevřel oči. Pěsti měl ještě zaťaté. Nikdo nechápe jeho zklamání, ani kolik vzteku se v něm skrývá. Konečně našel řešení v otázce jedu, a to řešení mu proteklo mezi prsty. Čarodějové se objevují jednou za generaci. Další feyský čaroděj by se možná mohl narodit na Modrém ostrově, ale pravděpodobně se narodí v Nyei.

Pro ně bude bezcenný. Dokonce i mimino by bylo k ničemu. Coulter je v tom správném věku. Ale Coulter je ostrovan. Feyové ho musí najít dřív, než na to přijde.

Nicholas se skláněl nad svým synem. Sebastian měl ze strany na hlavě malou bouli. Otok se podivně rozlézal, takže to vypadalo, jako by mu praskala kůže. Nicholas opatrně osahával zranění. Sebastian sebou cukal, ale neodtáhl se. Oči měl vytřeštěné, ale důvěřivé, stejné jako vždy.

Ale Solanda a chůva tvrdily, že na pár okamžiků byl někým jiným.

V komnatě bylo dusno. Během dne nechávala Solanda závěsy rozhrnuté, ale chůva neustále udržovala mohutný oheň. Miminko se jako vždy odkopalo. V tom horku holčička ráda ležela nahá. Solanda z toho usuzovala, že její druhá podoba by mohla být pohodlí milující stejně jako kočka. Nicholas v to doufal. Některé z jiných podob, které mu Solanda popisovala, mu zněly pro jeho dceru velmi nepříhodně.

„Vypadá dobře," poznamenal Nicholas. Jemně pohladil Sebastiana po vlasech. Měl černé stejně jako jeho sestra. Jenže ona měla vlasy jemné. On měl vlasy hrubé a drsné, skoro jako sláma. Maličko se usmál, jak ho otec vískal. Nicholas se svého syna nedotýkal příliš často.

„Před chvílí ještě nevypadal," podotkla Solanda.

„To bylo tím strachem," řekla chůva. „Nevypadal jako náš chlapec."

Nebyl to »náš« chlapec, ale Nicholas na to nic neřekl. Ve skutečnosti ho doopravdy uznal až těsně před Diamantinou smrtí. Jemně ho vzal zezadu pod hlavičkou a choval ji. Cítil pevnost a sílu, jako by držel opravdový mozek, a ne ten nerozvinutý, jaký chlapec zřejmě měl.

Pak se k chlapci naklonil a políbil ho na čelo. Sebastian vzhlédl a podíval se na něj – a pomalu se usmál.

Takové úsměvy byly tak vzácné a tak krásné. Nicholas mu úsměv oplatil. Náš chlapec. Náš chlapec byl sladké dítě, byť nepatřil k nejbystřejším.

Nicholas vstal a chytil se za krbovou římsu, aby neztratil rovnováhu. Solanda postávala u kolébky. Měla na sobě dlouhé volné šaty a byla bosa. Chůva říkala, že se Solanda někdy proměňuje před Sebastianem. Nicholas si s ní o tom bude muset promluvit. Shledával nevhodným, aby jeho syn vídal chůvu své sestry nahou, a to i přes svou pomalost a mládí.

„Co si myslíš, že se stalo? Myslíš, že si něco udělal, když se uhodil do hlavy?“ zeptal se Nicholas.

Solanda se letmo podívala na miminko. „Myslím, že jeho tělo využil někdo jiný,“ odpověděla.

„Prosím?“ opáčila chůva tázavě. Nechala Sebastiana hrát si na podlaze uprostřed komnaty a také vstala. „Jak by se mohlo stát, že se někdo vkrade do mého chlapce?“

„To není tvůj chlapec,“ prohlásila Solanda. Její slova vyjadřovala Nicholasovy myšlenky. „Ve skutečnosti to není ničí chlapec.“

„Až na mne,“ ozval se Nicholas.

„Dej si pozor, co považuješ za své,“ poznamenala Solanda. Málem už řekla něco víc, když kdosi zaklepal na dveře.

Všichni se obrátili. Stráže měly rozkaz je nerušit. Buď to by-lo důležité, nebo se stalo něco zlého.

Nicholas kývl na chůvu. Otevřela dveře. Za nimi stál lord Hofmistr v jezdeckém oděvu, pokrytý prachem. Vypadal, jako by ujel dlouhý kus cesty.

„Mohu s tebou mluvit, Výsosti?“ zeptal se.

Nicholase zamrazilo. Začínal mít k setkáním s Hofmistrem odpor. Začínal si Hofmistra spojovat se špatnými zprávami. Omluvil se a vyšel z komnaty.

Vedle dveří stály stráže a nepřítomně zíraly na jakýsi bod nad jejich hlavami. Nicholas s Hofmistrem od nich kousek poodešli, aby je strážní neslyšeli.

„Před chvilkou ke mně domů dorazil jakýsi danita se zprávou, kterou musíš slyšet," sdělil mu Hofmistr.

„Tentokrát Feyové Matthiase zabili," usoudil Nicholas nahlas. Samotného ho překvapilo, jaká naděje se ozvala v jeho hlase.

„Ne," odvětil Hofmistr. „Odstoupil."

Nicholas očekával cokoli, jen to ne. Zamračil se na Hofmistra a volným krokem zamířil ke galerii. Diamantin portrét odtamtud vystupoval už zdálky.

„Odstoupil?" otázal se Nicholas.

Hofmistr kráčel za ním. „Odstoupil a odešel ze Svatyně. Nikdo neví, kam šel."

„A ty jsi jel za mnou hned?"

Hofmistr zavrtěl hlavou. „Říká se, že Matthias odstoupil po návštěvě vězení. Tak jsem šel tam. Zavraždil toho Feye."

„Toho vězně?"

„Ano."

„Říkal jsem ti, že zavraždil Diamantu."

„Já vím, Výsosti," odpověděl Hofmistr. „Omlouvám se."

„Já také," odvětil Nicholas. Upřel zrak na svou ženu. Malíř zachytil její rysy, ale ne jejího živost. Portrét byl plochý, bez života. Chyběla mu. Chyběla mu neustále, v myšlenkách, při pohledu na děti. Ona by věděla, co Sebastianovo podivné chování znamená, a přišla by na by způsob, jak se postarat o Ariannu, aniž by ji nechávali v rukou cizích lidí.

Náš chlapec. Arianna bude brzy jejich dívka.

Nebude, pokud bude v jeho silách tomu zabránit.

„Výsosti?“

Nicholas přikývl a obrátil se k Hofmistrovi. „Pošli za ním stráže. Teď je náš.“

„To není tak jednoduché, Výsosti.“ Hofmistr mluvil pomalu, jako by odříkával naučená slova. Měl čas si to všechno rozmyslet. Musel vědět, jak se na to bude Nicholas dívat.

To by přece nemělo být tak těžké rozhodování.

„Myslím, že je to docela jasné,“ prohlásil Nicholas. „Už není rocanem a spáchal další vraždu. Musí být potrestán jako každý jiný.“

„Výsosti,“ řekl Hofmistr, „nemůžeš se chovat tak pomstychtivě.“

„Nemůžu?“ Nicholas povytáhl obočí. „Vůči komu? Vůči ostrovanům? To by byl problém, že? Ale co Feyové? Ti předpokládají trest. Jestli ho nepotrestám, budu vypadat jako slaboch.“

„Nemusíš ho trestat,“ namítl Hofmistr. „Matthias ti to zjednodušil. Je pryč. To jim musí stačit.“

Nicholas zavrtěl hlavou. Jemu to nestačilo. Potřeboval, aby byl Diamantin vrah potrestán. Potřeboval vědět, že si Matthias nebude dál klidně žít.

„Musíš ho nechat běžet,“ naléhal Hofmistr. „Jako král.“

Nicholas to vzal na vědomí. Sepjal ruce za zády, aby nebylo vidět, jak se mu třesou. „Kdo je novým rocanem?“

„V tom je ta nesnáz,“ odvětil Hofmistr. „Žádný není.“

Nicholas potlačil povzdech. „Takže očekávají, že je povedu já?“

Hofmistr zavrtěl hlavou. „Právě zasedá rada. Starší vyberou nového rocana.“

„A co svěcená voda?“ zeptal se Nicholas. To ho zajímalo nejvíc. Částečně se obával, že už ji nikdo nebude umět připravovat, a částečně pocítil úlevu. Jeho děti nezemřou stejným způsobem jako jejich matka.

„Matthias svěřil Tajemství nějakému danitovi.“

Nicholas se pousmál. Přes všechen svůj hlásaný nedostatek zlovůle byl Matthias škodolibý až až. „Nějaký danita.“ Nicholas se uchechtl. „Alespoň že někomu ta Tajemství svěřil.“

„Alespoň tak,“ souhlasil Hofmistr. „Natolik tě poslechl.“

„Možná ještě víc,“ podotkl Nicholas. „Věděl, že bych ho poté, co zavraždil Diamantu, nenechal uniknout. Tahle druhá vražda by byla poslední kapka.“

„Ještě jedna věc, pane.“

Tenhle tón Nicholas nesnášel. Věděl, že tou jednou věcí bude zase nějaká špatná zpráva. „Co?“

„Ten mrtvý Fey je Ballwan.“

Diamantin přítel. Ten, který vedl feyskou osadu. Ten, který Diamantu těsné po její smrti políbil. Ballwan. Který toho dne, kdy mu nabídla příměří mezi Feyi a ostrovany, seděl vedle ní a střežil ji jako milenec.

Věděl snad Matthias něco, co Nicholas nevěděl?

„Takže Ballwan vedl Feye, kteří chtěli zavraždit Matthiase?“

Hofmistr přikývl.

„Tos mi neřekl,“ poznamenal Nicholas.

„Už toho o moc víc není. A kromě toho se mi nezdálo, že by ses nějak hnal do vězení, abys o té události zjistil víc.“

„Bylo by mi jedno, kdyby Matthiase zabili. Bral jsem to tak, že kdyby ho zabili, ulehčilo by mi to život. Nechtěl jsem vědět, co zamýšlí, protože pak by se mohla moje královská část svářit s mou částí manžela. O to jsem nestál.“

„Teď už se o to starat nemusíš,“ pravil Hofmistr.

„Ale ano, musím,“ odvětil Nicholas. „Matthias se snaží zabít kohokoli, kdo měl něco společného s Diamantou. V zadní komnatě mám její děti. Dokud bude naživu, bude mi to dělat starosti. Bude mi to dělat starosti každý okamžik každého dne.“

Dar seděl na verandě domicilu, krátké nožičky natažené do mlhy. Chtěl být u své matky, ale domestikové ho nechali čekat venku. Doběhl pro ně, aby dopravili jeho matku do domicilu, a oni ji museli zvedat a přenášet levitací. Nebyla schopná se postavit na nohy.

Když jim řekl, že to udělal jeho děd, přestali se ho domestici dál vyptávat. Jako by ke zranění jeho matky došlo samo od sebe. Byla zsinalá a blábolila něco o tom, aby zůstal v bezpečí. Ale on se staral o její bezpečí.

Jak nejlépe uměl.

Kdyby věděl, že ji děd tak vážně zraní, spolupracoval by víc. Mohl dokonce nechat děda, aby se podíval na Coultera.

Možná.

Dělal si starosti, že děd viděl příliš mnoho, pokud šlo o sestru. Byla tak maličká a krásná. Dar ji občas chodíval navštěvovat, jen tak, aby unikl stínozemní šedi. Vždycky se smála, když ho uviděla, a mávala mu. Přestože byla tak maličká, poznávala ho.

Doplula k němu maličká bludička a vyrostla do otce. Vypadal vyděšeně.

„Nemohu nikde najít tvou matku," řekl. „Kde je?"

„Uvnitř," odpověděl Dar.

Víc říkat nemusel. Všichni věděli, že když je někdo neočekávaně v domicilu, tak tam je proto, aby se léčil.

Otec se zmenšil do bludičky a proklouzl pode dveřmi. Dar litoval, že to neumí taky. Stal by se velmi, velmi malým a šel by dovnitř a podíval by se, co dělají s jeho matkou.

Vypadalo to, že jedno z křídel má rozdrcené. Druhé se bezvládně plácalo, jako by ho snad ani neovládala. Obě na koncích krvácela. Ruka se jí od zápěstí ochable

klátila. To se jí stalo, když ho hájila. A on neměl sílu bojovat se svým dědem.

Zatím.

Dar doufal, že je Coulter v bezpečí. Kdyby to všechno bylo nanic, nikdy by si to nedokázal odpustit. Coulter řekl, že oni dva sem nepatří, a měl pravdu. Žádný div, že se chtěl dostat ze stínozemí. Chtěl být co nejdál od Darova děda.

Dar chtěl být také co nejdál. Ale chtěl vzít s sebou své rodiče. Nezapomněl na to, jak se děd vztekal nad způsobem, jakým Dara vychovali. Třásl se při pomyšlení, že by ho mohl vychovávat děd. Celý jeho život by se změnil.

A to se klidně může stát. Nevěděl, co s ním jeho děd bude dělat. Ani co se bude dít s jeho matkou. Dar ji ještě nikdy neviděl tak křehkou a slabou, ani když ji nešťastnou náhodou zranil Coulter, když se ho snažil zachránit. A nejvíc ze všeho ho děsilo to, že ho domestici nepustili dovnitř.

Otec se nevracel. Buď ho tedy neviděli, nebo se něco stalo. Dar se opřel o sloupek. Když bude všechno v pořádku, otec mu to řekne. Teď musí jenom čekat.

Čekání může trvat celou věčnost.

Přál si, aby tu byl Coulter. Když mu Coulter skrz pouto sdělil, že odejde, Dar plakal jako dítě. Teď si přál, aby se byl zeptal. Coulter mu chyběl. Měl chuť zkusit, jestli skrz pouto dokáže Coultera najít, ale bál se, že by do toho vstoupil jeho děd, jako posledně. To bylo zlé. Cítil, že je to špatné, a vedlo to k tomuhle.

Najednou se s ním svět zatočil. Dar se chytil sloupku. Byl na svém místě, cítil, že je pevný, ale neviděl ho. Trhlinami v šedi proráželo jasné světlo. Podlaha se otřásala. Z domů vybíhali lidé, naříkali a křičeli. Vlasy mu čechral svěží vítr. Z oblohy se odtrhávaly šedé cáry a padaly kolem něj. Na zem

dopadaly velké kusy šedivé nicoty, a pak se propadaly skrz.

Srub jeho otce se zhroutil, propadl se do země, a jak dopadl na zem dole, rozbil se napadrť. Vstupní kruh se bláznivě roztočil, jak jím lidé proskakovali a kutáleli se pryč od kruhu na zemi. Kolem kruhu na zemi stály vysoké, mohutné věci – Ballwan mu jednou říkal, že to jsou stromy – a byly jasně zelené. Tak zářivě zelenou vídal Dar jen ve svých snech ze světa, kde žila jeho sestra.

Zhroutil se další srub a po něm další a další. Domicil se otřásal. Tam uvnitř byla matka. Nemohla létat. Kolem něj proplul otec a volal na něj, ať jde ven. Lidé se tlačili, aby se dostali k vstupnímu kruhu. Domestici prchali. Jeho matce nikdo nepomáhal.

Dar se rozběhl k domicilu. Po jeho lehkém tělíčku zůstávaly v zemi díry. Nohy mu do nich zapadaly, ale utíkal tak rychle, že se celou cestu udržel na nohou. Dostal se do domicilu…

…a zjistil, že se opírá o sloupek a v dlani má zadřené třísky. Sloupek ho tlačil do úst – ústa měl otevřená a měl v nich sucho. Po bradě mu tekly sliny. Posadil se rovně a rukávem si utřel obličej.

Šeď ho obklopovala stejně jako vždy. Mlha kolem nohou mu zhoustla. Domicil byl v pořádku a nikdo nekřičel. Jen srdce mu ještě bušilo jako splašené. Měl pocit, že prožil nějaký zlý sen.

Rozhlédl se kolem sebe, jestli někde kolem nejsou spánkojezdci, ale žádného neuviděl. Ani děd nikde poblíž nebyl. Dar byl sám. Celou dobu byl sám.

Zhluboka, roztřeseně se nadechl. Všechno bylo špatně. A bude to ještě horší. Musí někomu říct, že měl vizi. Že bylo celé stínozemí zničeno. Že po sobě lidé navzájem šlapali, jak se snažili uprchnout.

Že nikdo nezachránil jeho matku.

Musí to někomu říct, ale neměl komu. Děd by si věděl rady, ale děd lidem ubližoval. Za matkou Dar jít nemohl a otec se ještě nevrátil.

Byl sám.

Úplně sám.

Adrian se krčil na říčním břehu. Kalhoty, které pro něj Počisťa ukradl, mu byly malé. Škrtily ho na těch nejhorších místech. Ale Adrian musel nosit ukradené šaty. Jeho šaty byly příliš nebezpečné.

Coulter se krčil vedle něj. Chlapci byly nové šaty velké, ale jemu to zjevně nevadilo. Za poslední tři dny se jeho děs z nových věcí změnil v nadšení. Počisťa říkal, že to je normální. Jakmile si smysly přivyknou na takovou zátěž, tělo si lebedí. Coulter strávil celé hodiny zkoumáním lístečku či stébla trávy. Adrian mu musel do omrzení vysvětlovat, že některé rostliny jsou pro něj jedovaté, protože Coulter s nadšením cokoli ochutnával. Vypadalo to, jako by znovu procházel obdobím raného dětství.

Počisťa držel v náručí jejich staré šaty. Říční břeh se tu zvedal a vytvářel malý záliv. Místo bylo ze stran kryté stromy a shora převislými větvemi. Ti tři mohli být viděni jedině z řeky samotné.

Počisťa Adriana ujišťoval, že z řeky se nikdo dívat nebude.

Z tohoto výletu měl Adrian strach, ale byl to první krok k uskutečnění jejich plánu, jak oklamat Feye. Až se zbaví šatů, půjdou na cestu. Počisťa tvrdil, že pátrači budou hledat dva lidi, ne tři. Počisťa bude řádně zahalený, aby nikdo neuviděl, že je to Fey.

Feyové, říkal Počisťa, když předkládal tento plán, si o něm nebudou nic myslet. Věří, že oni jsou vyšší a štíhlejší než ostrované, a na rudokapy jako vždy zapomenou.

Jakmile se dostanou k Jahnu, zahnou na jih k Adrianovu statku. Počisťa propátrá okolí, jestli neuvidí nějaké známky po Feyích, a když nic nenajde, půjdou všichni tři na statek. Jestli na Feye narazí, sdělí

to Adrianovi a vymyslí něco jiného. Nesnáz spočívala v tom, jak se skrýt před raccími jezdci. Počisťa se domníval, že by jim pomohlo držet se co nejdál od

řeky. Také si myslel, když budou mít všichni tři ukradené klobouky, tak si jich raccí jezdci nebudou všímat. Zvěrojezdci byli prostého ducha. To věděl dokonce i Adrian. Nenapadne je hledat na cestě víc lidí než dva.

Tato část plánu připadala Adrianovi nejnebezpečnější. Stačí jediný chybný krok a jezdci je dostanou. Adrian měl v rukávu ještě jeden nápad, o kterém však Počisťovi neřekl. Od prvního danity, kterého potkají, si vezme svěcenou vodu. Kdyby je Feyové chytili, už ho znovu neuvězní.

Dole pod nimi šuměla řeka. Coulter seděl na břehu a klátil nohama ve vzduchu. Adrian z něj nespouštěl ostříží zrak, bál se, aby chlapec neskočil dolů. Počisťa už třikrát vysvětloval Coulterovi, co to znamená utopit se, ale nebyli si jisti, jestli tomu Coulter porozuměl. Tato nová fáze jeho návratu ze stínozemí byla skoro stejně náročná jako to první. Předtím je Coulter ohrožoval svým strachem, teď je ohrožoval svou zvědavostí.

„Připraveni?“ zeptal se Počisťa.

Adrian přikývl. Podíval se na Coultera. Coulter upřeně zíral na šaty. Chápal význam toho, co dělají. Když Feyové šaty najdou, možná si budou myslet, že oni dva zemřeli. Počisťa říkal, že je to pravděpodobné – lidé právě uprchnuvší ze stínozemí často díky návalům dělávají chyby. Už se to stalo dřív.

„Dobrá,“ pravil Počisťa. „Tady to půjde.“

Odhodil šaty. Vznesly se do vzduchu, vítr se zmocnil rukávů Adrianovy košile a nohavic Coulterových kalhot. Boty dopadly první, přistály v prudkém proudu,

až voda vystříkla. Šaty letěly déle, zmítající se a otáčející se ve větru.

Najednou je oslepilo jasné světlo. Adrian se podíval na Coultera. Coulter se na ty šaty mračil. Nebylo zřejmé, jestli to světlo vychází z něj. Ale až na cenzorský srub Adrian ještě nikdy nic takového neviděl. Nevěděl, jestli člověk, který tím světlem není zahalen, ho vidí.

Počisťa vzhlédl k nebi, pak se rozhlédl kolem sebe a hledal zdroj. Šaty spadly, přistály na hladině a voda lehce vystříkla. Jak pluly po hladině, zdálo se, že jsou plné. V šatech byla těla připomínající Adriana a Coultera. Jen boty zmizely.

Adrianovi vyschlo v ústech. Varoval Coultera, ať nedopustí, aby Počisťa viděl magii, ale Coulter tohle musel považovat za mnohem důležitější. V určitém smyslu měl pravdu. Feyové uvidí tyto napodobeniny a přestanou po nich pátrat.

„Tos udělal ty!“ zaječel Počisťa. Hlas mu přeskakoval a vypadalo to, že se zblázní strachy. Obrátil se k Adrianovi. „Co jsi zač? Ty nevypadáš jako převtělovač! Myslel jsem si, že jste všichni mrtví.“

„Nejsem převtělovač,“ odpověděl Adrian.

„Ale nejsi ani vyzvědač. Vypadáš ostrovsky.“ Počisťa byl zsinalý strachy. Opřel se zády o strom. „Jsi golem?“

„Jsem ostrovan,“ odpověděl Adrian.

„Tak jsi to byl ty!“ Počisťa se otočil ke Coulterovi. Coulter uhnul a ztratil rovnováhu. Na kratičký okamžik se v Adrianovi zastavilo srdce a myslel si, že chlapec spadne do řeky. Pak se Coulter chytil větve a vyrovnal to.

„Co jsem provedl?“ zeptal se Coulter Adriana.

„Celou dobu jsem přemýšlel, proč mluvíte feysky. Myslel jsem si, že je to možná s ohledem na mne, ale vy

jste mluvili feysky proto, že jste se mne chtěli zmocnit, co?“ Počisťa si bušil pěstí do hlavy. „To jsem byl ale hlupák. Pomáhal jsem vám. Myslel jsem si, jak nejste milí.“

„Tys byl milý,“ řekl Adrian. „Pomohl jsi nám a my si toho velmi vážíme.“

„Chcete mne dostat zpátky, co? A pak mne zabijete. Jen jste chtěli znát celé tajemství mého útěku.“

„My víme, jak jsi uprchl,“ odvětil Adrian. „A teď nám pomáháš.“

„Já se nikdy nechci vrátit zpátky,“ ozval se Coulter. Lpěl na větvi, jako by to byla jeho spása.

Adrian se na něj zamračil. Když se ten kluk přespříliš vyděsí, těžko se dá odhadnout, co udělá. A oni Počisťu potřebovali.

„Věděl jsem, že mne najdete,“ řekl Počisťa. „Věděl jsem to. Feyům ještě nikdy nikdo neuprchl. Nikdy nikdo si nemohl dělat, co chce. Nikdo.“

„Já nejsem Fey,“ opakoval Adrian.

„Ty ne, ale ten chlapec ano. Co jsi zač, poloviční Fey? Ty jsi Diamantin syn, je to tak?“

Adrian sebou překvapeně trhl. Ale Počisťa odešel ze stínozemí ještě předtím, než Diamanta porodila. Předtím, než zemřela. Uvažoval poměrně rozumně.

„Dobrá, takže mne nezajmete. Vy ne.“ Počisťa vytáhl nůž se zubatým ostřím. Dříve ho používal ke stahování kůže.

„Máš pravdu,“ pravil Adrian. „My ne.“

Coulter svraštil obličej. Adrian ten pohled poznal – byl stejný jako ve chvíli, kdy Coulter vyslal nad řeku světlo.

„Počkej, Coultere,“ řekl Adrian. „Nech mne promluvit si s Počisťou.“

Počisťa se rychle otáčel ze strany na stranu. Krčil se, ale pohyboval se rychle. Špička jeho nože se pohybovala nebezpečně blízko u Coultera.

„Vy mne nedostanete," řekl tiše Počisťa.

„To je pravda," souhlasil Adrian. „Kdybychom tě chtěli dostat, tak už bychom to udělali. Dostali bychom tě hned první noc, ve spánku."

Počisťa se nehýbal. Choval se, jako by Adriana neslyšel.

„Ale to jsme neudělali," pokračoval Adrian. „A nezmocnili jsme se tě ani další noc, a ani tu další. Až do této chvíle jsme vyčkávali, než jsme odhalili svou magii. Až doteď, kdy ses nám rozhodl pomoci uprchnout."

„Už vám dál pomáhat nebudu," prohlásil Počisťa. Choval se jako nedůtklivé dítě.

„Coulter udělal jen to, že zajistil, aby nás Feyové nepronásledovali. To je všechno."

„Myslel jsem si, žes říkal, že je to ostrovan."

„Je to ostrovan."

„Ale je to zčásti Fey."

„Není Fey ani trochu."

„A jak to víš?" zeptal se Počisťa.

„Vím to," odpověděl Adrian, „protože se narodil před feyským vpádem."

„Ale má magii."

Adrian přikývl. „Možná je to tím, že vyrůstal ve stínozemí."

„Magie se nedá naučit," namítl Počisťa. „Věř mi, já to vím. Já jsem to zkoušel."

Jeho slova zůstala na okamžik viset ve vzduchu. On to ví. A nemá smysl ho přesvědčovat, aby Coultera považoval za pravého ostrovana, neuvěří tomu.

Coulter to očividně také pochopil. Podíval se na nůž, pak na Adriana a pak zpátky na Počisťu. „Já jsem spojen poutem," prohlásil.

„Cože?" otázal se Počisťa.

„Spojen poutem," pravil Coulter. „S jedním feyským chlapcem. Myslím, že používám jeho moc."

Počisťa se rychle otočil obličejem k Adrianovi. „Neřekl jsi mi, že je spojen poutem. Teď budou schopni nás najít."

„Dar nás nezradí," řekl Coulter úpěnlivě.

„Jestli si Rugar prosadí svou, tak ano."

Coulter zavrtěl hlavou. „Dar je můj přítel."

„Přátelé zrazují, synku," pravil Počisťa, zády k Coulterovi. Pevně svíral nůž. Adrian konečně pochopil, jak ten mužík tehdy před lety mohl spáchat tak velkolepou vraždu.

„Dar ne," bránil se Coulter. „Kromě toho bych to poznal."

„Jedině kdybys to pouto navázal sám, chlapče."

Adrian se roztřásl. Stačilo rychle kopnout a srazil by Počisťu do vody. Ale ten člověk jim pomohl. Něco takového by přece nemohl udělat.

„Kdyby se rozhodli využít toho pouta, tak už by nás našli." poznamenal Adrian. „Nejsme tak daleko."

Počisťa sklonil nůž. „Nikdy jsem neslyšel, že by pouto někomu skýtalo magickou moc," podotkl.

„A taky jsi nikdy neslyšel o poutu s ostrovanem, co?" opáčil Adrian.

„Ne," přiznal Počisťa.

„Jsme jiní než vy. Možná, že na nás má pouto jiný vliv."

„Proč jste mi neřekli, že má magii?" zeptal se Počisťa.

„Protože ji nemá trvale," odpověděl Adrian. „Kdyby měl, dostali bychom se dál sami, nemyslíš?"

Počisťa potřásl hlavou. „Různé magie se chovají různě.“

Teď, když zase nabyl rozvahy, vypadal klidněji. Potěžkal nůž, ušklíbl se na něj, jako by byl v rozpacích, a schoval ho. Adrian si s úlevou oddechl. Coulter se začal drápat po stráni nahoru, dál od říčního břehu.

„Polekali jste mne,“ ozval se Počisťa. „Myslel jsem si, že jste si přišli pro mne.“

Adrian zavrtěl hlavou. Ještě se třásl, ale nechtěl to dát najevo. „Pomáháš nám. Nikdy bychom tě nepodrazili.“

„To doufám,“ odtušil Počisťa. „To mi nedělá dobře.“

Adrian se vesele usmál a zadoufal, že to vypadalo upřímně. „Budu si to pamatovat,“ slíbil.

Brána do paláce byla otevřená. Rugar si poupravil audskou kápi a ruce si schoval zpátky do kapes světlé kutny. Kutna mu byla příliš dlouhá a široká. Musela mu zakrývat boty, protože audové chodili bosi, a musel v ní mít dost místa, aby se mohl krčit. Na ostrovana byl příliš vysoký. A v čemkoli jiném by bylo vidět, že se snaží snížit. Kráčel s rovnými zády, pokrčenými koleny a kápí staženou tak hluboko do tváře, že neviděl ani na jednu stranu. Doufal, že pod kápi se nikdo dívat nebude. Neuviděl by světlou pleť, modré oči a baculaté tváře.

Uviděl by Feye.

A spustil by poplach. A to bylo to poslední, o co by Rugar stál.

Musí se dostat dovnitř.

Zatím ho nikdo nezastavil. Stál před vraty; vedle vrat si povídali strážní. Jeden nespouštěl zrak z lidí, kteří proudili dovnitř a ven, ale nikoho neprohlížel.

Žádný div, že se tu Diamantě něco stalo. Za celý svůj život Rugar neviděl tak vlažný přístup k ostraze.

Přirozeně až na ten den, kdy napadli Modrý ostrov.

Dnešní den se od tamtoho moc lišit nebude. Na nebi zářilo slunce, dlažební kostky byly suché. Bylo trochu chladno, ale to se s přibýváním dne změní. A nebyla tu žádná obezřetnost, alespoň pokud viděl. Navzdory napětí mezi Feyi a ostrovany se ostrované věnovali svým záležitostem, jako by se nic zvláštního nedělo.

Možná, že nevěděli, možná, že jen vůdci rozumí problémům v plné šíři.

Rugar prošel bránou. Záda ho z toho nezvyklého držení těla bolela. Strážní ho nezastavili. Dostal se příliš blízko k nějakému koni a ten se začal plašit, a nějaká dojička ho pozdravila kývnutím hlavy, když ho míjela. Oplatil jí to a zadoufal, že mu moc neviděla do obličeje.

Na nádvoří bylo plno. V den korunovace – v den Diamantiny smrti – bylo nádvoří střežené a prázdné. Byli tu jen lidi účastnící se korunovace a jediné otevřené dveře byly ty, kterými se vstupovalo dovnitř. Všechny ostatní byly zavřené na závoru. Rugar z nějakého důvodu očekával, že to bude stejné.

Očekával, že vědí, že je zde.

Ale nikdo to nevěděl. Nikdo by si ani nepomyslel, že by se do paláce vplížil nějaký Fey. Dokonce ani po tom zmatku s Ballwanem a tím svatým mužem, který zavraždil Diamantu.

Ballwan prohrál. Deset nejlepších Rugarových lidí zemřelo díky nápadu, který by Rugar od začátku odsoudil k nezdaru. Ale Ballwan se s ním neradil. Když na to Rugar přišel, byl už Ballwan pryč.

Přežil jen Vítr.

Rugar by byl šťastnější, kdyby to byl někdo jiný. Ale bludičky mívají štěstí. Obvykle bitvy přežívají. Stačí jim změnit velikost a odletět.

Rugar tuto možnost neměl. Ten se musel zamaskovat – jeden z důvodů, proč vizionáři nikdy nechodili do bitev.

Pod kutnou měl schovaný nůž. Trochu se pod kutnou rýsoval, ale když měl jednu ruku uvnitř, mohl pochvu přidržet a skrýt zbraň pod rukou. Věděl, že by měl zatracené štěstí, kdyby urazil celou cestu k dětskému pokoji nepovšimnut.

Ven se dostane snadno. Stačí přitisknout hrot nože dítěti na hrdlo, křičet hrozby a být dost rychlý. Vmžiku bude pryč.

Ne. Teď byly ty obtížné chvíle.

Rozhodl se jít cestou, kterou znal. Zahnul kolem stájí. Jeden podkoní se na něj se zachmuřeným výrazem díval, když ho Rugar míjel. Ten podkoní připadal Rugarovi nějak povědomý, ale Rugar neztrácel čas tím,

že by si ho prohlížel. To by bylo příliš nebezpečné. Příliš nebezpečné.

Nicméně podkoní neudělal nic. Rugar prošel kolem něj. Cesta se stáčela ke vzdálenější straně paláce. Nakolik to na tu dálku byl schopen rozeznat, stály stráže jen u několika dveří. Ostatní střežené nebyly. Dveře do kuchyně byly otevřené, ven se valilo horko a vchod nikdo nehlídal. Rugar se jim však raději vyhnul, protože usoudil, že tady by mohl být nějaký aud podezřelý.

Měl připravenou výmluvu. Nese od rocana vzkaz králi. Z předešlých let si Rugar pamatoval, že vzkazy od rocana nosí audové. Před pěti lety mu přinesl mladý aud vzkaz týkající se schůzky se starým rocanem. A na té schůzce starý rocan zemřel.

Přede dveřmi do korunovační síně žádné stráže nestály. Síň byla zastrčená vzadu na nádvoří, tak daleko od hlavní brány, že zřejmě byla považována za nedosažitelnou. Velitel stráží pravděpodobně usoudil, že zde není ostraha nutná.

Velitel stráží se mýlil.

Rugar zkusil dveře. Nebyly zamčené. Stiskl kliku a vstoupil. V paláci bylo tepleji než venku a bylo tu dusno. Na chodbě bylo plno prachu. Od Diamantiny smrti tu nikdo nebyl.

Kráčel úzkou chodbou. Když sem vstoupil poprvé, obdivoval mramorovou podlahu, zdobené čalounění a všechny ty zjevné známky bohatství, které musel někdo zaplatit za vybudování místa, které se používalo jen jednou za pokolení. V určitém smyslu měl pravdu, že šel na Modrý ostrov: zvěsti o bohatství nelhaly.

Ve všem ostatním se však mýlil.

Jeho vize ve skutečnosti už vyprchaly. S úplností si to přiznal při Diamantině smrti. Měl být schopen to vidět, stejně jako měl být schopen vidět narození své

vnučky. Měl předpovídat počáteční porážku a nástrahy, které se na tomto ostrově skrývaly.

Ale on nic z toho neviděl.

A Dar mu odmítal pomoci.

Užíralo ho, že ho nějaký tříletý klouček dokázal přelstít. Ale ten kluk měl víc moci než on. Když se Dar v duchu odklonil od Coultera a zamířil do paláce, byl Rugar bezmocný, nedokázal sledovat opuštěné pouto, byť to zkoušel. Musel jít s Darem po jeho stezkách. Dar mohl jemu a jeho přáním tímto způsobem kdykoli vzdorovat.

Ale tu dívku Rugar vychová správně, ta nebude moci udělat proti němu nic. Pomůže mu všemi možnými způsoby. A soudě podle její okamžité proměny při porodu, bude jednou z nejmocnějších Feyů.

U dvoukřídlých dveří do korunovační síně se zastavil. Dveře byly zavřené na závoru a na petlici visel zamčený řetěz. Nicholas chtěl, aby dovnitř už nikdo nikdy nevstoupil.

Aby nikdo neviděl místo, kde zemřela Diamanta.

Feyové Rugarovi vyčítali, že pro ni dostatečně netruchlí. Ale oni nevěděli, co si myslí nebo co cítí. Ona viděla tu chvíli mnohokrát; i Dar ji viděl. Ale Diamantina vize vyznívala, jako by přežila, a Rugar ji nezkoumal do hloubky. Někdy jsou slova chybná, někdy je důležitý pocit. Diamantě bylo po té vizi vždycky špatně a měla pocit, že je zraněná. Jednou mu omdlela do náruče. Měl těmto známkám porozumět.

Přikládal vinu sám sobě za to, že jim nerozuměl.

Ale věděl, že takové známky je snadné si splést. Měl věnovat pozornost Darovi. Jeho vize byla mocná; Rugar si měl uvědomit, že chlapec viděl průběh rozhodující události, ne jen nějaký okamžik. Ale Rugar to považoval za okamžik. Smrt Niky by pro nikoho vyjma

nejbližší rodiny nic neznamenala. Smrt Diamanty měla dopad na životy lidí na několika kontinentech.

Mýlil se od okamžiku, kdy se rozhodl jít na Modrý ostrov, a zůstat zde znamenalo jen další chyby. Nikdy neměl Diamantě dovolit, aby se vdala nebo žila mimo stínozemí. Měl jí zakázat účast na tom obřadu a jejího syna měl vychovávat sám.

Další chyby neudělá.

Tu dívku vychová, ať si šamanka říká, co chce.

Šamanka byla docela jiná záležitost. Slyšel, že mluvila s králem, že ostrovanům radí. Jeho otec ji donutil jít s nimi jako nějaký druh dozoru – dost neobvyklá úloha na válečném tažení – a Rugar se měl proti tomu postavit. Byla neschopná, na svou práci mladá a příliš chtivá moci.

Šamanka nechtěla Diamantiny děti ve stínozemí, protože byly příliš mocné, než aby je zvládala.

Sáhl na dveře. Pod bříšky prstů ucítil teplé dřevo. Když se naposledy viděl s Diamantou, pohádali se. Vyčetla mu, že nepřišel za svým vnukem, a pak ho navždy opustila.

A on se díval, jak umírá, přesně jak předpověděla. Povzdechl si. Neočekával, že ho to zasáhne tak hluboce. Vojáci neznají city. Vojáci jednají.

Chodba byla dlouhá. Vypadalo to, že se táhne do nekonečna. Diamanta s Nicholasem přišli zprava. Když na něj ječela, že se nepřišel podívat na toho golema, kterého považovala za své dítě, dívala se na schodiště.

Po její smrti se díval golemovýma očima. Golem žije tam, kde jeho vnučka. Upravil si kápi a rychle kráčel směrem k místu, kde naposledy

mluvil se svou dcerou. V pravici pevně svíral nůž.

Charissa nesla dvě vědra mýdlové vody. Ze zástěry jí visely cancoury. Jeden utrhla a stáhla si s ním vlasy. Umývat chodby. Jako by neměla žádný domov, žádnou rodinu. Udělala jednu poznámku o králi. Jednu poznámku a dnes v noci vůbec nebude spát.

Umývat chodby.

Všechny.

V duchu proklínala správce domu. Od té noci před korunovací, kdy ji král odvedl do kuchyně se najíst, ji neustále peskoval. A přesunul ji jinam – vzal ji z královského křídla a zaměstnal ji v křídle pro hosty.

A to bylo zlé. Krále už skoro nevídala, a pokud ano, vypadal vyčerpaně. Věděla, jak mu je – ztratil otce. Vyvedlo ji to z rovnováhy a trochu ji to vylekalo, stejně jako celý ostrov. Ale následná smrt jeho ženy – bez ohledu na to, jak moc si Charissa přála, aby jí šla z cesty – všechno jen zhoršila.

A k tomu ještě zvěsti o tom miminku – z toho Charissu mrazilo.

Vysvětlila by to správci domu, kdyby o to stál, ale on ne. Nařídil jí umývat chodby na základě jediné poznámky.

Jediné.

A ona drhla a drhla, až měla ruce rozedřené do krvava.

Myslím, že král je nejhezčí muž v království,řekla. Ostatní služky mluvily stejně a správce domu je slyšel. Připomněla mu to. Jenže žádná z nich zřejmě nemá touhu stát královnou, odsekl.

Jako kdyby si myslela, že by mohla být královnou.

Jako by si to myslela doopravdy, ne že by o tom jen snila.

Později už se na ni král ani nepodíval. Od otcovy smrti všechno řídil, k tomu ty strašné děti, neměl čas spát, byl sám… Zrudla, i když kráčela chodbou sama. Celé ráno čistila v křídle pro hosty krby. Hospodář si vyžádal jarní úklid. Celotýdenní

krby se teď už moc nepoužívaly a ostatní se vyčistí, hned jak se oteplí. Ale komnaty pro hosty nikdo nepoužíval už tak dlouho, že některé krby, které Clarissa čistila, vypadaly, jako by se v nich netopilo celou zimu.

Ode dne korunovace byla práce obzvlášť těžká. Jakmile se roznesly zprávy o miminku, polovina služebnictva odešla. Nechtěli pobývat v jednom domě s démonským dítětem. Charissa měla dvakrát tolik práce. Správce domu přijal nové lidi, ale ti byli pomalí a neodváděli dobrou práci.

Zvedla vědra. Na boty jí vystříklo trochu vody. Voda pronikla skrz a Charissa za sebou nechávala na chodbě drobné stopy. Povzdechla si. Ještěže zatím nezačala. Kdyby už měla uklizeno, bylo by to k vzteku.

V korunovační síni začala prostě proto, že se jí tato část paláce líbila. Nacházela si jakoukoli záminku, která se jí naskytla, aby tam mohla zajít. Připomínala jí noc, kdy mluvila s králem. Její druhé nejoblíbenější místo byla kuchyně a třetí Velká síň. Na těchto místech na něj vždycky myslívala.

Přemítala, jestli myslí on na ni.

Od chvíle, kdy se narodilo to ďábelské dítě, v tomto křídle nikdo nebyl, a bylo to vidět. Spousta prachu, přestože se to tady předtím jen lesklo. Začne před zamčenými dveřmi do síně, a pak bude pokračovat zpátky směrem ke kuchyni, tam možná popadne něco malého k jídlu a půjde do Velké síně. Do té doby se nad ní snad správce domu slituje a nechá ji se vyspat.

Předtím to tak udělal.

Zahnula za roh do dlouhé chodby, která vedla do korunovační síně.

A na místě strnula.

Před dvoukřídlými dveřmi stál nějaký aud. Vypadal zmateně. Na auda byl vysoký a kutnu měl nezvykle dlouhou. Charissu zamrazilo. V těchto dnech slýchala o rocanistech podivné zvěsti. Král byl přesvědčen, že rocan zavraždil jeho ženu, a věřili tomu i někteří jiní. Někteří kuchaři si mysleli, že rocan chce možná zabít krále a zaujmout jeho místo.

Použil by snad na to rocan nějakého auda?

To nedávalo smysl. Dnes odpoledne slyšela, že rocan byl donucen opustit Jahn. Také slyšela, že zabil ve vězení nějakého Feye, a nevěděla, čemu má věřit.

A teď stál před korunovační síní nějaký aud.

Nějaký aud, který byl příliš vysoký. Jako rocan.

Polkla a pomalu vycouvala. Snaží se sem snad proklouznout v převleku? Dostat se ke králi? Zabít ho? Ať se děje, co se děje, musí to někomu říct. Nebylo zvykem, aby se po paláci pohybovali audové, alespoň ne osamělí, bez dalších audů a nějakého danity či církevního hodnostáře.

Pak se ten aud narovnal a upravil si kápi – stáhl si ji hlouběji do obličeje.

Charissu zaplavil strach. Ohlédla se za sebe. Otisky. Její otisky, vedoucí do chodby a ven. Zjistí, že ho někdo zpozoroval. Zjistí, že ho viděla.

Měla jen jedinou možnost.

Rychle se vrátila zpátky na místo, odkud ho poprvé viděla. Pak se svezla na všechny čtyři a začala drhnout podlahu. Nebylo to nejpatřičnější místo na mytí, ale zbaví se tak dvou tří řad stop. Dávala si pozor, aby měla vědra s vodou po straně k němu, aby se pokaždé, když si máchala hadr, musela podívat jeho směrem.

Zatím si jí nevšiml. Díval se do druhé chodby, jako by váhal, kudy jít.

Drhla podlahu tak usilovně, až ji z toho bolely ruce. Nechávala za sebou na podlaze malé pruhy, které bude muset umýt později. Tohle byla mramorová podlaha a ona ji myla špatně. Doufala, že ani toto nepozná.

Teď šel směrem k ní. Na mramoru se rozléhaly jeho pevné, cílevědomé kroky. Charissu to dráždilo. Ani trochu se jí to nelíbilo. Audové se vždycky pohybovali potichu.

Jak se k ní přiblížil, odsunula mu kýbly z cesty. „Odpusť, ctěný pane," řekla, šťastná, že se jí netřese hlas. „Neviděla jsem tě."

Přikývl a s tváří ponořenou do stínu ji minul. Zdálo se, že si jí víc nevšímá. Rozhlížel se kolem, jako by někoho hledal.

Nebo něco.

Když se dostal do místa, kde se chodby větvily, minul cestu ke kuchyni a rychle zamířil ke schodišti.

To schodiště vedlo do královského křídla.

Odhodila hadr do vědra. Voda jí vystříkla přímo do obličeje. Musí jít za králem, ať si správce domu říká, co chce. Musí. Tohle se on musí dozvědět.

Ten aud měl boty a ruka, kterou zahlédla u kápě, nebyla ve stínu.

Byla tmavá.

A dlouhá.

A štíhlá.

Jako ruka nějakého Feye.

Sebastian vykřikl.

Solanda se rychle otočila. Chůva už se nad ním skláněla a držela ho za ramena. Ruce si tiskl na ústa, oči měl vytřeštěné a škubal hlavou sem a tam.

Znovu se mu z hrdla vydral ten zvuk. Nebyla to tak docela výkřik. Ne opravdový. Bylo to spíš drásavý zvuk, který vydávají kameny skřípající o sebe. Zacouval do kouta a zíral na dveře, jako by se bál, že ho praští.

Solanda se k němu rozběhla. Nedíval se na ni. Oči měl prázdné, ostatně jako vždy. Ta cizí bytost se v nich neskrývala, ani v nich nebyl ten překvapivý záblesk rozumu, který v nich občas vídala.

Toto byl kus hroudy, golem, tvor z kamene, a křičel.

Při tom pomyšlení se jí žaludek zkroutil strachy a srdce se jí sevřelo.

Arianna se rozplakala. Hlubokými, štkavými, křečovitými vzlyky. Solanda nedokázala odhadnout, jestli pláče kvůli té hroudě nebo kvůli něčemu jinému. Golem se choulil v koutě a snažil se být co nejmenší. Vytrvale zíral na dveře, jako by ho děsily.

Solanda vstala. Arianna vypadala normálně. Mávala pěstičkami a vzlykala. Solanda ji zvedla, ale Ariannu to neutišilo. Upřeně se dívala na golema a plakala, jako by věděla, proč křičí.

„Je to zlé, že?“ řekla chůva. Snažila se toho nemotoru utišit, ale on ji nevnímal. „On je pryč. Je pryč.“

Myslela si, že se zbláznil. Solanda zavrtěla hlavou. Arianna se jí držela za šaty na ramenou tak křečovitě, že se látka trhala.

Solandě se zježily vlasy. Kdyby byla ve své kočičí podobě, zasyčela by a prchala.

„Něco se děje," řekla. Něco, o čem ten kus hroudy ví. Něco, co dokázal vycítit. Byl výtvorem magie, skutečný a neskutečný.

Jestli někdo z nich dokáže vycítit blížící se magii, tak je to on.

Ale proč by ho to děsilo?

Nepřestával štkát. Drásavé, srdcervoucí výkřiky.

„Dokážeme ho zklidnit?" zeptala se chůva.

„Ne," odpověděla Solanda. Ariannino drobné tělíčko se třáslo, ale neproměnila se. Tolik vzruchů a ona zůstala ve své nejbezpečnější podobě. I ona to cítila, cokoli to bylo. Jestli to cítí oba, proč ne Solanda? Kde je chyba?

„On nemůže dál takhle naříkat. To není dobré."

Nic z toho nebylo dobré. Solanda si přitiskla Ariannu k sobě. Možná by chůva měla vzít děti někam do bezpečí. Možná, že něco je v této místnosti.

Ale jestli to je něco magického, nemůže chůva nic dělat. Pomoci může jen Solanda.

Potíž byla v tom, že nevěděla, jestli je to útok zvenčí nebo zevnitř.

Sebastian vytrvale zíral na dveře. Kdyby se bál něčeho v místnosti, choval by se jinak.

„Jdi pro pomoc," nařídila Solanda.

„Prosím?" zeptala se chůva.

„Jdi pro pomoc."

„Pomoc potřebuje ten chlapec, paní, a tu mu můžeš poskytnout jen ty nebo já."

„Ne," trvala Solanda na svém. „Jdi pro stráže a krále a tolik lidí, kolik jen seženeš. Ale žádnou svěcenou vodu. Svěcená voda by to dítě – ty děti – mohla zabít."

„Co se děje, paní?"

„To já nevím," odpověděla Solanda, „ale zřejmě to brzy zjistíme."

„Já ho nemohu opustit, paní," namítla chůva. „Takhle ještě nikdy nevypadal. Nemohu odejít."

„Já s ním zůstanu," odpověděla Solanda. Jestli chůva nevyrazí co nejdřív, tak budou dvě proti čemusi, co děsí i toho nekňubu.

„Promiň, paní, ale já nevím, jak…"

„Je to magie," procedila Solanda skrz zuby. „To, co ho děsí, je magické, magii on pozná. Možná, že před pár dny ho zranila právě magie. Takhle mu nepomůžeš. Jen tu budeš překážet. Ale stráže pomoci mohou. Král pomoci může. Někdo nám snad pomoci může. Jenže sebou musíš hodit. Jestli si nepospíšíš, můžeme tu všichni zemřít.

„Zemřít, paní?"

„Můj národ je krutý," odvětila Solanda. „A toto jsou Diamantiny děti."

A v tu chvíli si uvědomila, kdo na ni hleděl Sebastianovýma očima. Rugar. Rugar ví, kde je.

Jde si pro Ariannu.

A očekává, že mu Solanda pomůže, jak se k tomu zavázala.

„Jdi hned," vyhrkla Solanda.

Chůva se bezmocně podívala na ten kus hroudy. Pak ho políbila na tvářičku. Nepřestával plakat. Pohladila ho po vlasech a šla ke dveřím. Když vzala za kliku, ještě se otočila. „Budu bojovat s tebou, paní."

„Ne," zamítla to Solanda. „Tomuhle budu čelit sama."

Chůva přikývla a otevřela dveře. „Bůh s tebou, paní. Přivedu pomoc co nejrychleji."

Solanda jen doufala, že to bude včas.

„Ne! Vy mi nerozumíte! Pusťte mne za ním! Prosím! Ve jménu Rocy!“

Nicholas vzhlédl od lejster rozházených po stole. Slovům sotva rozuměl, ale ten hlas poznával. Ženský hlas. Kdyby nebylo přízvuku, myslel by si, že je to Diamanta.

Byl v knihovně sám. Bylo sice teplé odpoledne, ale přesto hořel v krbu oheň. Na stole měl narovnaný stoh knih. Pečlivě zkoumal rocanistiské spisy, jestli v nich nenajde nějaký precedent pro to, aby mohl převzít moc ve Svatyni sám. Před knihovnu postavil stráže a zakázal jim pouštět kohokoli dovnitř.

„Prosím, pane. Pusť mne dovnitř. Nutně mu musím říct něco důležitého.“

Nicholas odsunul židli a vstal. Zaslechl hluboký, klidný hlas strážného, který byl k zoufalství té ženy očividně naprosto lhostejný.

Otevřel dveře. Zahradili je dva strážní. Venku stála Charissa, rozcuchaná, ve zmáčených šatech.

„Ach, pane,“ vyhrkla. „Musím s tebou mluvit.“

Kdysi jí slíbil, že s ním bude moci mluvit kdykoli. Tehdy byl mladý a ona byla krásná. Byla první ze služebnictva, kdo mu řekl o zneužívání moci, ke kterému v prostorách pro služebnictvo dochází, a on, místo aby se na to díval jako na politováníhodnou, leč běžnou záležitost, jí slíbil, že jí kdykoli pomůže. Do Diamantiny smrti svého slibu nelitoval. A teď už nestál o další rozruch.

„Pojď dovnitř,“ vyzval ji.

„Díky,“ vyhrkla a ušklíbla se na strážné, když jí ustoupili z cesty. Nadzvedla si sukně, odhalila pevné, silné kotníky, a opatrně překročila práh, jako by byl posvátný.

Nicholas za ní zavřel dveře. Ale proti jeho očekávání se k němu Charissa nepřitočila.

„Byl to Fey," vyhrkla. „Viděla jsem ho u korunovační síně. A byl oblečený jako aud."

„Jako aud?" Nicholase to zaskočilo. Předpokládal, že na něj bude něco zkoušet, že ho bude svádět – předtím to tak dělala – a pak si bude stěžovat na své nadřízené, ne že mu bude vyprávět

o nějakém audovi.

„Měl na nohou boty a byl dlouhý a vychrtlý. Nejdřív jsem si myslela, jestli to není rocan, víš? Ale pak jsem uviděla jeho ruku. Byla dlouhá a hubená jako on sám, ale byla černá. Myslela jsem si, že to je možná stín, ale pak jsem uviděla ty boty a věděla jsem, že ne. Nestál na světle."

Mluvila tak rychle, že měl Nicholas co dělat, aby stihl zachytit její slova.

„Kdy se to stalo?" zeptal se.

„Před chvílí. Byla bych tu dřív, ale ti strážní…"

„Konají jen svou povinnost."

„Jo, a on mezitím zdrhne."

„Odešel?"

„Ne. A právě proto jdu přímo za tebou. Nezmizel, jen prošel kolem mne."

„Cos dělala v korunovační síni?" Zapečetil ji. Chtěl, aby tam už nikdy nikdo nevstoupil.

„To nebylo tam," odpověděla. „To bylo na chodbě." Pak nakrčila nos a Nicholas uviděl krásu, na kterou si pamatoval. Byla tak jiná než Diamanta. Diamanta byla celá tvrdá a kostnatá. Tato žena byla baculatá, smyslná a měkká. Na jeho vkus až příliš.

„U korunovační síně?"

„Ano, pane," odpověděla.

„A kde je teď?"

„Nevím,“ odpověděla. „Hned jak odešel, šla jsem k tobě.“

Nemluvili spolu. Škoda. „Kam šel? Na nádvoří?“

„Po schodech nahoru,“ odvětila Charissa. Znovu se jí v hlase

ozvala ta úpěnlivá naléhavost. „Po schodech nahoru?“ Srdce se mu rozbušilo jako splašené. „Po schodech u korunovační síně?“

„Jo, pane. Myslela jsem si, že jde možná za tebou. Mohl to sice být rocan s nožem, ale byl to Fey. A já tomu ani za mák nerozumím.“

Ale on ano. Viděl to před sebou naprosto jasně. Viděl šamanku, jak drží ve vzduchu jeho svíjející se dceru.

Já to dítě chci, prohlásil Rugar.

Co na to šamanka řekla? Cosi o ukradení Arianny?

Poslal pro Ariannu nějakého Feye.

Nicholas zasténal.

Jeho dcera. Chtějí mu vzít i dceru. Připraví ji o rozum, stejně jako Sebastiana.

Prudce rozrazil dveře. „Seberte všechny možné strážné a přijďte do dětského pokoje,“ nařídil jim, jak probíhal kolem nich.

„Zbraně, pane?“ otázal se strážný.

Nicholas se otřásl. Najednou před sebou uviděl Diamantin obličej, rozteklý a znetvořený k nepoznání. „Meče. Ale žádnou svěcenou vodu. Jestli uvidím nějakou svěcenou vodu, tak jejího majitele osobně zabiju.“

Charissa vyběhla ze dveří za ním. Na něco se ho ještě ptala, ale Nicholas už ji neslyšel.

Nějaký Fey jde po jeho dceři.

Úprkem zamířil ke schodišti.

Nikdo, vůbec nikdo mu Ariannu nevezme. Šamanka řekla, že musí zůstat v paláci, a ona tu zůstane.

Nicholas udělá cokoli, co bude muset, aby to splnil.

Chůva odešla a Solanda přecházela po komnatě sem a tam. Golem vytrvale kvílel. Takový povyk nedělal dokonce ani když zemřela Diamanta. Tehdy štkal – bez slz a skoro potichu, ale toto bylo něco mezi kvílením a nářkem.

Arianna vzlykala. Solanda ji položila zpátky do kolébky a vždy, když šla kolem, zvedla k ní Arianna malé ručičky a dožadovala se útěchy. Ale Solanda jí teď žádnou poskytnout nemohla.

Rozhodně ne teď.

Nebylo jí moc jasné, co má vlastně dělat. Stráže přinesou zbraně, ale jestli je ten nepřítel magický, tak to asi nebude stačit. Ona se může přeměnit do své kočičí podoby a schovat, ale tak by zase těžko mohla chránit Ariannu.

Svlékla si šaty. Když se potřebovala rychle proměnit, tak ji někdy šaty pod sebou pohřbily, a ona si teď nemohla dovolit ztratit přehled, byť na jediný kratičký okamžik. Alespoň trochu se musí připravit.

Až na krbové náčiní tu nebyly žádné zbraně. Jen kleště, pohrabáč a polena. Polena byla vyrovnaná do nepříliš vysoké hranice, tak, aby nebyla nebezpečná pro toho nekňubu. Všechno ostatní bylo měkké a pohodlné, protože toto byl dětský pokoj.

Sebastian vydal hlasitý, drásavý výkřik.

Arianna zavřískla.

Dveře se otevřely a Solanda se otočila.

Na prahu stál jakýsi aud, s rukama pod kutnou, kápi staženou do obličeje. Solanda popadla deku a hodila ji na Ariannu. Nebyla to nejlepší ochrana proti svěcené vodě, ale snad to bude stačit.

Aud vytáhl ruce, sňal si kápi a vesele se ušklíbl.

Rugar.

Solanda ztuhla.

Sebastian přestal křičet. Schoulil se do klubíčka a hlavu si strčil mezi kolena. Vypadal jako samotný kámen, ze kterého byl ostatně stvořen. Splynul se zdí tak, že kdyby Solanda nevěděla, že tam je, neviděla by ho.

Rugar vstoupil do komnaty a zavřel za sebou dveře. „Chci to dítě."

Solanda polkla. Arianna byla potichu. Solandě se chtělo nadzvednout pokrývku a podívat se, jestli se Arianna neproměnila, ale neodvažovala se.

„Šamanka říkala, že to dítě má zůstat tady."

„Šamanka se mýlí."

Solanda zavrtěla hlavou. „Je tu šťastná. Nech ji na pokoji."

„My ji potřebujeme, Solando. Bez ní Feyové nepřežijí. Ona je jediným životaschopným dědicem Černého trůnu."

„A co Dar?"

Rugar odmítavě mávl rukou. „Dar je zrádce."

„Dar je dítě. Děti nemohou být zrádci."

„Děti tak jasnozřivé jako on ano," odsekl Rugar. Ve světlé kutně vypadal ještě tmavší, skoro černý, a oči mu ďábelsky planuly.

„Jak víš, že to s Ariannou nedopadne stejně?" Solanda se držela vedle kolébky.

„Protože ji vychovám já," odpověděl Rugar.

„Kde?" Jestli vydrží dostatečně dlouho, dorazí stráže. Rugar nemá obrannou magickou moc. Nějaký nůž či meč nebo rána do hlavy ho zastaví stejně rychle a snadno jako jed.

„Ve stínozemí."

Solanda zavrtěla hlavou. „Šamanka říkala, že do stínozemí jít nesmí."

„Šamanka," ušklíbl se Rugar přezíravě. „Odkdypak poslouchášš šamanku?"

Solanda si jazykem navlhčila rty. „Od té doby, co se ukázalo, že už je jediná, kdo má vize."

„Jsi nějaká přelétavá, Solando." Posunul se blíž.

„To už mám v povaze," odpověděla. Pevně svírala okraj kolébky.

Podíval se na její ruku. „Právě teď vypadáš jako lvice střežící své mládě."

„Výstižné," opáčila Solanda. „Arianna je duchem má sestra. Starám se o ni."

„Můžeš se o ni starat ve stínozemí."

Solanda zavrtěla hlavou. „Zůstane tady."

Rugar zamířil ke kolébce. „Ty mi nemůžeš vzdorovat," prohlásil. „Jsi mi zavázána."

„Já už jsem svůj dluh vůči tobě splatila," odvětila Solanda.

Rugar se usmál. Nebyl to přátelský úsměv. „Tys mi nesplatila nic, dokud to neřeknu já."

Solanda se roztřásla. Dala mu své slovo už tak dávno, že jí připadalo samozřejmé, že ho poslouchá. Ale Arianna neměla nikoho. Nicholas jí nemohl pomoci. Šamanka ji ve stínozemí nechce. Rugar ji chce jen využít. Solanda to věděla.

Zhluboka se nadechla.

„Šamanka říká, že jsem ti nikdy zavázána nebyla. Šamanka říká, že celý ten útok byla tvoje práce. Říká, žes po těch lidech a po těch psech chtěl, aby jen tak dělali, že mne chtějí zabít, abys mne mohl zachránit."

Tupě zamrkal, a pak se zamračil. „To je nesmysl," prohlásil, ale jeho přezíravý tón zmizel. Byla to jeho práce. Tehdy před lety ji podvedl.

Zařídil si, aby měla vůči němu pocit dluhu, který nemůže nikdy splatit.

Všechna ta léta běhání, vyzvídaní, využívání jejích vloh pro malicherné krádeže, místo aby byla řádným dlakem, jedním z největších Feyů.

„Ariannu si nevezmeš," prohlásila.

„Ale ano," odsekl. „Vezmu." Prudce vyrazil, dvakrát rychleji, než by čekala, a odhodil ji z cesty takovou silou, že pustila kolébku. Zavrávorala směrem ke krbu a tápavě se snažila něčeho zachytit, aby neupadla.

Nemotora vzhlédl. V prázdných očích mu sídlila hrůza.

Rugar zvedl miminko i s pokrývkami. V prvním okamžiku vypadala Arianna jako Arianna, a vzápětí se proměnila, úplně a rychle. V jednom okamžiku to bylo feyské dítě, v druhém malá bílá kočička.

Rugar ji upustil. Jak padala, mňoukala, až s žuchnutím přistála na zemi. Týden staré koťátko je slepé. Mohla se obdařit pohybem, ale ne zrakem.

Rugar se sklonil a hrábl po kotěti, ale Solanda po něm skočila a odhodila ho stranou. Při pádu ji popadl za rámě, zaryl jí prsty do svalů a strhl ji k zemi. Dopadl na záda a jak si přitom vyrazil dech, zachrčel.

Solanda se mu vytrhla. Pohmožděnina trýznivě bolela. Rozhlížela se po kotěti, až uviděla toho nekňubu, jak se plazí po zemi. Pravou rukou kotě popadl, opatrně si ho přitiskl k hrudi, vrátil se do kouta a zaujal předchozí polohu. Solanda už málem jásala, ale Rugar ji chytil a snažil se ji odhodit stranou.

Kolenem ho kopla mezi nohy a Rugar bolestí vykřikl. Pak se od něj odvalila, popadla pohrabáč a zvedla ho nahoru ho jako kyj. Rugar se posadil a zvedl ruku, aby ji zarazil.

„Nemůžeš mne zranit," řekl.

„Tak se drž dál od Arianny."

„Solando, sama víš, že tohle je pro Feye to nejlepší."

„Vím, že když ji odneseš, bude to chyba. Šamanka mi to řekla. Já šamanku poslouchám. Ona má vize. Ty ne.“

„To nevíš.“

„Ne,“ souhlasila Solanda. Ruka, ve které držela zvednutý pohrabáč, už ji začínala bolet. „Ne, s jistotou to nevím. Ale zdá se to být jasné. Ty jsi dojemný, Rugare. Chceš moc, kterou nikdy nebudeš mít.“

„Dej mi to dítě.“

„Nejsi v postavení, abys mohl vyjednávat,“ odsekla Solanda.

„Ani ty ne,“ zavrčel Rugar a nohou obutou v těžké botě jí podrazil nohy. Solanda dopadla na zem, jen to zadunělo, a celou páteří až nahoru jí projel otřes z nárazu.

Rugar se vrhl doprostřed místnosti a vzápětí se zmateně zarazil. Nevěděl, kam Arianna zmizela. Pak uviděl v koutě golema svinutého do klubíčka.

„Kde je?“ vyjel na něj.

Solanda vyskočila na nohy. Celá záda ji bolela. Sotva se mohla hýbat. Popadla pohrabáč. „Nech ho na pokoji, Rugare.“

Kde jen vězí ta pomoc? Poslala chůvu pro pomoc. Jak dlouho může lidem trvat, než vyběhnou po schodišti?

Golem zakňoural. Rugar se sunul blíž k němu a cestou popadl poleno. Jestli ho – Sebastiana – praští, a nějak špatně, tak se ten nemotora rozpadne a to by mohlo Ariannu zabít.

„Nech ho na pokoji, Rugare.“

„Ty mi řekneš, kde je to dítě, goleme,“ zavrčel.

Sebastian znovu zakňoural.

Rugar se napřáhl…

…a Solanda ho zezadu švihla pohrabáčem do hlavy. Ostrý konec ho s mlaskavým úderem zasáhl do lebky, Rugar spadl, narazil do zdi a znehybněl.

Solandě vyklouzl pohrabáč z ruky. Rugar ho měl zabodnutý v hlavě. Krk měl vyvrácený do podivného úhlu, kápě mu černala krví.

Solanda se nad ním sklonila. Oči měl otevřené.

Byl mrtvý. Pomalu vydechla, a pak se roztřásla. Za zabití člena Černé rodiny byl tvrdý trest. Podívala se na Sebastiana. V očích už neměl ten rozum, kterého se bála. Tiskl si Ariannu k obličeji a ukazováčkem se s ní mazlil. Arianna ještě naříkala a otáčela hlavičkou sem a tam.

„Solando!“

Nicholas. Otočila se a vstala, nahá, celá od krve. V místnosti bylo najednou zima a Solanda se roztřásla.

Rozrazil dveře a vtrhl do komnaty. Za ním se hnaly stráže, chůva a nějaká služebná. Nicholas zvedl ruku. „Všichni ven.“

„Ale pane, nevíme, co se stalo,“ ozval se jeden strážný. Myslel tím, že neví, jestli Solanda je nebo není nebezpečná.

Ale Nicholas už byl natolik daleko v místnosti, aby viděl, čí tělo tam leží. „Já to risknu,“ prohlásil a zavřel dveře. „Kde je Arianna?“

„Má ji Sebastian,“ odpověděla Solanda. „Proměnila se.“

Nicholas se sklonil k Sebastianovi a podsunul svou ruku pod jeho, na které choval Ariannu. Arianna na něj žalostně zamňoukala.

„Myslím, že zůstane v této podobě,“ poznamenala Solanda.

„Je to neobvyklé?“

Solanda zavrtěla hlavou. „Když je mladý dlak vyděšený, tak ne.“

„Budeme ji muset proměnit zpátky.“

„Za chvíli,“ odpověděla Solanda. Chtěla se nejdřív sama uklidnit. Potřebovala vědět, co s ní Nicholas bude dělat. Zkrvavenou rukou ukázala na mrtvolu.

„Rugar?“ zeptal se Nicholas.

Solanda přikývla.

„Oblečený jako aud. To nevypadá dobře, že?“

„Chtěl odnést Ariannu do stínozemí.“

Nicholas strčil rukou Rugara do brady. Rugarovi se zakymácela hlava a přepadla. „Je mrtvý.“

„Já vím,“ odpověděla Solanda. Stěží byla schopná ze sebe ta slova vypravit. Strach jí svíral hrdlo.

„Jaký je trest za zabití syna Černého krále?“

„Jaký by byl postih za zabití tebe?“ opáčila Solanda.

Nicholas si povzdechl. „Pak soudím, že jsem jeho smrt zavinil já.“

Solandě chvíli trvalo, než pochopila význam jeho slov. Chtěl říci, že bere jeho smrt na sebe. „To nemůžeš,“ namítla. „Jsi s nimi příbuzensky spojen sňatkem. Mocnosti by se pohoršily.“

„Copak by nevěděly, že jsem to neudělal já?“

Na to odpověď neznala. Upřeně se dívala na mrtvého Rugara. Když ještě měl vize, věděl, že takto zemře? Nebo jeho vize vyprchaly už tak dávno, že svou vlastní smrt nikdy neviděl? „Já jsem to udělala,“ prohlásila Solanda. „Já přijmu trest.“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Moje dcera tě potřebuje. My tě potřebujeme. Nemůžeš se sama udat.“ Vstal a vytrhl Rugarovi z hlavy pohrabáč. Na roucho mu vystříkla krev a mozek. „Řekneme, že to byla nehoda. Pak se nic nestane. Nikdo se nebude vyptávat. Pochybuji, že ho bude někdo postrádat.“

Solanda o tom také pochybovala. Ale jistá si nebyla. Syn Černého krále byl významný, ať udělal, co udělal.

Nicholas strčil špičku pohrabáče do ohně a opálil z něj krev a vlasy. Slabě to zasmrdělo, ale Solanda přesto nakrčila nos.

Pak vrátil Nicholas pohrabáč zpět na místo. „Raději se obleč," podotkl. „Pustím sem ostatní."

Dočista zapomněla, že je nahá. Zavrtěla hlavou. „Nejdříve pomůžu Arianně," prohlásila.

Vzala si od Sebastiana koťátko. Po tvářích se mu koulely lesklé slzy. Ještě pořád byl vyděšený. I když věděla, že to není opravdová živoucí bytost, nemohla necítit soucit. Zachránil jí život a pravděpodobně zachránil i Ariannu. Solanda mu palcem setřela slzy.

„Jsi hrdina, Sebastiane," řekla tiše. Podíval se na ni, jako by jí nerozuměl, a Solanda dodala: „Jsi opravdu skvělý kluk."

Pak se na ni usmál, pomalu, mile a sebejistě. Solanda mu úsměv oplatila.

Do dlaně se jí zaryly ostré kotěcí drápky. Položila Ariannu zpátky do kolébky, pak se narovnala a proměnila si vlastní ruce do pacek. Pak se opatrně proměnila zpátky. Z kolébky se na ni dívala Arianna, feyské dítě, a spodní ret se jí třásl. V první chvíli si Solanda myslela, že se snad Arianna rozpláče. Pak se holčička zachichotala. Šťastný dětský zvuk, který byl pro ni tak typický.

„Tolik smrti kolem ní," poznamenal Nicholas a přistoupil k Solandě. „A stejně se umí radovat."

Vedle sebe cítila jeho teplé tělo. Nechala Ariannu být, zvedla své šaty, natáhla si je a vychutnávala si teplo. „Ona ještě nechápe smrt jako konec," odpověděla. „Vidí ji jako změnu a pro ni je změna radost."

Nicholas se překvapeně uchechtl. „Kdyby to tak bylo stejné i u nás." Položil Solandě ruku na záda. Překvapeně se obrátila.

„Jsem ti zavázán," řekl.

„Mně?“

Přikývl. „Nemyslel jsem si, že když se mi budeš starat o dceru, budeš nasazovat vlastní život. Myslel jsem si, že s ní chvíli pobudeš, a pak půjdeš.“

„Bylo by to jednodušší,“ souhlasila Solanda. „Ale nebylo by to správné.“

„Dlužím ti nejen svou ochranu,“ řekl, „ale i život své dcery.“

Solanda mu položila prst na rty. „Nezaslibuj její život nikomu. Je to její vlastní život. Tak to bude lepší.“

Nicholas přikývl a odsunul její ruku ze svých úst. „Omlouvám se, že jsem o tobě pochyboval,“ řekl.

„To je v pořádku,“ odpověděla Solanda. „Já jsem o sobě také pochybovala.“

Cesta byla široká a rovná, stojící verze řeky. Adrian, Coulter a Počisťa se vynořili z lesa nedaleko Počisťova domu. Na sobě měli šaty a klobouky, které pro ně Počisťa ukradl. Kdyby je shora uviděli jezdci, nezamýšleli by se nad tím. Kdyby je Feyové našli na cestě, bude Počisťa tvrdit, že je vede zpátky do stínozemí. Předpokládal, že ho žádný Fey nezná jménem, takže by se domnívali, že je to nějaký rudokap ze stínozemí.

K druhé části plánu nechoval Adrian nijakou důvěru. Po příhodě u řeky nedokázal odhadnout, jestli je Počisťa přehnaně naivní, nebo jestli by ho Feyové opravdu nepoznali. V této oblasti byly Adrianovy znalosti Feyů skrovné.

Kráčeli mlčky. Druzí dva byli stejně vyděšení jako on. Počisťův dům byl stále ještě příliš blízko u stínozemí, než aby byli klidní. Adrian byl otřesen, když došel na cestu. Měl pocit, že s Coulterem za první den došli hodně daleko, ale přitom se nijak daleko od stínozemí nedostali.

Také ho překvapovalo, že se Počisťa rozhodl žít tak blízko u stínozemí. Skoro v jeho stínu.

Ale kam jinam by šel? A kde jinde by byl v bezpečí? Tohle s ním bude muset Adrian probrat, až se s Počisťou dostanou blíž k Jahnu.

Ovšemže se budou držet mimo město. Adrian konečně dospěl k rozhodnutí, že jít přímo ke králi by bylo pro Coultera příliš náročné a těžké. Kromě toho měl na statku větší naději získat zprávy o Lukovi. Jeho rodina bude vědět, co se stalo. A jestli ne, pak půjde Adrian do Jahnu sám.

Bude asi těžké přesvědčit rodinu, aby toho malého Feye přijala, ale nejspíš to bude snazší, než chodit s ním po Jahnu.

Počisťa při chůzi tahal nohy za sebou a botami vířil malé obláčky prachu. Coulter se zastavoval pokaždé, když uviděl něco, co zaujalo jeho představivost. Zdržovalo je to, ale Adrian byl rád, že se Coulter o všechno zajímá, a ne bojí.

Najednou se lesem rozlehlo mohutné dunění, následované zvukem tříštícího se skla. Všichni tři se naráz otočili. Za sebou viděli sílící záři trhající oblohu jako sluneční svit prorážející skrz těžké šedivé mraky. Trhliny v nebi se zvětšovaly, z oblohy padaly obrovské kusy mraků a ozvěna násobila temné údery a dunění.

„Stínozemí," vydechl Počisťa. „Zhroutilo se," dodal Coulter. Záře sílila a Adrianovi se zdálo, že slyší výkřiky. Byli natolik

daleko, že kolem nich nic nepadalo. Bůh ví, proč měli pocit,

že jsou blíž. „Musíme zpátky," vyhrkl Coulter. „Je tam Dar." Počisťa ho vzal za loket. „Nemůžeme nic udělat. Teď je

nebezpečné se tam byť jen přiblížit."

Nad hlavami se jim objevil černý mrak a najednou se na ně začaly sypat maličké šedivé střepiny, tvrdé a ostré jako led. Adrian si stáhl klobouk víc do čela. Úlomky se mu zabodávaly do kůže. Jak dopadaly na zem, cinkaly.

„Pryč odtud," zaječel Adrian. Rozběhli se pod stromy. Větve zadržely to nejhorší. Skrz díry

v listoví viděl Adrian, že záře vycházející ze stínozemí sílí. „Musíme pro Dara," opakoval Coulter. „Nemůžeme," odporoval Počisťa. „Je mi líto, synku. Nemů

žeme." Šedivá tříšť pršela jako liják. V tom sílícím světle vypadali

tajuplně přízračně. „Co se stalo?“ zeptal se Adrian. „Roztříštilo se,“ odpověděl Počisťa. „To je jasné,“ odvětil Adrian. „Ale proč?“ Počisťa potřásl hlavou. „Stínozemí obvykle ruší jen vizionáři.

Ale v takovém případě stínozemí nevybuchuje.“ Zamračil se. „Ledaže by…“ Jeho hlas se vytratil do ticha, jako by to pomyšlení bylo příliš

hrozné, než aby si to připustil. „Ledaže by?“ opáčil Adrian. „Ledaže by zemřel.“

„Ten, kdo stínozemí vybudoval?“ zeptal se Adrian.

„Rugar,“ vydechl Počisťa. „Postavil dvě.“

„Co se stane s lidmi uvnitř?“ zeptal se Coulter. Po tvářích se mu koulely slzy. Tiskl si k hrudi nějakou větev, jako by to byla jeho spása.

Počisťa potřásl hlavou. „To nevím,“ odpověděl. „To já nevím.“

Starší ho poslali z přijímací komnaty pryč. Chtěli zasedat v soukromí.

Titus nakonec opustil Svatyni úplně a odebral se na své oblíbené místečko u Cardidy. Chodíval tam poté, co zažil smrt starého rocana. Voda ho uklidňovala. Vždycky se mu tam vybavoval úryvek ze Slova psaného i nepsaného včleněný do půlnoční mše:

Bez vody člověk umírá. Lidské tělo tvoří voda. Jeho krev je voda. Voda nás udržuje čisté. Udržuje nás zdravé. Udržuje nás naživu. Právě když jsme ve vodě, jsme nejblíže Bohu.

Ta slova mu po rocanově smrti poskytla útěchu. Přišla mu vhodná zejména proto, že právě svěcená voda Feye zabíjela. Ale nyní mu voda žádnou útěchu nepřinášela. Sledoval ruch na řece a měl z toho pocit, že se dívá na okamžiky svého života. Jednoho rocana viděl umírat a jiného popřít svou víru v Boha.

A teď se Starší rozhodovali, kdo bude novým rocanem. A on jejich volbu bude muset buď odsouhlasit, nebo odmítnout tím, že novému kandidátovi nesvěří Tajemství, která by ho učinila skutečným rocanem.

Ani to hlasování nemusí být právoplatné. Rada Starších měla mít deset členů. Tato měla jen osm.

Měl pocit, že se schovává. Na řece bylo víc lidí než obvykle. Naproti byla skupina rybářů a na březích si hráli kluci. V ohybu řeky kousek na západ od něj praly nějaké ženy prádlo.

Seděl na zarostlém, bahnitém břehu. Na sobě měl starou kutnu, kterou si obvykle brával, když si chodil sednout k řece. Nohy si máchal ve vodě; voda ho studila do prstů – dokonalý protiklad horkému slunci. Léto

právě začínalo. Vítal léto s jeho dusným, otupujícím horkem. Toto jaro pro něj bylo až moc těžké.

Rocanův odchod byl ještě těžší.

Titus se děsil toho, co Starší udělají. Měl strach, že zvolí Porcilunu. Kdyby to udělali, on odmítne Tajemství předat. Nebyl by to správný rocan. To Titus v hloubi duše dobře věděl. Ani Titus by nebyl správnou volbou, ale alespoň věřil. Alespoň měl snahu.

Nad ním něco zapraskalo. Překvapeně sebou trhnul a vzhlédl k obloze. Tam, kde ještě před chvílí nebylo nic, se objevil šedivý čtyřhran. Čekal bouřkové mraky, ne dlouhou bednu, která se rozpínala, kam jen oči dohlédly.

Další zapraskání a pak výbuch. Dírami v bedně pronikalo světlo.

Vydrápal se nahoru na břeh. Tohle bylo něco feyského. Něco hrozného. Muži a kluci na druhém břehu ječeli a ukazovali si na to. Po stěnách bedny se rozbíhala pavučina prasklin, až se šedivá hmota roztrhla a roztříštila. Dno se odlomilo a z oblohy padaly čluny.

Ne čluny. Lodě.

Tita zasáhla vodní stěna a srazila ho na zem. Najednou měl vodu v ústech, v nose, v očích. Zuřivě sebou mlátil, aby vyplaval na hladinu, a najednou byl nahoře a stěna zmizela, ale voda ustoupila jen proto, aby se utvořila nová vlna. Drápal se ještě dál nahoru na břeh a zahlédl, jak se ženy snaží rovněž vyškrábat nahoru a kloužou v blátě a vodě.

Pár lidí v rozbouřené řece křičelo o pomoc. Kolem nich plavaly trosky. Lodě se potápěly a z oblohy pršely kusy šedivé hmoty.

Utíkal k cestě, kašlal a prskal, od hlavy po paty od bláta. Vzedmula se další vlna a smetla další lidi do vody. Sám začal křičet

o pomoc. Lidé potřebovali pomoct, kam se jen podíval – ale on se nedokázal přinutit vrátit se k vodě. Ty šílené okamžiky pod vodou byly příliš dlouhé.

Kam až dohlédl, potápěly se na západě lodě. Feyské lodě. Kusy šedivé bedny zůstávaly na obloze a vypadaly jako kousky dětské skládačky, zubaté a neúplné.

Vlny už byly menší, tak malé, že se mohl dostat blíž k břehu a porozhlédnout se, jestli by nemohl někomu pomoci. Přibíhali další. U vody už byly tucty audů a danitů ze Svatyně. Titus slézal z břehu zpátky k vodě. Mokrá kutna mu bránila v pohybu.

Dostal se až dolů a natáhl ruku k ženě, která uvízla v bahně. Chytila se a Titus ji vytáhl ven.

„Ctěný pane," vydechla. „Co jsme to udělali?"

Podíval se na trosky lodí. Teď už se Feyové z Modrého ostrova nikdy nedostanou.

„Já nevím," odvětil. „Možná, že naše modlitby konečně dolehly k Božímu uchu."

Dar seděl na schodech před domicilem. Měl pocit, že od chvíle, kdy byla matka zraněná, uplynula už celá věčnost. Chodil za ní s otcem každý den, ale jen na chvíli. Jeho přítomnost matku zřejmě rozrušovala. Kdykoli ho uviděla, rozplakala se, a domestikové ho odvedli. Ruku měla zavázanou a ležela na břiše, aby se jí mohla zahojit polámaná křídla.

Nikdo jí nemohl zaručit, že ještě někdy bude létat.

Nyní byl otec uvnitř. Darovi už to nevadilo. Děd odešel ze stínozemí před několika dny a Dar se cítil trochu bezpečněji. Nicméně co pár hodin chodil ke vstupnímu kruhu, a pak procházel kolem dědova srubu. Až se děd vrátí, chtěl o tom vědět.

Ochrání sebe i svou rodinu.

Nevěděl sice jak, ale ochrání.

Najednou se svět zatočil. Poznal, co se děje. Toto byla jeho vize. Ale ve vizi viděl vstupní kruh a dům svého děda a nikdo nepomohl jeho matce. Musí zůstat tady.

Stínozemím se rozlehlo dunivé burácení. Feyové vybíhali z domů a dívali se nahoru. Na verandu vyběhla nějaká domestička.

„U Mocností," vyhrkla a rukama začala Dara zezadu strkat pryč. „Utíkej. Utíkej ven, dokud můžeš."

Obrátila se, stejná slova zakřičela dovnitř, a pak seběhla kolem něj ze schodů. Země se otřásala. Dolů padaly kusy oblohy a odhalovaly překvapivě modré nebe nad jejich hlavami. Feyové křičeli.

Křičeli.

Srub cenzorů se zhroutil právě v okamžiku, kdy cenzoři vybíhali ven. Veranda, na které stál Dar, se rozpadla. Ze dveří se hrnuli domestici a hnali se ke vstupnímu kruhu.

Dar věděl, co se tam děje. Feyové se navzájem ušlapávali, jak se snažili uniknout. Po prchajících domesticích zůstávaly v zemi hluboké díry. Jednou z děr propadla křičící Menda.

Vedle domicilu začal křičet nějaký Fey. Na lidi dopadaly kusy nebe. Někteří se nemohli pohnout a jiní propadali dírami na zeleň pod podlahou.

Otec uchvátil Dara do náručí a snažil se ho zvednout. Ale Dar už dávno nebyl malé dítě. Byl příliš těžký.

„Musíme se dostat ven, Dare," řekl mu otec. „Stínozemí se rozpadá."

Dar zavrtěl hlavou. „Máma…"

„Řekla mi, abych tě dostal odtud ven."

Praskot a chroptění, praskot a sténání, dunění a výkřiky byly ohlušující. Kolem něj létaly kusy nebe, dopadaly na lidi a zraňovaly je.

„Nikdo jí nepomůže," bránil se Dar. „Zemře."

„Já ji neuzvednu," namítl otec. „Je příliš těžká."

„Tak jí řekni, ať se zmenší."

„Nemůže. Je příliš vážně zraněná. Utíkej, Dare, než zemřeme všichni."

Dar se mu vytrhl. Snažil se dostat dovnitř, ale ven se drali další domestici – tkalci, opraváři a stavaři. Nebylo možné proniknout dovnitř.

Domy se hroutily. Domicil byl jednou z mála staveb, které ještě zůstaly stát, ale to nebude trvat dlouho. Otec se zmenšil, kroužil Darovi kolem hlavy a slabým hláskem na něj křičel. Dar si ho nevšímal. Normální cestou se ven stejně nedostanou. U vstupního kruhu už Feyové umírali. Umírali zabiti padajícími kusy oblohy. Umírali, propadávajíce podlahou.

Stínozemí musí zůstat pohromadě.

Dar se v duchu natáhl, zachytil rohy svého světa a ze všech sil se ho snažil udržet. Otec neustále křičel, lidé naříkali, ale to dunivé praskání ustalo.

Zavřel oči a představil si stínozemí tak, jak bylo. Opravil trhliny ve zdech, vrátil odlomené kusy nebe na místo a zazáplatoval díry v zemi. V duchu procházel stínozemím, prověřoval každou jeho část a zesiloval ji do původního stavu.

Nářek utichal.

Dar otevřel oči.

Všude kolem něj byla krvavá spoušť. Pod kusy šedivé hmoty a dřevěnými trámy leželi lidé. Rozdrcená těla. Zranění sténali. Ale země se přestala otřásat. Modré trhliny v nebi byly pryč a zvedala se mlha.

Domy byly zničeny. Až na domicil. Ze dveří přestali vybíhat Feyové. Dar se kolem nich protlačil

dovnitř. Matka ležela v posteli a podpírala se na jednom lokti. Když ho uviděla, vykřikla. Rozběhl se k ní a objal ji. Pevně ho k sobě přivinula, tak silně, až si myslel, že už se nikdy nenadechne.

„Myslela jsem si, že zemřeme," vydechla. „Zemřeli bychom," ozvalo se shora. Dar vzhlédl. Šamanka mu

pokynula. „Opravil dílo svého děda." „Dar?" Matce se třásl hlas. „Dar opravil stínozemí?" „Musel jsem," vyhrkl Dar. Chovali se, jako by něco provedl.

„Nikdo tě nechtěl zachránit. Spadlo by to na tebe."

Matka ho pustila a vyvinula se mu z náruče. „Ach zlatíčko," zašeptala a zdravou rukou ho pohladila po tváři. Vypadala smutně. „Ach dítě, ty ani nevíš, cos udělal."

„Zachránil jsem tě," prohlásil. „Nejen," řekla šamanka. „Zachránil jsi nás všechny."

PODVRŽENÉ DÍTĚ

(o týden později)

Statek vypadal udržovaně. Adrian stál u cesty a díval se na něj. Pole byla zoraná, v těžké, bohaté hlíně se táhly dlouhé brázdy. Plot byl opravený a jeho oblíbený hájek zůstal kde byl, jen stromy byly vyšší, než když odcházel.

„Jsme tady?“ zeptal se Coulter.

Adrian přikývl. Nemohl se přinutit jít dál. Vzduch voněl chlévskou mrvou a rašícími rostlinkami. Když půjde po cestě a zahne dozadu za statek, ucítí vůni posledních žní, drůbeže a prasat, která jeho bratr tvrdošíjně choval.

Domov.

Vůbec nic se tu nezměnilo.

Polkl, aby zahnal knedlík v krku. Bylo poledne. Všichni budou uvnitř, na krátký oddech před odpoledními pracemi.

„Tak tedy dobrá,“ ozval se Počisťa. „Řek bych, že jsme tady.“

Přehodil si vak přes rameno a obrátil se k odchodu.

„Ne!“ vyhrkl Adrian. „Počkej.“

Počisťa se zastavil. Nemluvili o tom, co se má dít teď. Adrian prostě mlčky předpokládal, že s nimi Počisťa zůstane. Adrian si vůbec nedokázal představit, že by se chtěl vrátit do lesa. A už vůbec ne teď, poté, co vybuchlo stínozemí.

Když si uvědomili, co se se stínozemím stalo, rozběhli se všichni tři úprkem pryč. Kdyby se Feyové vyhrnuli ven ze svého úkrytu, brzy by se jich zmocnili. Po dvě noci šli stranou cest, aby se vyhnuli všem zraněným a vyděšeným Feyům. A pak, stejně rychle, jako to začalo, všechno skončilo.

Počisťa mluvil s jednou Feykou, která se vracela zpět. Říkala, že slyšela, že stínozemí bylo opraveno.

Počisťa nemohl uvěřit, že se vrací poté, co se pod ní stínozemí rozpadlo, ale ona se na něj jen usmála a řekla, že se ve stínozemí cítí bezpečněji než v blízkosti ostrovního jedu.

Počisťa se na Adriana vyčkávavě zadíval.

„Myslel jsem si, že zůstaneš s námi," řekl Adrian.

Počisťa se smutně pousmál. „U ostrovanů? Myslíš si, že by

o mne stáli?" Tón, jakým to řekl, naznačoval, že on si to tedy rozhodně nemyslí. „Myslím že ano, když jim řeknu, cos udělal," odpověděl Adri

an. „Ty se nemůžeš vrátit. V lese nic nemáš."

„Jen svůj dům."

„Chci, abys zůstal," prohlásil Coulter.

Počisťa se na chlapce zadíval. Adrian je upřeně pozoroval. Ti dva si byli mnohem bližší, než si mysleli. Počista se nehodil k Feyům, protože neměl magii, a Coulter se nehodil mezi ostrovany, protože ji měl.

„No dobrá," pravil Počisťa. „Zůstanu. Dokud nebude jasné, že už to dál nepůjde."

Adrian přikývl. Tomu rozuměl. Taky věděl, že když to bude nutné, dokáže svou rodinu přesvědčit, aby Počisťu přijala.

Zhluboka nabral dech do plic a vyšel na cestu. Počisťa s Coulterem se drželi pár kroků za ním. V jižním okně se pohnul závěs, pak se pohnul znovu, bouchly dveře a na cestu vyběhl Luke.

V běhu vykřikoval otcovo jméno.

Dál už se Adrian neudržel. Jeho syn byl naživu a běžel k němu. Rozběhl se k Lukovi, padli si do náruče, jeho syn ho přitiskl k sobě, zvedl ze země a zatočil se s ním kolem dokola.

Když ho Luke konečně postavil na zem, Adrian se zastavil a díval se na léta, která promeškal. Luke byl vyšší a rozložitější, připomínal Adriana v jeho věku.

Kolem očí se mu usadily vějířky smutných vrásek a v koutcích úst sídlil strach. Adrian se mu palcem pokusil vrásky uhladit a v duchu zatoužil mít moc setřít mu je navždy.

„Slyšel jsem, že ses pokusil zabít rocana, že na tebe Feyové vložili jakési zaklínadlo. Bál jsem se, aby tě král nechtěl popravit.“

Luke zavrtěl hlavou. „Král se ke mně zachoval dobře. Pochopil to.“

„Feyové tě očarovali,“ řekl Adrian.

„Když jsem to zjistil, věděl jsem, že mohu utéci. Nedodrželi

dohodu.“

„Nedodržovali ji nikdy,“ odpověděl Luke tiše. „Kdybys na mne nalil svěcenou vodu, uviděl bys to zelené zaklínadlo. Ale už je pryč.“

„Pryč?“ Adrian svraštil čelo. „Zmizelo poté, cos napadl rocana?“

„Ne,“ odpověděl Luke. „Zmizelo minulý týden. Prostě se rozplynulo.“

„Stínozemí,“ podotkl Počisťa. „Ten, kdo na něj to zaklínadlo vložil, zemřel.“

Luke zalapal po dechu a o krok ustoupil. Adrian ho chytil za zápěstí. „To je v pořádku,“ řekl mu.

„Myslel jsem si, žes utekl,“ řekl Luke.

„Taky že ano,“ potvrdil mu Adrian. „Počisťa nám pomohl.“

„Nám?“

Adrian volnou rukou máchnul za sebe. Na druhé straně cesty postával Coulter, ztracený a opuštěný. „S Coulterem. Uprchli jsme společně. Počisťa nás našel. Schoval nás před jejich pátracími skupinami. Počisťa utekl ze stínozemí už dávno.“

Luke zatahal Adriana za ruku. „My tady ale žádného Feye nechceme.“

„Budete ho tu mít," prohlásil Adrian. „Dokud tu budete mít mne."

Luke to zvažoval. Upřeně se zadíval na svého otce, pak sklouzl zrakem na Počisťu, a pak se znovu zadíval na svého otce. Nakonec zašermoval ukazováčkem Počisťovi před obličejem. „Jestli se někoho z nás dotkneš nebo ho očaruješ, osobně si to s tebou vyřídím."

Počisťa se dal do smíchu. Kdyby si Adrian neuvědomoval, že to Luke myslí naprosto vážně, musel by se smát s ním.

„On nikoho očarovat nemůže," řekl Adrian. „Je to rudokap. Ti žádnou magii nemají."

Luke sice nevypadal dvakrát přesvědčeně, ale přikývl. „Tohle si budeš muset vyřídit s dědou," odpověděl.

„Jistě," souhlasil Adrian. Objal syna kolem pasu a společně vykročili kupředu, když si Adrian najednou uvědomil, že Coulter za nimi nejde.

„Počkej chvilku," řekl Lukovi a rozběhl se zpátky přes cestu. Coulter žvýkal stéblo trávy a nepřítomně hleděl směrem, odkud přišli. Když mu Adrian položil ruku na rameno, překvapeně sebou trhnul. Chvíli vyjeveně třeštil oči, a pak se vzpamatoval.

„Cos to tropil?" zeptal se ho Adrian.

Coulter polkl. „Prohlížel jsem svá pouta. Zjišťoval jsem, jestli je ještě dokážu používat."

Adrian chápal význam spojení. Když se stínozemí přestalo otřásat, použil Coulter své pouto, aby zjistil, jestli je Dar v pořádku. Byl.

„Jdeš?" zeptal se ho Adrian.

Coulter pokrčil rameny. „Zdá se, že už mne dál nepotřebuješ."

„To kvůli Lukovi?" zeptal se Adrian.

Coulter krátce přikývl.

„Coultere,“ oslovil ho Adrian, „je to můj syn, ale pět let žil beze mne. Ty a já jsme celou tu dobu spoléhali jeden na druhého. Nehodlám vyměnit vztah s tebou za vztah s ním.“

Coulter rozkopával hlínu vedle cesty. Kalhoty měl tak špinavé, jako by se vyválel v blátě.

„Chci, abys zůstal se mnou. Jinak bych se s tebou tak daleko netahal.“

„Ale jeho máš raději.“

Adrian střelil pohledem po Lukovi. Z Luka už byl muž, už to dávno nebyl ten nejistý chlapec, který s ním byl ve stínozemí. Coulter byl přes veškerou svou statečnost ještě dítě. Skvělé, nadané, nicméně dítě.

„Mám ho rád,“ souhlasil Adrian. „Ale tebe mám taky rád. Puklo by mi srdce, kdybys mne teď opustil.“

„Dar mne potřebuje,“ namítl Coulter.

„Ve stínozemí by tě zabili.“

Coulter si hryzal ret.

„To pouto vám zůstalo, ne?“ zeptal se Adrian.

Coulter přikývl. „Dosáhnu na něj,“ řekl.

„Tak to by mělo stačit. Kdyby tě Dar potřeboval, dosáhl bys na něj. A než k něčemu takovému dojde, můžeš zůstat tady.“

Coulter pořád nic neříkal.

Adrian ho vzal kolem ramen a přitáhl si ho k sobě blíž. „Neodcházej,“ šeptal mu. „Chyběl bys mi. Nebyl jsem tu dlouhý, předlouhý čas. Jsem tu stejně tak cizincem jako ty.“

Coulter vzhlédl a překvapeně se na něj zadíval. „Ty máš strach?“ zeptal se Adriana.

„Strašný,“ odpověděl Adrian.

Coulter se vesele zazubil. Pak se podíval přes cestu. Luke si povídal s Počisťou. Počisťa v tu chvíli právě mluvil a mohutně rozkládal rukama, jak cosi vysvětloval – pravděpodobně vykládal svůj příběh a

snažil se vysvětlit, proč je důvěryhodný. Luke mu pozorně naslouchal. Adrian se usmál. Může se na svého syna spolehnout. Bez ohledu na to, čím si prošel, byl Luke stále ještě ochoten dát nějakému Feyi šanci.

„Pojď," řekl Adrian Coulterovi a vzal ho za ruku. „Jdeme domů."

Společně přešli přes cestu a zvolna scházeli dolů ke statku. S každým krokem Adrian cítil, jak se mu vrací jeho staré já. Už se nemohl dočkat, až rozemne v rukou půdu, zaseje nové obilí a na zádech ucítí slunce.

Měl chlapce, kterého vychová. Musí znovu navázat vztah se synem. A musí přesvědčit svou rodinu, aby si zvykla na jednoho Feye. Ale to všechno zvládne. Na vzduchu, na slunci, pryč ze stínu dokáže všechno, co chce.

Dar si rukama zakryl uši, přikrčil se a zavřel oči. Už nechtěl nic poslouchat. Toužil jen, aby už všichni vypadli.

Od chvíle, kdy upevnil stínozemí, za ním všichni dospělí chodili a vyptávali se ho dočista stejně, jako chodívali za jeho dědem. Dar odešel z domicilu a vrátil se zpátky do svého srubu. Nebyl tím výbuchem tak těžce poškozený, aby se zhroutil. Ze stěn odpadlo jen pár prken a vzniklé díry otec ucpe hadry.

V krbu vedle Dara hořel oheň – jediný zdroj tepla v místnosti. Matka ležela na polštářích vedle něj a otec se usadil u dveří. Lečitelé nechali matku jít domů, protože potřebovali prostor pro Feye zraněné při výbuchu. Bylo zraněno skoro padesát Feyů, dalších patnáct během té krátké chvilky zemřelo.

Šamanka byla přesvědčená, že to znamená, že Darův děd zemřel. Ze své výpravy se nevrátil a Feyové se teď chovali, jako by Dar převzal jeho místo.

Ovšem jeho otec se tak nechoval. Dar žádal, aby ho všichni nechali na pokoji, a jeho otec vpustil dovnitř toho cenzora kouzel, Tknuta.

Tknut měl na půlce obličeje obvazy, které mu zakrývaly oko. Druhou tvář měl očividně rozsekanou třískami a na pažích měl podlitiny od padajících kousků oblohy. Ale na rozdíl od jiných Feyů ho to nezastavilo a dal se znovu do práce.

Naneštěstí však jeho práce znamenala pro Dara další starosti.

„Dare,“ oslovil ho, sklonil se k němu a násilím mu sundal ruce z uší. „Dare, já vím, že jste s Coulterem přátelé. Chci, abys mu řekl, aby se vrátil.“

„To je rozumný návrh, Dare,“ poznamenal otec. „Coulter bude vědět, jak ostrovany zastavit.“

Dar nechápal nic z toho jako zastavit, zabránit a držet je zpět. Jediní ostrované, které kdy viděl, byl Coulter a Adrian. Pár jich viděl při cestování po poutech a o jednom z nich věděl, že je to jeho pravý otec.

„Coulter se nechce vrátit," prohlásil. Natolik to chápal, tolik

o tom věděl. Coulter měl rád svět venku. Říkal, že je překrásný. Říkal Darovi, aby ho někdy navštívil. Ale Coulter nevěděl, že Dar navštěvoval svět venku po celý život – aniž však kdy stínozemí opustil.

„My ho potřebujeme," prohlásil Tknut.

Dar mu vytrhl ruce a přitiskl si je na uši. „Ne."

Stejně skrz dlaně slyšel. Ale význam jeho gesta zabral. Otec tiše k Tknutovi poznamenal: „Myslím, že to budeš muset zkusit později."

Tknut vstal. „Tohle jsi říkal už naposledy. Copak ho nedokážeš přesvědčit, aby pochopil…"

„Je to ještě dítě." Jeho matka se do toho vložila tiše, unaveně, jako by ji každé slovo stálo obrovské úsilí. „Připadá mu to jasné. A na rovinu – já si myslím, že je to jasné. To, co jsi ty a Rotin tomu chlapci udělali ve vašem srubu, by vyděsilo každého natolik, aby navždy uprchl. I kdybyste ho přivedli zpátky, nepomohl by vám."

Dar se zamračil. Nepomohl? S čím by nepomohl? To bylo to, co mu nikdy nevysvětlovali. Říkali, že by Dar mohl zastavit nějaký jed, ale Dar ten jed nikdy neviděl. Pak říkali, že ten jed zabil jeho pravou matku – a to mu vždycky říkali odporně podlézavě – ale Dar měl lepší nápad než tahat Coultera zpátky. Nikdy se nepřibližovat k nějakému černohábitovi. Nikdy nevycházet ze stínozemí. Pak nebude nikdo potřebovat ten jed zastavit. Jed se k nim nedostane.

Darův otec říkal, že to není tak jednoduché, ale Dar nad tím přemýšlel. Nic mu nevysvětlovali a dokud tomu

neporozumí, bude poslouchat Coultera. Coulter mu zachránil život.

Tknut mu položil ruku na hlavu. Dar ucukl.

„Dare," prohlásil Tknut značně hlasitě, „prosím, pojď si se mnou promluvit."

„Ne!" odmítl Dar. S tím byl hotov. Zachránil je, jak pravila šamanka, a oni teď po něm chtějí víc a víc. Když nacházeli ve stínozemí další praskliny, zacelil je. Když ho žádali, aby novým způsobem otevřel vstupní kruh, udělal to. Byl unavený. Několik dnů už nespal a chtěl si popovídat s mámou. Pořád ještě vypadala špatně a on o ni měl strach, přestože všichni říkali, že už se jí daří lépe.

„Dare," oslovil ho otec. „Prosím."

„Ne!" trval na svém Dar. „Jdi pryč." Dar vstal. Jediný způsob, jak mohl dosáhnout čeho chtěl, bylo být zlý. Nesnášel, když ho někdo neposlouchal. I když byl významný, nikdo ho neposlouchal. Ale teď budou.

Sňal si ruce z uší, vzhlédl, podíval se na Tknuta a zaječel: „Vypadni!"

„Dare…" V matčině hlase zaslechl zklamání.

Bylo mu to jedno. „Vypadni! Vypadni! Vypadni!"

Tknut mu sundal ruku z hlavy. „Byl bych rád, aby sis vyslechl…"

„Ne!" zaječel Dar. „Vypadni!"

Tknut vrhl krátký pohled na Darova otce. Ten jen pokrčil rameny. Pak Tknut otevřel dveře a odešel. Darův otec dveře zavřel a opřel se o ně.

„To byla chyba, Dare."

Dar zavrtěl hlavou. „Vy děláte chybu. Říkáte mi, abych poslouchal. Já jsem poslouchal. Řekl jsem, že ne. On neposlouchal."

„Ale kdyby se Coulter vrátil," namítal otec, „pomohl by nám."

„Ne, nepomohl," prohlásil Dar. „On má ty lidi rád. Říká, že tam venku je krásně."

Matka se vzepřela na lokti a nadzvedla se. Do tváří se jí vrátilo trochu barvy, ale pod očima pořád ještě měla hluboké kruhy. „Ty jsi s ním mluvil?"

Dar přikývl. „Chtěl vědět, jestli jsem v pořádku. A taky chtěl vědět, jestli se mnou může mluvit, když jsem od něj tak daleko." Dar to říkal jednoduše, ale tak prosté to zase nebylo. Coulter ho nechal dívat se svýma očima na to nové místo, malou čtvercovou budovu uprostřed tmavé hnědi. Obloha byla modrá a ve vzduchu byly pronikavé vůně, tak rozdílné od Darových předchozích zkušeností. Adrian s nějakým žlutovlasým mužem se objímali a smáli se a vypadali opravdu šťastně. Stál tam s nimi nějaký Fey a zdálo se, že mu nic nehrozí. Dar nechápal, proč z toho všichni dělají tak složitou záležitost.

„Když se s ním můžeš spojit," ozval se otec, „tak nechápu, proč ho nepožádáš, aby se vrátil. My ho tady potřebujeme."

„Žádal jsem ho," odvětil Dar. „Jednou jsem ho požádal. A on řekl, že se nikdy nevrátí, protože se ho tady pokusili zabít."

„Cenzoři s ním zacházeli dost drsně," podotkla matka. „Já nebudu Dara týrat tím, aby nutil Coultera přijít zpátky."

„My toho chlapce potřebujeme," opakoval otec.

„Měli jsme ho dost dlouho. Nikdo nevěděl, co je zač."

„Ale teď to víme."

„A čekali jsme příliš dlouho." Matka si povzdechla a maličko se posunula, aby se opírala o zdravou ruku. Křídla měla stále polámaná a když se jimi pokusila zatřepetat, očividně ji to bolelo. „My jsme ho vyhnali. A

netvařme se, že ne. A nenamlouvejme si, že nám teď pomůže.“

„Ale vždyť on nemá kam jít,“ namítl otec.

„Ale má,“ odpověděl Dar. „Našel si bezpečné místo.“

„Kde?“ zeptal se otec.

„Nenuť ho odpovídat,“ zasáhla matka. „Dara do toho nezatahuj. Udělal správně. Řekl, že Coulter chce zůstat ve světě venku. Říkám ti, nech ho na pokoji.“

„Copak nevíš, že celá skupina zemřela?“ vyjel na ni otec. „Potřebujeme protijed.“

Přikývla. „To ano. Ale nezískáme ho tím, že budeme spoléhat na toho chlapce. Chovali jsme se k němu příliš špatně. Budeme si muset počkat na jiného čaroděje.“

„Říkáš to tak klidně.“

„A taky jsem klidná,“ odpověděla. „Rugar je pryč. Pravděpodobně je mrtev. Teď se budeme muset postarat o svou budoucnost po svém. Dar se jednoho dne stane naším vůdcem, a až se jím stane, tak se Coulter možná vrátí zpátky a pomůže mu. Pamatuj, že jsou spojeni poutem. Musíme mít jen trpělivost.“

„Řekl jsem mu, aby se nevracel,“ podotkl Dar.

„Cože?“ vyhrkl otec.

„Řekl jsem mu, aby se nevracel,“ opakoval Dar. Teď mu nebylo jasné, jestli v tom sporu matku podpořil nebo naopak. „Když se stínozemí zhroutilo, zeptal se, jestli nepotřebuji pomoct. Řekl jsem, že ne.“

„Vidíš?“ ozvala se matka. „Takové pouto je na celý život.“

Dar se zamračil. Nenapadlo ho, že to pouto je navždy. Něco se mu na tom nezdálo.

„Doufám, že máš pravdu,“ odtušil otec a povzdechl si. „Vysvětloval jsem Tknutovi, že by měl chvíli počkat. Nelíbilo se mu to.“

„Neměl by dělat na chlapce nátlak," poznamenala matka.

„Ten chlapec drží stínozemí," podotkl otec. „Teď je to náš vůdce."

„Ještě ne." Matka se na Dara usmála. „Ještě mu bude chvíli trvat, než dospěje. Šamanka mu pomůže. Už to slíbila."

„V to doufám," odpověděl otec. „Tato situace je příliš zvláštní, než aby spočívala na bedrech tříletého chlapce."

Zvedl se a vyšel ze srubu. Dar se za ním díval. Matka se usmívala. „Nech ho být, Dare," řekla. „Doufal, že by ti mohl pomoci nás vést. Ale pro bludičky není ve vládě místo. Už teď dělá chyby. Myslí si, že musí najít řešení, protože je jediný, kdo přežil útok na jejich svatého muže. Nechápe, že bez Rugara další takové útoky pravděpodobně podnikat nebudeme."

„Raději bych poslouchal tebe než šamanku," řekl Dar.

Matka si lehla zpátky do polštářů. V tyto dny se snadno unavila. „Já jsem také bludička, Dare. Vidím sice jasněji než tvůj otec, ale ne o moc. Jediný, kdo ti může pomoci, je šamanka."

A Coulter, pomyslel si Dar, ale nahlas to neřekl.

„Musím se trochu prospat, synku," řekla matka. Zdravou rukou si urovnala polštář a zavřela oči.

Dar se přesunul k ohni a zahleděl se do něj. Vidět Coultera ho bolelo. Když spolu s Coulterem mluvili skrz pouto předtím, bylo to jako rozhovor. Ale tentokrát Coulterova osobnost ustoupila stranou a nechala Dara vstoupit do svého těla. Dar stál na cestě, díval se Coulterovýma očima, pohyboval Coulterovýma rukama, převzal i Coulterovy pocity. Tohle předtím Dar nedělal – tedy ne s Coulterem, ale dělal to vlastně pokaždé, když šel

do paláce. Jenže tam zas nevěděl, čí oči používá. Až do dnešního rána si vůbec neuvědomil, že používá cizí tělo.

Jakmile zaujal Coulterovo místo, úplně přestal o Coulterovi vědět. Až když vyšel z jeho očí – nevěděl, jak jinak o tom přemýšlet, byť mu bylo jasné, že fyzicky se vůbec nepohnul – až když udělal tohle, znovu o Coulterovi věděl. Na chvíli zřejmě byli na jednom a tom samém místě, schopni spolu mluvit beze slov.

V těle v paláci Dar vždycky někoho vytlačil.

A to byla chyba. Nesnesl by, aby něco takového udělal někdo jemu. To ho trápilo. Nevěděl, jestli byl spojen se svou skutečnou matkou, a se svým pravým otcem měl jen slabé pouto. Ale silná pouta vedoucí ze stínozemí měl s Coulterem a s tím někým v paláci. S někým, o kom nikdy nepřemýšlel.

A pak se jeho paměť probudila. V jeho kolébce leží jiné dítě. Oči má otevřené, ale prázdné.

Chůva ho dlaní hladí po tváři. „Tobě je zima, děťátko," říká. V zácloně nad kolébkou se choulí maličká žena. Pohybuje prstíky a dítě vrní. Chůva se usmívá. On sám se dívá na dítě, které ho nahradilo. Vypadá jako on, ale není to on. Ještě před chvílí to byl kámen. Kámen. Od té chvíle vídal tu chůvu i tu místnost a nyní spalo v jeho kolébce jiné dítě. Holčička. Jeho sestra. Díval se očima podvrženého dítěte. Očima kamene, který někdo položil na jeho místo. To jeho rodiče, bludičky, ho položily na jeho místo. Nechtěl odejít ze stínozemí, ale možná, jen možná, by mohl vyjít ven, kdykoli se mu zachce. Tak by měl možnost vidět se s Coulterem, aniž by to kdokoli jiný věděl. Možná, že ten kámen je tam jemu k použití.

Se zkříženýma nohama usedl na rohožku k ohni. Otec se hned tak nevrátí a matčin dech mu sdělil, že usnula.

Měl čas jít po tom poutu.

Se zavřenýma očima našel pouto a putoval po něm jako už nesčetněkrát. Ale když se tentokrát dostal do dobře známého těla, tak se předtím, než vstoupil do očí, zastavil.

Haló? zavolal. Haló?

Chtěl mít jistotu, že nikoho nevytlačuje.

Haló? zavolal znovu.

Pak přišla odpověď. Byla slabá a byla mu sdělena způsobem, který neznal. Jen pocit. Sledoval ten pocit, až se dostal na maličké místečko hluboko v těle.

Tam se choulil napůl stvořený chlapec. Měl jen obrysy těla. Obličej měl, ale rysy byly nezřetelné. Vypadalo to spíš jako nárys nějakého dítěte než skutečné dítě. Anebo by si to Dar myslel, kdyby si nevšiml jedné drobnosti. Ten napůl stvořený chlapec se třásl.

Kdo jsi? zeptal se Dar.

Dolehla k němu odpověď, ne dětským hláskem, ale hlasy několika lidí, nějakých žen a muže. »Sebastian«, říkali všichni.

Sebastian.

To mu bylo známé.

(Nedáš mu nějaké běžné jméno! Je to princ z rodu Černého krále. Podle toho také musí dostat jméno!)

Hlas jeho matky. Jeho opravdové matky. Teď slabý, ale v chlapcově hlavě smísený se všemi ostatními hlasy.

Chlapec vzhlédl. Očividně slyšel ve vzpomínkách stejný útržek.

Dar mu poslal vzpomínku na záměnu. *Ty jsi ten kámen?*

V odpověď mu chlapec poslal obraz napůl ženy, napůl kočky. Mluvila s nějakou jinou ženou, ukazovala na něj a nazývala ho »hroudou«.

Dar trošku rozuměl magii záměny. Věděl, že golem by neměl mít svůj vlastní život. *Kdo jsi?* vyslal znovu.

Napůl stvořený chlapec ukázal na Dara.

Dar zavrtěl hlavou. *Já jsem Dar*.

Napůl stvořený chlapec po něm začal metat jednu představu za druhou. Představy byly jasné. První bylo světlo. Pak tam byl Dar jedoucí na světle, a pak tam byl malý stín v koutě, učící se od světla. Dar tomu rozuměl, jen nedokázal vysvětlit jak. Pokaždé, když navštívil to kamenné tělo, zanechal po sobě kousek sebe. Napůl stvořený chlapec ty kousky přijímal a tvořil z nich tolik sebe, kolik jen dokázal.

Ty jsi já, ale ne já, vyslal Dar. Máš kolem sebe jiné lidi.

Napůl stvořený chlapec se usmál. Vyslal další představy a tyto nebyly zahaleny světlem, ale teplem. Nejprve poslal jeden obraz jejich matky, ženy, kterou Dar viděl umírat. Ten obraz byl plný strašlivého, osamoceného smutku.

Tento obraz vystřídal obraz jejich sestry, miminka Arianny. Pak přišel obraz chůvy, která ho chovala, mluvila na něm a milovala ho. A pak vyslal obraz toho žlutovlasého muže, o kterém Dar věděl, že to je jeho otec. V těch obrazech bylo více pocitů než v jiných.

Byla v nich láska.

Dar se natáhl a sáhl napůl stvořenému chlapci na ruku. A najednou chlapec promluvil. *Chceš, abych odešel?*zeptal se. *Mám jít?*

Celou dobu se bál, celou dobu měl strach, že se Dar zmocní jeho těla natrvalo. Kdyby to Dar udělal, chlapec by přestal existovat.

Ne, poslal Dar. Ty patříš sem.

Napůl stvořený chlapec se vesele usmál. Uměl se smát a měl překrásný úsměv. *Necháš mne tu?* Pak si sám odpověděl. *Necháš.*

Dar přikývl. Já tě nevyháním. To je tvé místo. Pustíš mne na návštěvu? Omlouvám se, že jsem se předtím neptal. Nevěděl jsem, že jsi tady.

Můžeš na návštěvu, odpověděl napůl stvořený chlapec. Dáváš mi dary. Ty mně, já tobě.

Dar usoudil, že je to svým způsobem pravda. Ten napůl stvořený chlapec Sebastian žil život, pro který se narodil Dar. Dar teď žil svůj vlastní život. Už by nechtěl žít tady.

Kromě toho nechtěl ublížit Sebastianovi. *My nejsme jeden a tentýž člověk,* poslal Dar. *Už ne*. Sebastian se zamračil. To se mu očividně neslučovalo s tím,

co věděl. *My jsme jako bratři,* poslal Dar. *Stejní, ale odlišní. Stejní, ale odlišní,* opakoval Sebastian. Podíval se na jejich

spojené ruce. *Kdykoli sem přijď.* Dar se tomu usmál. Byl rád, že zde bude vítán. Líbilo se mu tady. Tady bylo bezpečí. *Díky,* odpověděl. Pak se rozhlédl kolem sebe. Sebastian zůstal skrytý hluboko uvnitř těla. *Víš o tom,* vyslal Dar, *že tady nemusíš zůstávat celou dobu. Pojď se mnou.*

Vzal Sebastiana za ruku a vedl ho k očím. Společně vyhlédli ven na nádherný svět, svět jasných barev, krásných zvuků a svěžího vzduchu. Sebastian se uchichtl.

Můžu tady zůstat? *Třeba celou dobu, jestli chceš,* vyslal Dar. Sebastian si povzdechl a Dara zaplavila jeho úleva. Sebastian se tam bál zůstat, bál se, že ho Dar uvidí a donutí ho odejít. *Mám tě rád,* vyslal Sebastian. *To je dobře,* vyslal Dar. *Protože já mám rád tebe.*

Šeříky kvetly. Jejich pronikavá sladká vůně připomínala Nicholasovi dětství, odpoledne strávená na zahradě, prozkoumávání hlubokých tmavých stínů pod obrovitými stromy. Toho odpoledne prozkoumávala zahradu jeho dcera – byť ne způsobem, ze kterého by byl právě nadšen. Byla ve své kotěcí podobě a Solanda jí ve své kočičí podobě ukazovala jak lovit. Za kořist měly brouky a jiný hmyz.

Nicholas si dosud nezvykl na dvě rozdílné podoby své dcery a přemítal, jestli si na to někdy zvykne.

Seděl na lavici, díval se na zlatou kočku, jak mezi keříky vede ke kuchyni malou bílou kočičku. Sebastian seděl u zdi a probíral se stébly trávy. Chůva, s hlavou opřenou o lokty, klimbala na jiné lavici. Lehký vánek roznášel okvětní lístky šeříků a čechral jí vlasy. Od Rugarovy smrti střežila chůva Sebastiana jako posedlá. Dokonce i Solanda na něj dohlížela. Začala ho oslovovat jménem a zacházela s ním trochu uctivěji.

Nicholas měl pro chůvinu únavu plné pochopení. Události posledních dvou týdnů ho také zmáhaly. Šamanka si přišla pro Rugarovo tělo a odnesla si ho s sebou. Když si ho brala, nic neříkala, dokonce se ani neptala, co se stalo.

Solanda říkala, že to znamená, že to šamanka ví, ale Nicholas měl jiný názor. Domníval se, že to možná nechce vědět.

Stejný pocit měl on ohledně událostí ve Svatyni. Starší dosud zasedali a dohadovali se. Nicholas se dobrovolně nabídl, že převezme rocanovo postavení a spojí ho s postavením krále, ale oni to jednoznačně odmítli. Starší Reece soukromě sdělil Nicholasovi svůj předpoklad, že se spory povlečou do nekonečna, až si jednoho dne všichni Starší uvědomí, co udělali. Mladý

Titus už v některých záležitostech příslušejících rocanovi rozhodoval, neboť střežil Tajemství.

Když bylo zapotřebí, připravoval svěcenou vodu a stanovoval rozpis bohoslužeb. Brzy převezme i ostatní povinnosti rocana.

O tom Nicholas nepochyboval.

Jeho kotěcí dcera se vrhla za jakousi mouchou a zmizela v křoví. Solanda spala u stromu, ale když Arianna zmizela, Solanda vstala, zívla, povzdechla si a šla za ní.

Solanda pro něj udělala moc. Nicholas nevěděl, jak jí za to všechno poděkovat. Zachránila jeho dětem život. Díky ní království přežije a Diamantini dědicové zůstanou naživu.

Nicholas si povzdechl. Nikdy nepřestane postrádat Diamantu a její rady. Věděla by, jak naložit s troskami lodí, které po Rugarově smrti napadaly do přístavu. Na těch lodích byli Feyové, a ti při výbuchu zemřeli. Jeden ostrovan se utopil a pár dalších bylo zraněno, ale celá ta událost byla nakonec víc děsivá než nebezpečná. Nicholas nakonec nechal strážné trosky vytahat. Monte říkal, že by je chtěl prozkoumat a Nicholas svolil.

Možná, že z toho o Feyích zjistí něco víc.

Ale teď, když byl Rugar mrtev, se Nicholas cítil nepoměrně bezpečněji. Šamanka Nicholasovi slíbila, že jeho děti budou vyrůstat v míru. Spolehl se na ten slib. Předtím mu řekla pravdu. Může jí věřit i teď.

Jeho pozornost přitáhlo jakési chichotání. Rozhlédl se po zahradě, kde je Arianna, ale nikde ji neviděl. V tyto dny byla mnohem raději kotětem než dítětem. Jako kotě byla pohyblivá. Jako dítě byla předmětem rozmarů jiných. Ale teď se nesmála ona.

To byl Sebastian.

Nicholas se zadíval na svého syna. Ten chlapec se nikdy sám nebavil. Ale tentokrát ano. Pozoroval

šeříkové lístky unášené mírným vánkem a jak se sypaly kolem něj, smál se.

Nicholasův syn vypadal poprvé v životě rozzářeně a šťastně.

Nicholas nechtěl tu chvíli zničit. Díval se na Sebastiana a smál se s ním a v duchu si přál, aby tuto chvíli mohl prožít s Diamantou. Měla by ze svých dětí radost.

Alespoň že měl je.

Ale ony mu Diamantu nenahradí.

Bude si muset zvyknout na život bez ní. Když zemřela, myslel si, že život bez ní není možný. Ale teď, když se díval na své děti, věděl, že to půjde.

Nicméně ji postrádal v každém okamžiku, každý den.

Sebastian se natáhl po jednom lístku, všiml si Nicholase a zamával na něj. Nicholas mu zamával v odpověď. Jeho syn nikdy nebude dokonalý, ale přesto to byl krásný chlapec.

Diamanta mu dala nádherné, jedinečné děti. To nejmenší, co mohl udělat, bylo milovat je.

Zvedl se z lavice a šel ke svému synovi. Sebastian ho přivítal úsměvem. Nicholas se posadil vedle něj a poprvé si uvědomil jeho přítomnost. Zvedl se vítr. Společně si hráli s okvětními lístky padajícími kolem nich jako něžný růžový déšť.

Kristine Kathryn Rusch

KRONIKY FEY – PODVRH

svazek 2
/Book of the Fey – Changeling/

překlad © 2003 M. Polová
ilustrace na obálce © 2003 M. Fibiger
české vydání © 2003 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství V. Soukup – Wales
jako svou 65. publikaci
ISBN 80-86390-54-3

Téměř deset let bojoval ve válce, jež rozvrátila říši Avarů, divokých nájezdníků z podunajských rovin. Černý Rogan, osamělý zabiják, který válčil v žoldu Karla Velikého i bulharského chána Kruma, se nyní vydává do temných lesů v povodí řeky Hron. Je na stopě smečce krvavých psů, nejkrutějších avarských hrdlořezů. Díky setkání s vědmou Mirenou a vládcem vlků Černobohem však brzy pozná, že jeho osudem není jen pomsta. Aby zjistil, jaké tajemné síly dřímají v jeho nitru, bude se muset vydat až do říše Moreny, bohyně smrti…
J. Červenák: Černokněžník – Vládce vlkůB 189,- Kč

K dostání u všech dobrých knihkupců, nebo na adrese knihkupectví a zásilkové služby Wales, Táborská 42, 140 00 Praha 4 – Nusle, tel./fax: 241 741 952, e-mail: wales@volny.cz

Nové vydání dlouhodobě vyprodaného bestselleru, jedné z nejlepší epické fantasy, která kdy v České republice vyšla.

Dva chlapci – Pug a Tomas – naleznou na pobřeží trosky neznámého plavidla a netuší, že jde o předzvěst vpádu armád cizí říše, jejíž mágové pootevřeli trhlinu v prostoru mezi dvěma světy. Pug je unesen skrz trhlinu na neznámý svět, kde se z původního postavení otroka díky svým magickým schopnostem vyšplhá až mezi nejvlivnější osoby celého světa. V pozadí ale čeká ještě děsivější hrozba než smrt na válečném poli…

R. E. Feist: Mág – Učedník B 249,- Kč

K dostání u všech dobrých knihkupců, nebo na adrese knihkupectví a zásilkové služby Wales,

Táborská 42, 140 00 Praha 4 – Nusle, tel./fax:

241 741 952, e-mail: wales@volny.cz